

ROZWIĄZANIE DLA POSTĘPU LUDZKOŚCI

**System zadawania pytań L2Q jest
brakującą drogą edukacyjną**

SEAN GRINYER

**worldeducation.online
q2l.online**

SPIS TREŚCI

DLACZEGO DZIECI POTRZEBUJĄ ZESTAWU NARZĘDZI DO ZADAWANIA PYTAŃ L2Q	4-13
---	-------------

DLACZEGO SYSTEM L2Q JEST BRAKUJĄCĄ DROGĄ EDUKACYJNĄ	14-17
--	--------------

ZESTAW NARZĘDZI DO ZADAWANIA PYTAŃ L2Q

1. ŹRÓDŁO I POCHODZENIE	18-44
2. STANDARD DOWODOWY	45-73
3. BODZIEC I KORZYŚĆ	74-99
4. CHARAKTER I SPÓJNOŚĆ	100-126
5. POZWOLENIE NA ZADAWANIE PYTAŃ	127-153
6. WPŁYW EMOCJONALNY	154-192
7. NARRACJA A RZECZYWISTOŚĆ.....	193-222
8. WPŁYW PSYCHOLOGICZNY	223-247
9. STOSUJ TO SAMO WSZĘDZIE	248-272

POSTĘP LUDZKOŚCI	273-299
-------------------------------	----------------

**NIE MOŻESZ UCZYĆ SIĘ Z TEGO, CZEGO NIE
MOŻESZ ZOBACZYĆ**

DLACZEGO DZIECI POTRZEBUJĄ ZESTAWU NARZĘDZI DO ZADAWANIA PYTAŃ L2Q

DAWANIE DZIECIOM ZESTAWU NARZĘDZI DO ZADAWANIA PYTAŃ L2Q, ABY CHRONIĆ ICH UMYSŁY, ROZWIJAĆ UCZENIE SIĘ, ROZPOZNAWAĆ PRAWDĘ I PRZERWAĆ POWTARZANIE OSZUSTWA

Umysły dzieci i ich uczenie się są kształtowane przez środowisko świata, zanim dzieci w pełni zrozumieją, co je kształtuje.

Dlatego dzieci potrzebują Zestawu Narzędzi do Zadawania Pytań L2Q.

Zestaw Narzędzi do Zadawania Pytań L2Q nie jest zwykłym zasobem edukacyjnym.

Jest to nowa w skali świata ustrukturyzowana metoda edukacyjna opracowana na podstawie Book of Evidence i zorganizowana za pośrednictwem World Education Online, aby dać dzieciom ustrukturyzowaną metodę uczenia się, jak zadawać pytania dotyczące rzeczywistego środowiska świata, rozpoznawać prawdę, rozwijać niezależne myślenie oraz powstrzymywać stworzone kłamstwa przed kształtowaniem ich umysłów i uczenia się. Zestaw Narzędzi do Zadawania Pytań L2Q nie mówi dzieciom, co mają myśleć.

Zestaw Narzędzi do Zadawania Pytań L2Q daje dzieciom ustrukturyzowaną metodę zadawania pytań dotyczących tego, co im się pokazuje, według tego samego standardu, w tym wobec informacji, dorosłych, szkół, systemów, pieniędzy, autorytetu, narracji, zachowania, wpływu psychologicznego i własnych założeń.

Uczy je sprawdzać, co jest prawdziwe, rozpoznawać oszustwo, rozumieć wpływ psychologiczny i stosować ten sam standard wszędzie.

Nie chodzi tylko o uczenie się większej ilości informacji.

Chodzi o danie dzieciom narzędzi do zadawania pytań dotyczących środowiska świata, zanim stworzone kłamstwa, powtarzane narracje, wpływ emocjonalny, strach, autorytet, milczenie, zależność i wprowadzanie w błąd ukształtują ich postrzeganie świata.

Gdy dzieci nie są uczone, jak prawidłowo zadawać pytania, ich umysły pozostają wystawione na to, co jest powtarzane, chronione, ukrywane, normalizowane i przedstawiane im jako prawda.

Stworzone kłamstwa nie tylko wprowadzają dzieci w błąd.

Wpływają na to, jak dzieci widzą, uczą się, myślą, ufają, rozumieją i reagują na otaczający je świat.

WPŁYW PSYCHOLOGICZNY I UMYSŁY DZIECI

Wpływ Psychologiczny jest jedną z najważniejszych części Zestawu Narzędzi do Zadawania Pytań L2Q.

Wpływ Psychologiczny ma znaczenie, ponieważ oszustwo działa przez umysł, zanim dzieci mają narzędzia do jego rozpoznania.

To, co jest powtarzane, nagradzane, budzi strach, jest ukrywane, normalizowane, chronione lub przedstawiane jako prawda, kształtuje postrzeganie, uczenie się, zaufanie, rozumienie i zachowanie dzieci.

Dzieci muszą otrzymać narzędzia do zadawania pytań o to, jak informacje, historie, systemy, autorytet, strach, presja, nagroda, kara, milczenie, powtarzanie i wpływ emocjonalny oddziałują na ich umysły.

Gdy dzieci uczą się zadawać pytania dotyczące wpływu psychologicznego, zaczynają rozumieć, jak środowisko świata kształtuje ludzi od wewnątrz.

To zrozumienie chroni ich umysły.

Rozwija proces uczenia się.

Rozwija niezależne myślenie.

Daje dzieciom zdolność rozpoznawania prawdy.

Usuwa oszustwo jako drogę kontroli poprzez umysły dzieci, ponieważ stworzone kłamstwa są kwestionowane, sprawdzane i ujawniane, zamiast być przyjmowane, powtarzane i dziedziczone.

DOBROSTAN PSYCHICZNY I USUWANIE OSZUSTWA

Oszustwo nie tylko ukrywa prawdę.

Wpływa na to, jak dzieci czują, myślą, ufają, uczą się i widzą świat.

Gdy dzieci są otoczone stworzonymi kłamstwami, powtarzanymi narracjami, strachem, milczeniem, wpływem emocjonalnym, presją, autorytetem i wprowadzaniem w błąd, świat zostaje przedstawiony jako ciemniejszy, bardziej zagmatwany, bardziej zagrażający i bardziej beznadziejny, niż naprawdę musi być. To wpływa na umysły dzieci.

To wpływa na ich uczenie się.

To wpływa na ich pewność, że potrafią rozumieć świat.

To wpływa na ich zdolność ufania temu, co jest prawdziwe.

Dlatego Zestaw Narzędzi do Zadawania Pytań L2Q ma centralne znaczenie dla ochrony umysłów dzieci, wzmacniania uczenia się i poprawy dobrostanu psychicznego poprzez edukację.

Gdy dzieci otrzymują narzędzia do prawidłowego zadawania pytań, oszustwo zaczyna tracić wpływ na ich postrzeganie.

Stworzone kłamstwa są kwestionowane zamiast przyswajane.

Narracje oparte na strachu są sprawdzane zamiast powtarzane.

Autorytet jest badany zamiast ślepo przyjmowany.

Wpływ emocjonalny jest rozpoznawany zamiast kontrolować ich myślenie.

Milczenie jest kwestionowane zamiast pozwalać, by ukryta krzywda trwała.

Dzieci nie są pozostawione same w świecie, którego nie nauczono ich rozumieć.

Otrzymują ustrukturyzowaną metodę zadawania pytań o to, co kształtuje ich umysły.

Otrzymują sposób oddzielania prawdy od stworzonych kłamstw.

Otrzymują sposób wyraźniejszego widzenia świata, zamiast widzieć tylko jego ciemniejszą wersję stworzoną przez oszustwo, strach, narracje, milczenie i wpływ psychologiczny.

Gdy oszustwo zostaje usunięte z rozumienia dzieci, świat nie musi wydawać się beznadziejny, zagmatwany ani ciemny.

Dzieci zaczynają dostrzegać, że problemy są tworzone, powtarzane, chronione i podtrzymywane przez zachowanie, systemy, bodźce, milczenie, narracje oraz brak ustrukturyzowanej, opartej na dowodach drogi zadawania pytań L2Q.

Oznacza to, że świat staje się czymś, wobec czego zadają pytania, co rozumieją, z czego się uczą i co pomagają ulepszać.

Wzmacnia to dobrostan psychiczny, ponieważ dzieci nie tylko pochłaniają ciężar świata.

Uczą się, jak go rozumieć.

Uczą się, jak zadawać pytania na jego temat.

Uczą się, jak dostrzegać, co jest prawdziwe.

Uczą się, jak rozwijać niezależne myślenie.

Danie dzieciom Zestawu Narzędzi do Zadawania Pytań L2Q chroni ich umysły, ponieważ daje im metodę usuwania oszustwa z ich postrzegania świata.

Gdy oszustwo traci drogę przez umysły dzieci, strach, zagubienie, fałszywa ciemność i powtarzane narracje tracą moc kształtowania tego, jak dzieci widzą rzeczywistość.

ZADAWANIE PYTAŃ DOTYCZĄCYCH MILCZENIA, PIENIĘDZY I MECHANIZMU, KTÓRY CHRONI OSZUSTWO

Dzieci potrzebują Zestawu Narzędzi do Zadawania Pytań L2Q również dlatego, że oszustwo jest chronione przez milczenie.

Milczenie nie jest puste.

Milczenie chroni to, wobec czego nie zadaje się pytań.

Milczenie chroni to, czego ludzie boją się powiedzieć.

Milczenie chroni to, czego systemy nie chcą ujawnić.

Milczenie chroni to, co pieniądze, zależność, zatrudnienie, stanowisko, reputacja, autorytet i strach utrzymują w ukryciu.

Ma to znaczenie, ponieważ dzieci są kształcone w świecie, w którym milczenie już działa.

Są uczone przez dorosłych, którzy sami zostali nauczeni, wyszkoleni, opłaceni i umieszczeni w systemie, w którym ich rolą jest nauczanie, przekazywanie, powtarzanie i ocenianie informacji w ramach systemu, przez który sami zostali wykształceni.

Nie oznacza to, że nauczyciele są złymi ludźmi.

Oznacza to, że sama edukacja znajduje się w tym samym środowisku świata, wobec którego L2Q uczy dzieci zadawać pytania.

Obecna edukacja nie uczy dzieci właściwie zadawać pytań o mechanizm stojący za milczeniem.

Nie uczy dzieci właściwie pytać, co chronią pieniądze, co kontroluje zależność, czego wymaga zatrudnienie, czemu zapobiega autorytet, co ukrywa reputacja, co ucisza strach, co kształtują bodźce i czemu systemy pozwalają trwać.

Gdy dzieci nie są uczone zadawać pytań dotyczących milczenia, uczą się przyjmować świat takim, jakim jest im pokazywany.

Uczą się tego, co jest powtarzane, ale nie tego, co jest ukrywane.

Uczą się tego, co jest zatwierdzane, ale nie tego, co jest chronione.

Uczą się tego, czego się naucza, ale nie tego, czego się unika.

Uczą się funkcjonować w środowisku świata bez rozumienia mechanizmu, który podtrzymuje stworzone kłamstwa, oszustwo, strach, zależność i powtarzające się wzorce.

Zestaw Narzędzi do Zadawania Pytań L2Q daje dzieciom metodę zadawania pytań o ten mechanizm.

Uczy je pytać:

Czego się nie mówi?

Dlaczego się tego nie mówi?

Kto korzysta na milczeniu?

Co chronią pieniądze?

Co kontroluje zależność?

Czemu zapobiega strach?

Wobec czego autorytet powstrzymuje ludzi od zadawania pytań?

Jaki powtarzający się wzorzec trwa, ponieważ ludzie milczą?

Dlatego zadawanie pytań dotyczących milczenia jest niezbędne do ochrony umysłów dzieci i rozwijania ich uczenia się.

Gdy dzieci uczą się zadawać pytania dotyczące milczenia, zaczynają dostrzegać, co jest ukryte pod powierzchnią edukacji, systemów, autorytetu, narracji, pieniędzy i powtarzających się zachowań.

Gdy widzą, co chroni milczenie, zaczynają rozumieć mechanizm stojący za oszustwem.

Gdy rozumieją mechanizm stojący za oszustwem, rozwija się niezależne myślenie.

Gdy rozwija się niezależne myślenie, stworzone kłamstwa tracą swoją drogę przez umysły dzieci.

W ten sposób Zestaw Narzędzi do Zadawania Pytań L2Q daje dzieciom metodę usuwania oszustwa z ich postrzegania świata.

Daje im zdolność zadawania pytań o to, co jest pokazywane, co jest ukrywane, co jest chronione, co jest powtarzane, za co się płaci, czego się boi, co jest uciszane i co jest przedstawiane jako prawda.

Ma to centralne znaczenie dla ulepszania edukacji, ponieważ edukacja nie może się poprawić, dopóki uczy dzieci powtarzać informacje, nie ucząc ich zadawania pytań dotyczących milczenia, pieniędzy, zależności, bodźców i autorytetu kształtujących otaczające je środowisko świata.

DLACZEGO MA TO CENTRALNE ZNACZENIE DLA Q2L I YOUNG QUESTIONERS

Ma to centralne znaczenie dla Q2L i Young Questioners.

Do dzieci dociera się bezpiecznie poprzez rodziców, nauczycieli, opiekunów, szkoły, środowiska edukacyjne i odpowiedzialnych dorosłych, aby otrzymały narzędzia do prawidłowego zadawania pytań, uczenia się z rzeczywistego środowiska świata i rozwijania niezależnego myślenia, zanim ten sam świat ukształtuje je tak, że zaczną go powtarzać. Rolą nie jest mówienie dzieciom, co mają myśleć.

Rolą jest danie dzieciom metody L2Q, aby zadawały pytania, widziały, rozumiały, rozpoznawały prawdę, chroniły swoje umysły, rozwijały naukę i uczyły się z rzeczywistego środowiska świata.

Dzieci nie uczą się tylko od dorosłych.

Dzieci uczą się od innych dzieci.

Obserwują się nawzajem.

Wpływają na siebie nawzajem.

Dzielią się ideami, zachowaniami, nawykami, zainteresowaniami, rozumieniem i sposobami myślenia.

Gdy zadawanie pytań rozwija się u dzieci, rozprzestrzenia się z dziecka na dziecko.

Gdy rozumienie rozwija się u dzieci, rozprzestrzenia się z dziecka na dziecko.

Gdy niezależne myślenie rozwija się u dzieci, rozprzestrzenia się z dziecka na dziecko.

Dzieci, które uczą się zadawać pytania, pomagają innym dzieciom nauczyć się zadawać pytania.

Dzieci, które uczą się rozumieć, pomagają innym dzieciom nauczyć się rozumieć.

Dzieci, które rozwijają niezależne myślenie, pomagają innym dzieciom rozwijać niezależne myślenie.

Dlatego dzieci są główną drogą zmiany.

Efekt nie kończy się na jednym dziecku.

Przechodzi przez grupy dzieci, klasy, szkoły, społeczności i przyszłe pokolenia.

Gdy dzieci uczą się zadawać pytania, zaczynają widzieć.

Gdy zaczynają widzieć, zaczynają rozumieć.

Gdy rozwija się rozumienie, rozwija się niezależne myślenie.

Gdy rozwija się niezależne myślenie, oszustwo traci swoją drogę.

Gdy oszustwo traci swoją drogę, krzywda stworzona przez oszustwo traci swoją drogę przez ludzi, edukację, systemy i społeczeństwo.

Dlatego danie dzieciom zdolności prawidłowego zadawania pytań jest jedną z najważniejszych rzeczy, które edukacja musi zrobić.

Chroni umysły dzieci.

Wzmacnia uczenie się.

Rozwija niezależne myślenie.

Usuwa oszustwo ze świata, dając następnemu pokoleniu zdolność rozpoznawania prawdy.

Dzieci potrzebują narzędzi do prawidłowego zadawania pytań.

W ten sposób rozwija się uczenie się.

W ten sposób rozwija się niezależne myślenie.

W ten sposób oszustwo traci swoją drogę.

W ten sposób edukacja poprawia się, aby świat się poprawiał.

Świat oparty na prawdzie zaczyna się wtedy, gdy dzieci otrzymują narzędzia do prawidłowego zadawania pytań.

DLACZEGO USTRUKTURYZOWANY, OPARTY NA DOWODACH SYSTEM ZADAWANIA PYTAŃ L2Q JEST BRAKUJĄCĄ DROGĄ EDUKACYJNĄ

Ustrukturyzowany, oparty na dowodach System Zadawania Pytań L2Q różni się ze względu na swoje pochodzenie.

Został opracowany na podstawie Book of Evidence.

Książka Book of Evidence udokumentowała ponad 30 lat opatrzonych znacznikami czasu doświadczeń z pierwszej ręki, dowodów, publicznych zapisów, prób zakwestionowania i powtarzających się wzorców ukazywanych przez samo środowisko świata.

W miarę gromadzenia dowodów coraz wyraźniej ujawniała się sprzeczność.

Kwestionowanie istniało.

A jednak powtarzanie trwało.

To samo wprowadzanie w błąd trwało.

To samo milczenie trwało.

Ta sama zależność trwała.

Te same sprzeczności trwały.

Te same powtarzające się wzorce trwały.

Książka Book of Evidence nie ujawniła braku kwestionowania.

Ujawniła, że kwestionowanie już istniało, a jednak ten sam świat nadal się powtarzał.

Ta sprzeczność leży u podstaw Ustrukturyzowanego, opartego na dowodach Systemu Zadawania Pytań L2Q.

Skoro kwestionowanie już istniało, dlaczego te same wzorce nadal trwały?

W Book of Evidence wielokrotnie ujawniono tę samą sprzeczność.

Kwestionowanie istniało.

A jednak powtarzanie trwało.

Pokazało to, że problemem nie był brak kwestionowania.

Problemem był brak ustrukturyzowanej, opartej na dowodach drogi edukacyjnej do uczenia się, jak kwestionować samo środowisko świata.

Ludzie mogą zadawać pytania i nadal powtarzać otaczający ich świat.

Ludzie mogą zadawać pytania i nadal pozostawać kształtowani przez to samo środowisko świata, które odpowiada za powstawanie powtarzających się wzorców.

Ludzie mogą zadawać pytania i nadal dziedziczyć, przyjmować, bronić i podtrzymywać powtarzające się wzorce.

Istnienie kwestionowania nie jest zatem dowodem na to, że ludzie zostali nauczeni, jak kwestionować.

Istnienie kwestionowania nie jest dowodem na to, że ludzie zostali nauczeni, jak rozumieć to, co powoduje powtarzanie.

Brakującym elementem nie była większa ilość informacji.

Informacje już istniały.

Brakującym elementem nie było więcej kwestionowania.

Kwestionowanie już istniało.

Brakującym elementem była ustrukturyzowana, oparta na dowodach droga edukacyjna do uczenia się, jak kwestionować samo środowisko świata.

Ustrukturyzowana, oparta na dowodach droga edukacyjna do badania tego, co wielokrotnie trwało mimo istniejącego już kwestionowania. Ustrukturyzowana, oparta na dowodach droga edukacyjna do badania mechanizmów odpowiedzialnych za powtarzanie.

Ta brakująca droga stała się Ustrukturyzowanym, opartym na dowodach Systemem Zadawania Pytań L2Q.

Ustrukturyzowany, oparty na dowodach System Zadawania Pytań L2Q został opracowany na fundamencie dowodowym ustanowionym przez Book of Evidence.

Został opracowany, ponieważ w Book of Evidence ujawniono powtarzające się wzorce, które trwały mimo istniejącego już kwestionowania.

Został opracowany, ponieważ w Book of Evidence ujawniono brakującą drogę edukacyjną.

Został opracowany, ponieważ w Book of Evidence wykazano, że kwestionowanie i uczenie się, jak kwestionować, nie są tym samym.

L2Q opracowano po to, aby badać to, co wielokrotnie trwało mimo istniejącego już kwestionowania.

L2Q opracowano po to, aby badać mechanizmy odpowiedzialne za powtarzanie, zamiast jedynie badać skutki powtarzania.

L2Q opracowano po to, aby badać środowisko świata, a nie jedynie w nim działać.

L2Q opracowano po to, aby pomagać ludziom rozumieć środowisko świata, a nie jedynie w nim funkcjonować.

Dlatego Ustrukturyzowany, oparty na dowodach System Zadawania Pytań L2Q jest inny.

Dlatego Ustrukturyzowany, oparty na dowodach System Zadawania Pytań L2Q stanowi brakującą drogę edukacyjną.

Źródło i pochodzenie kwestionowania mają znaczenie.

Źródło i pochodzenie Ustrukturyzowanego, opartego na dowodach Systemu Zadawania Pytań L2Q mają znaczenie.

Ustrukturyzowany, oparty na dowodach System Zadawania Pytań L2Q wywodzi się z fundamentu dowodowego ustanowionego przez Book of Evidence.

Zrozumienie, skąd pochodzi system, jest pierwszym krokiem do zrozumienia, dlaczego jest inny.

Dlatego pierwsza sekcja zaczyna się od Źródła i Pochodzenia.

SEKCJA 1 - ŹRÓDŁO I POCHODZENIE

CZYM NAPRAWDĘ JEST ŹRÓDŁO I POCHODZENIE

Źródło i Pochodzenie jest fundamentem Zestawu Narzędzi do Nauki Zadawania Pytań (L2Q), ponieważ wszystko zaczyna się od tego, skąd pochodzą informacje i co je kształtuje.

Ludzie są nieustannie otoczeni informacjami, ale nie są uczeni, jak prawidłowo je badać ani jak uczyć się ze środowiska świata, które ich otacza.

Ludziom pokazuje się informacje.

Ludziom przekazuje się informacje.

Ludzie otrzymują informacje w ramach nauczania.

Od ludzi oczekuje się zapamiętywania informacji.

Od ludzi oczekuje się powtarzania informacji.

Od ludzi oczekuje się wdrażania informacji.

Od ludzi oczekuje się bronięcia informacji.

Ale ludzie nie uczą się, jak zadawać pytania, widzieć, rozumieć i uczyć się z tego, co jest im pokazywane.

Ludzie żyją obecnie w największym istniejącym środowisku uczenia się, a jednak nie zostali właściwie nauczeni, jak się z niego uczyć.

Ludzie zostali pozostawieni, by funkcjonować w świecie, którego nie nauczono ich właściwie rozumieć.

Nie uczy się ich poprzez ustrukturyzowaną, opartą na dowodach drogę edukacyjną, w jaki sposób środowisko świata kształtuje ich umysły, przekonania, emocje, zaufanie, zachowanie, postrzeganie i rozumienie.

Nie uczy się ich, jak pieniądze, zależność, autorytet, milczenie, narracje, powtarzanie, strach, bodźce, zasięg, status i stworzone kłamstwa wpływają na ludzkość.

Samo środowisko świata jest środowiskiem uczenia się.

Nieustannie przedstawia ludzkości możliwości uczenia się.

Ludzie często czekają, aż ktoś ich nauczy, choć już stoją w największym istniejącym środowisku uczenia się.

Środowisko świata codziennie zatem edukuje ludzi, niezależnie od tego, czy to rozpoznają, czy nie.

Problem polega na tym, że wielu ludzi nie zostało nauczonych, jak dostrzegać te lekcje.

Nie zostali nauczeni, jak pytać:

Co kształtuje moje myślenie?

Co kształtuje moje przekonania?

Co kształtuje moje emocje?

Co kształtuje moje zaufanie?

Co kształtuje moje zachowanie?

Co kształtuje moje postrzeganie?

Co kształtuje moje rozumienie?

Co kształtuje otaczający mnie świat?

Bez tych pytań ludzie mogą spędzić całe życie, będąc kształtowani, nie zdając sobie sprawy, że są kształtowani.

Ludzie często dziedziczą powierzchnię świata, nie rozumiejąc, co znajduje się pod nią.

Mogą widzieć systemy.

Mogą widzieć zasady.

Mogą widzieć autorytet.

Mogą widzieć pieniądze.

Mogą widzieć edukację.

Mogą widzieć powtarzające się problemy.

Ale niekoniecznie rozumieją, co je tworzy, chroni, kształtuje lub pozwala im trwać.

Dlatego ludzie nie mogą uczyć się z tego, czego nie mogą zobaczyć.

Widzenie nie oznacza po prostu patrzenia.

Widzenie jest procesem zadawania pytań wystarczająco głęboko, by wyjść poza powierzchowne wyjaśnienia i zacząć rozpoznawać mechanizmy kształtujące środowisko świata.

Widzenie tworzy rozumienie.

Rozumienie tworzy uczenie się.

Uczenie się tworzy niezależne myślenie.

Źródło i Pochodzenie nie polega zatem jedynie na ustaleniu, skąd pochodzą informacje.

Chodzi o nauczenie się zadawania pytań wystarczająco głęboko,
aby zobaczyć, co kształtuje samą informację.

Ludzie muszą nauczyć się pytać:

Kto to stworzył?

Skąd to się wzięło?

Dlaczego zostało stworzone?

Kto na tym korzysta?

Jakie bodźce istnieją?

Co na to wpływa?

Co to chroni?

Co jest ukrywane?

Co jest powtarzane?

Co kształtuje zaangażowanych ludzi?

Jakie środowisko świata to wytworzyło?

Te pytania mają znaczenie, ponieważ ludzie nie dziedziczą po prostu informacji.

Dziedziczą zachowania.

Dziedziczą systemy.

Dziedziczą narracje.

Dziedziczą zależność.

Dziedziczą milczenie.

Dziedziczą autorytet.

Dziedziczą powtarzające się wzorce.

Dziedziczą także stworzone kłamstwa.

Stworzone kłamstwa nie istnieją po prostu jako pojedyncze fragmenty fałszywych informacji.

Stworzone kłamstwa zostają osadzone w samym środowisku świata.

Stają się normalizowane.

Stają się chronione.

Stają się powtarzane.

Stają się broniące.

Ostatecznie zostają przyjęte jako prawda.

Ludzie następnie dziedziczą te stworzone kłamstwa, nigdy nie zdając sobie sprawy, że w ogóle zostały stworzone.

Ludzi uczy się, jak funkcjonować w środowisku świata, nie ucząc ich, jak rozumieć je poprzez ustrukturyzowaną, opartą na dowodach drogę edukacyjną.

Ludzie mogą stać się niezwykle dobrzy w funkcjonowaniu w świecie, którego właściwie nie rozumieją.

Funkcjonowanie pozwala ludziom przetrwać w systemach.

Rozumienie pozwala ludziom uczyć się z systemów.

Jeśli edukacja uczy ludzi jedynie funkcjonowania w środowisku świata, edukacja pomaga odtwarzać to samo środowisko świata.

Ludzie stają się wtedy produktami środowiska świata, a nie osobami uczącymi się ze środowiska świata.

Ludzkość żyje w środowisku świata, które sama ludzkość nieustannie odtwarza.

Środowisko świata kształtuje dorosłych.

Dorośli kształtują nauczycieli.

Nauczyciele kształtują dzieci.

Dzieci stają się dorosłymi.

Dorośli następnie odtwarzają to samo środowisko świata.

Cykl będzie trwał bez końca, chyba że ludzie nauczą się kwestionować go poprzez ustrukturyzowaną, opartą na dowodach drogę kwestionowania.

Ludzie muszą również zrozumieć, że ich własny umysł jest najważniejszym narzędziem do uczenia się ze środowiska świata.

Żaden tytuł, autorytet, system, instytucja, źródło ani jednostka nie może samodzielnie stworzyć rozumienia dla innej osoby.

Rozumienie musi zostać rozwinięte przez sam indywidualny umysł.

Zadawanie pytań rozwija rozumienie.

Rozumienie rozwija proces uczenia się.

Uczenie się rozwija niezależne myślenie.

Ludzie muszą zatem uczyć się z przyczyn zamiast bez końca powtarzać skutki.

Muszą uczyć się, co kształtuje świat, zamiast tylko się do niego dostosowywać.

Dlatego Źródło i Pochodzenie znajduje się na początku Zestawu Narzędzi do Nauki Zadawania Pytań (L2Q).

Jeśli Źródło i Pochodzenie jest słabe, każda pozostała część słabnie wraz z nim.

Standard Dowodowy słabnie.

Bodziec i Korzyść słabnie.

Charakter i Spójność słabnie.

Pozwolenie na Zadawanie Pytań słabnie.

Wpływ Emocjonalny słabnie.

Narracja a Rzeczywistość słabnie.

Wpływ Psychologiczny słabnie.

Stosuj To Samo Wszędzie słabnie.

Źródło i Pochodzenie jest zatem fundamentem całych ram.

Jest punktem wyjścia, który pozwala ludziom zacząć uczyć się z samego świata.

Sekwencja wygląda następująco:

Kwestionuj.

Zobacz.

Zrozum.

Ucz się.

Rozwijaj niezależne myślenie.

W ten sposób ludzie przestają powtarzać świat, którego właściwie nie rozumieją.

W ten sposób ludzie zaczynają uczyć się ze środowiska świata zamiast po prostu stawać się jego produktami.

I dlatego Źródło i Pochodzenie jest pierwszą częścią Zestawu Narzędzi do Nauki Zadawania Pytań (L2Q).

POSTRZEGANIE

Ludzie są kształtowani przez środowisko świata, zanim zdadzą sobie sprawę, że ich kształtuje.

Jednym z największych powodów, dla których powtarzające się wzorce trwają na całym świecie, jest to, że ludzie często wierzą w to, co wielokrotnie widzą.

Ludzie mogą pomylić powtarzanie z prawdą.

Ludzie mogą pomylić znajomość z materiałem dowodowym.

Ludzie mogą pomylić popularność z wiarygodnością.

Ludzie mogą pomylić autorytet z poprawnością.

Ludzie mogą pomylić widoczność z ważnością.

Ludzie mogą pomylić pewność siebie z wiedzą ekspercką.

Ludzie mogą pomylić status z rozumieniem.

Wiele osób nie zdaje sobie sprawy, że ich postrzeganie jest nieustannie kształtowane.

Ludzi nie uczy się poprzez ustrukturyzowaną, opartą na dowodach drogę edukacyjną, jak powstają ich przekonania.

Uczy się ich, w co mają wierzyć.

Nie uczy się ich, jak doszli do tego, że w to wierzą.

Ludzie powinni zatem pytać:

Jak doszedłem do tego, że w to wierzę?

Kto wprowadził to przekonanie do mojego życia?

Jak długo w to wierzę?

Jak często byłem na to narażony?

Co wielokrotnie to wzmacniało?

Czy samodzielnie to zbadałem?

Czy też to odziedziczyłem?

Dzieci również są kształtowane przez środowisko świata, podczas gdy obecna edukacja nie uczy ich ustrukturyzowanej, opartej na dowodach drogi do nauczenia się, jak kwestionować to środowisko.

Dzieci obserwują dorosłych.

Dzieci obserwują zachowanie.

Dzieci obserwują systemy.

Dzieci obserwują autorytet.

Dzieci obserwują pieniądze.

Dzieci obserwują zależność.

Dzieci obserwują narracje.

Dzieci obserwują powtarzanie.

Dzieci obserwują milczenie.

Dzieci obserwują to, co jest nagradzane.

Dzieci obserwują to, do czego się zniechęca.

Środowisko świata zaczyna zatem uczyć dzieci, podczas gdy obecna edukacja nie zapewnia ustrukturyzowanej, opartej na dowodach drogi do nauczania się, jak kwestionować to środowisko.

Dorośli również są nieustannie edukowani przez środowisko świata, niezależnie od tego, czy to rozpoznają, czy nie.

Jeśli edukacja nie uczy dzieci i dorosłych, jak zadawać pytania dotyczące rzeczywistego środowiska świata, wtedy nieświadomie wchodzi w te same cykle powtarzania, które ukształtowały ludzi przed nimi.

Ludzie mogą również zostać uwięzieni w prostych narracjach.

Ludzie mogą być zachęcani do wybierania stron zamiast uczenia się z tego, co jest im pokazywane.

Ludzie mogą być zachęcani do myślenia w kategoriach bohaterów i złoczyńców zamiast rozumienia mechanizmów kształtujących środowisko świata.

Im częściej ludzie coś widzą, tym bardziej normalne może się to stać.

Im bardziej staje się normalne, tym mniejsze jest prawdopodobieństwo, że zostanie zakwestionowane. Ludzie powinni zatem pytać:

Co kształtuje moje postrzeganie?

Co kształtuje moje zaufanie?

Co kształtuje moje rozumienie?

Co kształtuje moje przekonania?

Czy widzę świat wyraźnie?

Czy też widzę tylko to, co było mi wielokrotnie przedstawiane?

Źródło i Pochodzenie istnieje po to, aby wyprowadzić ludzi poza postrzeganie i skierować ku rozumieniu.

ZASIĘG, STATUS I ŚRODOWISKA INFORMACYJNE

Ludzie często zakładają, że informacja o największym zasięgu musi być najważniejszą informacją.

To musi być zakwestionowane.

Wiele osób nieświadomie podąża za największymi głosami, największymi odbiorcami, największymi platformami i najwyższym statusem.

Ludzie często zlecają swoją ciekawość innym.

Wiele osób czeka, aż ktoś z autorytetem powie im, co jest ważne, zanim się tym zainteresują.

Wiele osób czeka na popularność, zanim coś zbada.

Wiele osób czeka na status, zanim pozwoli sobie się uczyć.

Wiele osób czeka, aż ktoś inny zdecyduje, co zasługuje na ich uwagę.

Oznacza to, że ludzie mogą pozwolić systemom zasięgu i statusu decydować, co ich umysły mogą traktować jako ważne.

Ludzie mogą nieświadomie stać się osobami uczącymi się biernie zamiast aktywnie.

Ludzie powinni zatem pytać:

Dlaczego temu źródłu nadawany jest tak duży zasięg?

Kto kontroluje środowisko, przez które rozpowszechniane są te informacje?

Kto decyduje, co jest promowane?

Kto decyduje, co jest powtarzane?

Kto decyduje, co jest ukrywane?

Kto decyduje, co jest usuwane?

Kto decyduje, co zyskuje widoczność?

Kto decyduje, co traci widoczność?

Ludzie muszą również zrozumieć, że sam zasięg może zacząć wytwarzać postrzeganą prawdę.

Im częściej coś jest widziane, tym bardziej znajome się staje.

Im bardziej znajome się staje, tym łatwiej może zostać zaakceptowane.

Im bardziej zostaje zaakceptowane, tym bardziej może zacząć wydawać się prawdziwe.

Dlatego sama widoczność musi być kwestionowana.

Ludzie powinni zatem pytać:

Czy podążam za tym źródłem z powodu materiału dowodowego?

Czy też podążam za tym źródłem z powodu jego zasięgu?

Czy podążam za tym źródłem z powodu rozumienia?

Czy też podążam za tym źródłem z powodu jego statusu?

Czy ignoruję informacje, ponieważ nie otrzymały zasięgu?

Czy czekam, aż ktoś inny powie mi, że to ma znaczenie?

Czy pozwalam komuś innemu decydować, co zasługuje na zbadanie?

Ludzie muszą przestać czekać na pozwolenie, by się uczyć.

Ludzie muszą stać się aktywni w uczeniu się zamiast bierni.

Ich własny umysł musi stać się najważniejszym narzędziem uczenia się.

PIENIĄDZE, ZALEŻNOŚĆ I SYSTEMY

Pieniądze są jednym z największych mechanizmów kształtujących zachowanie w całym środowisku świata.

Ludzie muszą zatem nauczyć się zadawać pytania dotyczące mechanizmów otaczających informacje.

Pieniądze mogą tworzyć zależność.

Zależność może kształtować zachowanie.

Zachowanie może kształtować to, co się mówi.

Zachowanie może kształtować to, co się powtarza.

Zachowanie może kształtować to, co jest chronione.

Zachowanie może kształtować to, co jest ukrywane.

Zachowanie może kształtować to, co jest kwestionowane.

Zachowanie może kształtować to, czemu pozwala się trwać.

Ludzie powinni zatem pytać:

Czy to źródło tworzy drogę przepływu pieniędzy?

Czy to źródło kontroluje drogę przepływu pieniędzy?

Czy to źródło finansuje drogę przepływu pieniędzy?

Czy to źródło wpływa na drogę przepływu pieniędzy?

Czy to źródło tworzy lub wpływa na systemy, od których ludzie są zależni?

Czy ludzie są zależni od tych systemów?

Czy zależność wpływa na zachowanie?

Czy zależność wpływa na zadawanie pytań?

Czy zależność wpływa na milczenie?

Czy zależność wpływa na to, co ludzie są gotowi zakwestionować?

Nie chodzi o obwinianie jednostek.

Chodzi o rozumienie mechanizmów kształtujących zachowanie.

NAUCZYCIELE JAKO ŹRÓDŁA

Nauczyciele stają się źródłami informacji dla dzieci.

Oznacza to, że sami nauczyciele także muszą nauczyć się, jak zadawać pytania.

Wielu nauczycieli przeszło przez te same systemy edukacji, do których wchodzi dzieci.

Przekazywano im informacje w ramach nauczania.

Zostali wyszkoleni w przekazywaniu informacji.

Byli oceniani na podstawie informacji.

Następnie zostali umieszczeni w rolach, w których przekazują informacje następnemu pokoleniu.

Nie chodzi o obwinianie nauczycieli.

Chodzi o rozumienie środowiska, które ich kształtuje.

Nauczyciele są uczestnikami tego samego środowiska świata.

Oni również odziedziczyli informacje.

Oni również uczyli się od ludzi, których samych nie nauczono, jak uczyć się ze środowiska świata.

Ludzi uczy się, jak funkcjonować w systemach, nie ucząc ich, jak je rozumieć.

Ludzie mogą stać się niezwykle dobrzy w funkcjonowaniu w systemach, których właściwie nie rozumieją.

Sami nauczyciele często przeszli tę samą drogę.

To jeden z powodów, dla których powtarzanie może trwać przez pokolenia.

Ludzie powinni zatem pytać:

Kto nauczył nauczyciela?

Kto wyszkolił nauczyciela?

Jakie systemy ukształtowały nauczyciela?

Czy nauczyciela uczono o rzeczywistym środowisku świata?

Czy nauczyciela uczono, jak pieniądze, zależność, autorytet, milczenie, narracje, powtarzanie, zasięg i status kształtują ludzkość?

Czy też nauczyciela uczono, jak funkcjonować w istniejącym systemie?

Nauczyciele powinni zatem stać się osobami ułatwiającymi zadawanie pytań, widzenie, rozumienie, uczenie się i niezależne myślenie.

UCZENIE SIĘ Z KŁAMSTW

Ludzie często sądzą, że kłamstwa istnieją tylko po to, by oszukiwać.

Źródło i Pochodzenie uczy ludzi wykraczać poza to.

Kłamstwa mogą stać się narzędziami edukacyjnymi, gdy umysły są gotowe zadawać pytania na ich temat.

Kłamstwa ujawniają zachowanie.

Kłamstwa ujawniają zależność.

Kłamstwa ujawniają bodźce.

Kłamstwa ujawniają narracje.

Kłamstwa ujawniają milczenie.

Kłamstwa ujawniają powtarzające się wzorce.

Kłamstwa ujawniają, co się dzieje, gdy ludzi nie uczy się, jak zadawać pytania dotyczące tego, co kłamstwa ujawniają.

Ludzie powinni zatem pytać:

Co ujawnia to kłamstwo?

Jaki mechanizm pozwolił temu kłamstwu trwać?

Kto skorzystał na tym kłamstwie?

Kto chronił to kłamstwo?

Kto powtarzał to kłamstwo?

Jaki powtarzający się wzorzec ujawnia to kłamstwo?

Czego ludzkość może nauczyć się z tego kłamstwa?

Celem nie jest nauczanie ludzi nienawiści do kłamstw.

Celem jest nauczanie ludzi, jak się z nich uczyć.

UCZENIE SIĘ Z TEGO, CO JEST POKAZYWANE

Wiele osób reaguje na to, co im się pokazuje, zamiast uczyć się z tego, co im się pokazuje.

Reakcja często zatrzymuje ten proces.

Ludzie zaczynają odczuwać gniew.

Ludzie zaczynają odczuwać strach.

Ludzie wybierają strony.

Ludzie bronią stanowisk.

Ludzie atakują stanowiska.

Ludzie zostają uwięzieni w narracjach.

Źródło i Pochodzenie uczy ludzi wykraczać poza reakcję.

Ludzie powinni pytać:

Czego można się z tego nauczyć?

Jakie zachowanie jest ujawniane?

Jaki powtarzający się wzorzec jest ujawniany?

Co to ujawnia o ludzkości?

Co to ujawnia o zależności?

Co to ujawnia o pieniądzach?

Co to ujawnia o milczeniu?

Co to ujawnia o środowisku świata?

Ludzie muszą również zrozumieć, że nie uczą się po prostu informacji.

Uczą się, jak widzieć świat.

Sekwencja wygląda wtedy następująco:

Kwestionuj.

Zobacz.

Zrozum.

Ucz się.

Rozwijaj niezależne myślenie.

W ten sposób ludzie przechodzą od bycia produktami środowiska świata do stawania się osobami uczącymi się ze środowiska świata.

WIDOCZNE ŹRÓDŁO A ŹRÓDŁO OSTATECZNE

Jednym z największych ograniczeń w ludzkim zadawaniu pytań jest to, że ludzie często zatrzymują się na pierwszym widocznym źródle.

Ludzie widzą osobę.

Ludzie widzą organizację.

Ludzie widzą rząd.

Ludzie widzą urzędnika państwowego.

Ludzie widzą medium.

Ludzie widzą eksperta.

Ludzie widzą twórcę internetowego.

Następnie ludzie wierzą, że zidentyfikowali źródło.

Ale Źródło i Pochodzenie uczy ludzi, by nadal zadawali pytania.

Widoczne źródło może nie być źródłem ostatecznym.

Widoczne źródło może stosować informacje.

Widoczne źródło może powtarzać informacje.

Widoczne źródło może chronić informacje.

Widoczne źródło może być zależne od innego źródła.

Widoczne źródło może samo być kształtowane przez środowisko świata.

Widoczne źródło może samo nadal uczyć się ze środowiska świata.

Ludzie często zatrzymują się na pierwszym wyjaśnieniu, które otrzymują.

Pierwsze wyjaśnienie może wydawać się wygodne.

Pierwsze wyjaśnienie może wydawać się kompletne.

Pierwsze wyjaśnienie może wydawać się satysfakcjonujące.

Ale poczucie satysfakcji nie jest tym samym co rozumienie.

Ludzie powinni zatem pytać:

Czy to jest prawdziwe źródło?

Czy też jest to pierwsze źródło, na które natrafiłem?

Kto stoi za tym źródłem?

Kto wpływa na to źródło?

Kto korzysta z tego źródła?

W jakim środowisku działa to źródło?

Jakie mechanizmy kształtują to źródło?

Ludzie często zatrzymują się zbyt wcześnie.

Źródło i Pochodzenie uczy ludzi, by kontynuowali.

POTENCJALNE MOTYWY

Ludzie często zatrzymują się na uproszczonych wnioskach.

Rząd jest zły.

Media są złe.

Policja jest zła.

Autorytet jest zły.

Instytucje są złe.

Ludzie często reagują emocjonalnie na to, co im się pokazuje, zamiast badać, czego można się z tego nauczyć.

Źródło i Pochodzenie uczy ludzi wykraczać poza proste wnioski.

Ludzie powinni zatem pytać:

Jakie założenia przyjmuję?

Czy przyjmuję pierwsze wyjaśnienie?

Jakich motywów jeszcze nie rozważyłem?

Jakich wyjaśnień jeszcze nie rozważyłem?

Jakich długoterminowych rezultatów jeszcze nie rozważyłem?

Czy zadaję pytania tylko wewnątrz narracji, którą mi pokazano?

Celem nie jest zamknięcie ludzi w jednym wniosku.

Celem jest pomóc ludziom samodzielnie badać możliwości i uczyć się z tego, co jest im pokazywane.

ŚRODOWISKO ŚWIATA NIEUSTANNIE UCZY

Ludzie często czekają, aż ktoś ich nauczy, choć już stoją w największym istniejącym środowisku uczenia się.

Środowisko świata nieustannie uczy.

Uczy poprzez zachowanie.

Uczy poprzez powtarzanie.

Uczy poprzez narracje.

Uczy poprzez bodźce.

Uczy poprzez zależność.

Uczy poprzez autorytet.

Uczy poprzez konsekwencje.

Uczy poprzez milczenie.

Problem nie polega na tym, że brakuje lekcji.

Problem polega na tym, że ludzie nie otrzymali ustrukturyzowanej, opartej na dowodach drogi edukacyjnej, by je zobaczyć i uczyć się z nich.

Ludzie powinni zatem pytać:

Czego to mnie uczy?

Jaki powtarzający się wzorzec to ujawnia?

Jaka konsekwencja jest pokazywana?

Jakie zachowanie jest ujawniane?

Czego ludzkość może się z tego nauczyć?

LUDZKOŚĆ UCZY SIĘ OD LUDZKOŚCI

Ludzkość w dużej mierze uczy samą siebie.

Ale sama ludzkość nie została nauczona, jak uczyć się ze środowiska świata.

Ludzie dziedziczą informacje, zanim nauczą się samodzielnie je badać.

Ludzie bronią informacji, zanim je zrozumieją.

Ludzie reagują, zanim się uczą.

Ludzie podążają, zanim zadają pytania.

Ludzie powtarzają, zanim rozumieją.

Ludzie zatrzymują się na prostych wyjaśnieniach, ponieważ nie zostali nauczeni ustrukturyzowanej drogi rozwijania głębszego zadawania pytań.

Nie oznacza to, że ludzkość nie może się rozwijać.

Oznacza to, że ludzkość potrzebuje lepszych narzędzi do uczenia się.

PODĄŻANIE, PRZEKONANIE I DELEGOWANIE MYŚLENIA

Jednym z największych mechanizmów, przez które środowisko świata się powtarza, jest delegowanie myślenia.

Ludzi uczy się podążać, nie ucząc ich, by to kwestionowali.

Ludzi uczy się, że niektórzy ludzie wiedzą więcej niż oni.

Ludzi uczy się ufać tytułom.

Ludzi uczy się ufać autorytetowi.

Ludzi uczy się ufać stanowiskom.

Ludzi uczy się ufać statusowi.

Ludzi uczy się zapamiętywać to, co im się mówi.

Następnie płaci się ludziom za wdrażanie tego, za czym kazano podążać.

Wielu ludzi pozwala następnie innym ludziom myśleć za siebie.

Ludzie powinni zatem pytać:

Czy pozwalam komuś innemu myśleć za mnie?

Czy pozwalam komuś innemu zadawać pytania za mnie?

Czy pozwalam komuś innemu decydować za mnie, co jest prawdą?

Czy ufam tytułom zamiast materiałowi dowodowemu?

Czy ufam statusowi zamiast zachowaniu?

Czy ufam autorytetowi zamiast rozumieniu?

Ludzie muszą również zrozumieć, że opuszczenie jednej narracji nie tworzy automatycznie niezależnego myślenia.

Ludzie mogą opuścić jeden autorytet i przyjąć inny.

Ludzie mogą opuścić jedną grupę i dołączyć do innej.

Ludzie mogą opuścić jedno wyjaśnienie i odziedziczyć inne.

Niezależne myślenie nie polega na zmianie strony.

Niezależne myślenie to uczenie się, jak zadawać pytania dotyczące wszystkich stron.

ROZWÓJ LUDZKIEJ ŚWIADOMOŚCI

Cel Źródła i Pochodzenia jest znacznie większy niż samo uczenie ludzi, jak zadawać pytania dotyczące informacji.

Chodzi o rozwijanie zdolności ludzkości do uczenia się ze środowiska świata.

Rozwój ludzkiej świadomości nie polega po prostu na gromadzeniu większej ilości informacji.

Chodzi o to, by stawać się lepszymi w uczeniu się.

Chodzi o zwiększanie zdolności ludzkości do zadawania pytań.

Zwiększanie zdolności ludzkości do widzenia.

Zwiększanie zdolności ludzkości do rozumienia.

Zwiększanie zdolności ludzkości do uczenia się.

Zwiększanie zdolności ludzkości do niezależnego myślenia.

Ludzie muszą również zrozumieć, że każdy znajduje się wewnątrz środowiska świata.

Nikt nie stoi poza nim.

Rządy są w nim.

Media są w nim.

Nauczyciele są w nim.

Policja jest w nim.

Instytucje są w nim.

Rodzice są w nim.

Dzieci są w nim.

Eksperci są w nim.

Autorzy są w nim.

Czytelnicy są w nim.

Każdy na nie wpływa.

Na każdego ono wpływa.

Każdy w nim uczestniczy.

Każda decyzja albo pomaga powtarzaniu, albo pomaga uczeniu się.

Akceptowanie.

Powtarzanie.

Podążanie.

Udostępnianie.

Bronienie.

Pozostawanie w milczeniu.

Wszystko to ma konsekwencje.

Prymitywna sekwencja często wygląda tak:

Podążaj.

Reaguj.

Broń.

Powtarzaj.

Wybieraj strony.

Zaawansowana sekwencja wygląda tak:

Kwestionuj.

Zobacz.

Zrozum.

Ucz się.

Rozwijaj niezależne myślenie.

Ucz się ze środowiska świata.

Celem nie jest niekończące się kwestionowanie.

Celem jest rozumienie.

Celem jest uczenie się.

Celem jest niezależne myślenie.

Celem nie jest po prostu poprawa zadawania pytań.

Celem jest poprawa zdolności ludzkości do uczenia się z samego środowiska świata.

W ten sposób ludzie przechodzą od bycia produktami środowiska świata do bycia uczącymi się ze środowiska świata.

SEKCJA 2 - STANDARD DOWODOWY

CZYM NAPRAWDĘ JEST STANDARD DOWODOWY

Sekcja 1 ustaliła, że ludzie muszą uczyć się ze środowiska świata, zamiast po prostu stawać się jego produktami.

Źródło i Pochodzenie zaczyna od pytań o to, skąd pochodzą informacje, systemy, historie, zasady, tytuły, zachowanie i powtarzające się wzorce, co je ukształtowało, co pokazały z biegiem czasu i jakie środowisko świata je wytworzyło.

Sekcja 2 przechodzi teraz do Standardu Dowodowego.

Standard Dowodowy pyta, czy materiał dowodowy rzeczywiście wspiera to, co jest twierdzone, nauczane, powtarzane, chronione, rejestrowane, przedstawiane lub egzekwowane.

Standard Dowodowy istnieje, ponieważ ludzi uczy się, w co mają wierzyć, nie ucząc ich właściwie, czym naprawdę jest materiał dowodowy.

Ludziom pokazuje się informacje.

Ludziom przekazuje się informacje.

Ludzie otrzymują informacje w ramach nauczania.

Od ludzi oczekuje się przyjmowania informacji.

Od ludzi oczekuje się powtarzania informacji.

Od ludzi oczekuje się bronięcia informacji.

Ale ludzi nie uczy się, jak właściwie badać, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest mówione.

Tworzy to jeden z największych problemów wewnątrz środowiska świata.

Informacje mogą być przedstawiane jako prawda, zanim zostaną właściwie zakwestionowane.

Historie mogą być powtarzane jako prawda, zanim materiał dowodowy zostanie zbadany.

Tytuły mogą być traktowane jako materiał dowodowy.

Autorytet może być traktowany jako materiał dowodowy.

Systemy mogą być traktowane jako materiał dowodowy.

Popularność może być traktowana jako materiał dowodowy.

Pisemne zapisy mogą być traktowane jako materiał dowodowy.

Powtarzane twierdzenia mogą być traktowane jako materiał dowodowy.

Strach może być przedstawiany jako materiał dowodowy.

Kontrnarracje mogą być traktowane jako materiał dowodowy.

Wygenerowany, zmieniony, wyselekcjonowany lub wytworzony materiał może być przedstawiany jako materiał dowodowy.

Ale żadna z tych rzeczy sama w sobie nie jest materiałem dowodowym.

Standard Dowodowy istnieje po to, aby powstrzymać niepoparte informacje przed staniem się przyjętą prawdą.

Standard Dowodowy uczy ludzi zwolnić, zanim dojdzie do akceptacji.

Uczy ludzi pytać, co naprawdę jest pokazywane, co jest twierdzone, co wspiera twierdzenie, czego brakuje, co jest

sprzeczne, co jest przedstawiane poprzez strach lub presję emocjonalną oraz co było po prostu powtarzane tak długo, aż zaczęło wydawać się prawdziwe.

Standard Dowodowy nie zastępuje Źródła i Pochodzenia.

Buduje na jego podstawie.

Źródło i Pochodzenie pyta, skąd coś się wzięło i co to ukształtowało.

Standard Dowodowy pyta, czy materiał dowodowy wspiera twierdzenia wyprowadzane z tego czegoś.

Celem Standardu Dowodowego nie jest mówienie ludziom, w co mają wierzyć.

Celem jest nauczenie ludzi, jak badać informacje, zanim w nie uwierzą, powtórzą je, będą ich bronić lub na ich podstawie działać.

CO MUSI ROBIĆ MATERIAŁ DOWODOWY

Materiał dowodowy nie jest po prostu informacją, która istnieje.

Materiał dowodowy musi coś pokazywać.

Materiał dowodowy musi wspierać to, co jest twierdzone.

Materiał dowodowy musi wytrzymywać zadawanie pytań.

Materiał dowodowy musi pozostawać otwarty na dalsze badanie.

Materiał dowodowy musi łączyć się z rzeczywistością.

Materiał dowodowy musi być zgodny z zachowaniem.

Materiał dowodowy musi ujawniać sprzeczność.

Materiał dowodowy musi pozostawać spójny w czasie.

Materiał dowodowy musi pomagać ludziom uczyć się z tego, co jest pokazywane.

Materiał dowodowy jest otwarty na zadawanie pytań.

Materiał dowodowy nie potrzebuje ochrony przed zadawaniem pytań.

Materiał dowodowy nie boi się badania.

Materiał dowodowy nie opiera swojego trwania na tytułach, autorytecie, powtarzaniu, strachu, statusie ani presji emocjonalnej.

Zadawanie pytań wzmacnia materiał dowodowy.

Zadawanie pytań poprawia rozumienie.

Zadawanie pytań ujawnia słabość.

Zadawanie pytań ujawnia sprzeczność.

Zadawanie pytań ujawnia to, czego brakuje.

Zadawanie pytań ujawnia to, co nie jest poparte.

Zadawanie pytań pomaga ludziom się uczyć.

Niepoparte informacje często opierają się zadawaniu pytań, ponieważ zadawanie pytań zagraża temu, czego nie można właściwie poprzeć.

Standard Dowodowy uczy zatem ludzi, że zadawanie pytań nie jest wrogiem prawdy.

Zadawanie pytań jest jedną z dróg do prawdy.

INFORMACJA NIE JEST MATERIAŁEM DOWODOWYM

Informacja nie jest automatycznie materiałem dowodowym.

Stwierdzenie nie jest automatycznie materiałem dowodowym.

Tytuł nie jest automatycznie materiałem dowodowym.

Rola nie jest automatycznie materiałem dowodowym.

System nie jest automatycznie materiałem dowodowym.

Powtarzana historia nie jest automatycznie materiałem dowodowym.

Pisana historia nie jest automatycznie materiałem dowodowym.

Odziedziczone przekonanie nie jest automatycznie materiałem dowodowym.

Chroniona narracja nie jest automatycznie materiałem dowodowym.

Osoba opłacana za powtarzanie informacji nie jest automatycznie materiałem dowodowym.

To, że system mówi, iż coś jest prawdziwe, nie jest automatycznie materiałem dowodowym. Strach dołączony do informacji nie jest automatycznie materiałem dowodowym.

Kontrnarracja przeciwstawiająca się innej narracji nie jest automatycznie materiałem dowodowym.

Informacje wygenerowane przez AI, zmienione, podsumowane, wyselekcjonowane lub przedstawione nie są automatycznie materiałem dowodowym. Ludzie muszą pytać:

Co jest twierdzone?

Jaki materiał dowodowy to wspiera?

Skąd pochodzi materiał dowodowy?

Czy materiał dowodowy może zostać zbadany?

Czy materiał dowodowy może być zakwestionowany?

Czy materiał dowodowy wspiera twierdzenie?

Czy zachowanie wspiera twierdzenie?

Czy spójność wspiera twierdzenie?

Jakiego materiału dowodowego brakuje?

Jaki materiał dowodowy został ukryty?

Jaki materiał dowodowy przeczy twierdzeniu?

Co zostało zaakceptowane bez materiału dowodowego?

Czy ten materiał dowodowy został stworzony, zmieniony, wyselekcjonowany, podsumowany, ponownie ujęty lub przedstawiony w sposób, który mógł wprowadzać w błąd? Ma to znaczenie, ponieważ ludzi można nauczyć przyjmowania informacji bez ustalenia, czy w ogóle są one właściwie poparte.

Mogą zapamiętywać niepoparte informacje.

Mogą powtarzać niepoparte informacje.

Mogą bronić niepopartych informacji.

Mogą przekazywać niepoparte informacje następnemu pokoleniu.

Środowisko świata następnie powtarza się poprzez informacje, które zostały przyjęte, zanim zostały właściwie zbadane.

POWTARZANE HISTORIE STAJĄ SIĘ PRAWDĄ

Jednym z największych niepowodzeń ludzkiego uczenia się jest to, że ludzie mogą pomylić powtarzanie z prawdą.

Historia może zostać stworzona.

Tytuł może nadać jej autorytet.

System może nadać jej zasięg.

Pieniądze mogą dać ludziom powód, by ją powtarzać.

Czas może nadać jej poczucie znajomości.

Pisemne zapisy mogą nadać jej pozór trwałości.

Jeśli wystarczająco wiele osób ją powtarza, może to nadać jej społeczny dowód słuszności.

Przyszłe pokolenia mogą następnie odziedziczyć ją jako prawdę.

Ale powtarzanie nie jest materiałem dowodowym.

Powtarzana historia nie jest materiałem dowodowym.

Pisana historia nie jest materiałem dowodowym.

Odziedziczona historia nie jest materiałem dowodowym.

Chroniona historia nie jest materiałem dowodowym.

Historia wsparta tytułami, systemami, pieniędzmi, zasięgiem, strachem, statusem i czasem nadal nie jest materiałem dowodowym, chyba że można ją właściwie zbadać i poprzeć.

Ludzie muszą zatem pytać:

Kto stworzył tę historię?

Kto nadał jej autorytet?

Kto ją powtarzał?

Kto skorzystał na tym, że w nią uwierzono?

Komu płacono za jej podtrzymywanie?

Kto chronił ją przed zadawaniem pytań?

Jaki materiał dowodowy ją wspiera?

Jaki materiał dowodowy jej przeczy?

Co się dzieje, gdy zostaje zakwestionowana?

Czy to jest materiał dowodowy?

Czy też jest to odziedziczone przekonanie?

Bez Standardu Dowodowego powtarzane historie mogą zostać przyjęte jako prawda tylko dlatego, że wystarczająco wielu ludzi je powtarza, pisze o nich, chroni je lub przekazuje dalej.

TYTUŁY, AUTORYTET I PŁATNE ROLE NIE SĄ MATERIAŁEM DOWODOWYM

Ludzi często uczy się wierzyć tytułom.

Uczy się ich wierzyć autorytetowi.

Uczy się ich wierzyć oficjalnym rolom.

Uczy się ich wierzyć systemom.

Uczy się ich wierzyć ludziom, którym płaci się za mówienie, egzekwowanie, nauczanie, przedstawianie lub powtarzanie informacji.

Ale tytuł nie jest materiałem dowodowym.

Autorytet nie jest materiałem dowodowym.

Płatna rola nie jest materiałem dowodowym.

Oficjalne stanowisko nie jest materiałem dowodowym.

Ludzie powinni zatem pytać:

Jaki materiał dowodowy wspiera ten tytuł?

Jaki materiał dowodowy wspiera ten autorytet?

Jaki materiał dowodowy wspiera tę rolę?

Jaki materiał dowodowy wspiera to, co mówi ta osoba?

Jaki materiał dowodowy wspiera to, co twierdzi ten system?

Kto korzysta, jeśli się w to uwierzy?

Kto korzysta, jeśli nie zostanie to zakwestionowane?

Komu płaci się za powtarzanie tego?

Komu płaci się za egzekwowanie tego?

Komu płaci się za chronienie tego?

Co się dzieje, gdy prosi się o materiał dowodowy?

Nie chodzi o automatyczne odrzucanie każdego tytułu, roli, systemu czy autorytetu.

Chodzi o to, by nie mylić ich z materiałem dowodowym.

Standard Dowodowy uczy ludzi, że autorytet nadal musi być badany.

Tytuły nadal muszą być badane.

Systemy nadal muszą być badane.

Płatne role nadal muszą być badane.

Ten sam standard musi być stosowany wszędzie.

SYSTEMY, ŹRÓDŁO I MATERIAŁ DOWODOWY

To, że system istnieje, nie jest materiałem dowodowym na to, że został stworzony z prawdy.

Łączy się to bezpośrednio ze Źródłem i Pochodzeniem.

Źródło i Pochodzenie pyta:

Skąd wziął się ten system?

Kto go stworzył?

Co go ukształtowało?

Jakie zachowanie pokazywał z biegiem czasu?

Co chroni?

Co powtarza?

Co ukrywa?

Na co pozwala?

Standard Dowodowy następnie pyta:

Jaki materiał dowodowy wspiera twierdzenia systemu?

Jaki materiał dowodowy im przeczy?

Jakiego materiału dowodowego brakuje?

Jaki materiał dowodowy powstaje po zakwestionowaniu?

Czy materiał dowodowy pokazuje prawdę?

Czy też pokazuje jedynie autorytet, podporządkowanie, powtarzanie i ochronę?

Ludzie często wierzą, że skoro coś istnieje, musiało zostać stworzone z prawdy.

To musi zostać zakwestionowane.

Jeśli systemy zostały stworzone, utrzymywane lub chronione przez ludzi, którzy nie działali z prawdy, wówczas informacje, tytuły, zasady, zapisy, autorytet i narracje wytwarzane przez te systemy nie mogą być po prostu przyjmowane jako prawda tylko dlatego, że istnieją.

To, że system jest stary, nie jest materiałem dowodowym prawdy.

To, że system jest potężny, nie jest materiałem dowodowym prawdy.

To, że system jest oficjalny, nie jest materiałem dowodowym prawdy.

To, że system jest powtarzany przez pokolenia, nie jest materiałem dowodowym prawdy.

To, że system jest chroniony przez pieniądze, status, autorytet, strach lub siłę, nie jest materiałem dowodowym prawdy.

Ludzie powinni zatem pytać:

Jaki materiał dowodowy to wspiera?

Jaki materiał dowodowy temu przeczy?

Jakiego materiału dowodowego brakuje?

Jaki materiał dowodowy został zignorowany?

Jakie zachowanie pokazuje system?

Co system robi, gdy zostaje zakwestionowany?

Czy odpowiada?

Czy poprawia?

Czy unika?

Czy chroni sam siebie?

Czy wytwarza prawdę?

Czy też wytwarza podporządkowanie?

W tym miejscu Standard Dowodowy łączy się bezpośrednio ze środowiskiem świata.

Materiał dowodowy nie dotyczy tylko stwierdzeń.

Dotyczy systemów.

Dotyczy zasad.

Dotyczy autorytetu.

Dotyczy tytułów.

Dotyczy zachowania.

Dotyczy narracji.

Dotyczy powtarzających się wzorców.

Dotyczy prezentacji opartej na strachu.

Dotyczy kontrnarracji.

Dotyczy wygenerowanego, zmienionego, wyselekcjonowanego lub wytworzonego materiału.

Dlatego Standard Dowodowy jest jedną z brakujących dróg w edukacji.

Bez niego ludzi można nauczyć funkcjonowania w systemach, nigdy nie ucząc ich, jak zadawać pytania o to, czy te systemy są wspierane przez prawdę, materiał dowodowy, spójność i zachowanie.

Standard Dowodowy istnieje po to, aby powstrzymać niepoparte informacje przed staniem się przyjętą prawdą.

Pomaga ludziom zacząć przechodzić od akceptacji do badania.

Pomaga ludziom przechodzić od przekonania do rozumienia.

Pomaga ludziom przechodzić od stawiania się produktami powtarzanych informacji do stawiania się uczącymi się ze środowiska świata.

MATERIAŁ DOWODOWY W CZASIE

Pierwsza część tej sekcji wyjaśniła, że informacje, tytuły, autorytet, płatne role, systemy, pisemne zapisy, powtarzane historie, odziedziczone przekonania, prezentacja oparta na strachu, kontrnarracje oraz wygenerowany, zmieniony, wyselekcjonowany lub wytworzony materiał nie są automatycznie materiałem dowodowym.

Wyjaśniła również, że materiał dowodowy jest otwarty na zadawanie pytań.

Ta część przechodzi teraz do tego, jak materiał dowodowy musi być badany w czasie.

Standard Dowodowy nie bada tylko jednej chwili.

Bada to, co jest pokazywane w czasie.

Pojedyncze stwierdzenie może wprowadzać w błąd.

Pojedynczy zapis może być niepełny.

Pojedyncze wyjaśnienie może być wybiórcze.

Pojedyncza odpowiedź może omijać szerszy wzorzec.

Opóźnione stwierdzenie może zostać użyte do zastąpienia tego, co zostało pokazane w czasie rzeczywistym.

Dlatego materiał dowodowy musi być badany w całym przebiegu czasu.

Ludzie powinni pytać:

Co zostało pokazane z biegiem czasu?

Kiedy zostało pokazane?

Czy zostało pokazane w czasie rzeczywistym?

Czy zostało zapisane po zdarzeniu?

Czy zostało wyjaśnione później?

Czy późniejsze wyjaśnienie odpowiada materiałowi dowodowemu w czasie rzeczywistym? Czy materiał dowodowy pozostał spójny?

Czy zachowanie pozostało spójne?

Czy historia się zmieniła?

Czy wyjaśnienie się zmieniło?

Czy ten sam wzorzec się powtórzył?

Czy pojawiła się sprzeczność?

Czy materiał dowodowy został dodany?

Czy materiał dowodowy został usunięty?

Czy materiał dowodowy został zignorowany?

Co wydarzyło się po zakwestionowaniu?

Nigdy nie wolno pozwolić, aby opóźnione wyjaśnienia zastępowały materiał dowodowy w czasie rzeczywistym pokazany w kolejności.

Ma to znaczenie, ponieważ prawda nie powinna opierać się na jednej odizolowanej chwili, gdy dłuższy wzorzec pokazuje coś innego.

Materiał dowodowy w czasie pomaga ludziom dostrzegać wzorce.

Pomaga ludziom dostrzegać sprzeczność.

Pomaga ludziom dostrzegać to, co jest chronione.

Pomaga ludziom dostrzegać to, czego się unika.

Pomaga ludziom dostrzegać, czy słowa, zachowanie, zapisy, czas i rezultaty są zgodne.

Standard Dowodowy uczy zatem ludzi badać materiał dowodowy jako część sekwencji, a nie jako odłączone fragmenty informacji.

ZACHOWANIE JAKO MATERIAŁ DOWODOWY

Słowa nie wystarczają.

To, co ludzie mówią, musi być porównywane z tym, co robią.

Zachowanie może ujawnić to, co ukrywają stwierdzenia.

Zachowanie może ujawnić to, co chronią tytuły.

Zachowanie może ujawnić to, czego unikają systemy.

Zachowanie może ujawnić to, co kształtują pieniądze, zależność, strach, stanowisko, reputacja lub bodziec.

Osoba może powiedzieć, że działa z prawdy.

System może powiedzieć, że działa ze sprawiedliwości.

Instytucja może powiedzieć, że działa z troski.

Płatna rola może powiedzieć, że działa z obowiązku.

Tytuł może powiedzieć, że działa z autorytetu.

Ale Standard Dowodowy pyta, czy zachowanie wspiera to, co jest twierdzone.

Ludzie powinni pytać:

Czy zachowanie odpowiada słowom?

Czy działanie odpowiada twierdzeniu?

Czy system odpowiada, gdy zostaje zakwestionowany?

Czy autorytet poprawia się, gdy pokazuje mu się materiał dowodowy?

Czy płatna rola chroni prawdę?

Czy też chroni stanowisko, system, pieniądze, reputację lub narrację?

Czy milczenie przeczy twierdzeniu?

Czy unikanie przeczy twierdzeniu?

Czy opóźnienie przeczy twierdzeniu?

Czy usunięcie, blokowanie, oddalenie lub kara przeczy twierdzeniu?

Zachowanie w czasie może stać się jedną z najwyraźniejszych dróg materiału dowodowego, ponieważ zachowanie pokazuje, co ludzie i systemy faktycznie robią, a nie tylko to, co mówią, że robią.

Jeśli słowa i zachowanie się rozchodzą, Standard Dowodowy musi zadawać pytania o to rozdzielenie.

Jeśli twierdzenie mówi jedno, ale zachowanie wielokrotnie pokazuje coś innego, zachowanie musi zostać zbadane.

MATERIAŁ DOWODOWY PO ZAKWESTIONOWANIU

Standard Dowodowy musi również badać, co dzieje się po zakwestionowaniu informacji.

Wiele twierdzeń wydaje się mocnych, dopóki nie poprosi się o materiał dowodowy.

Wiele systemów wydaje się zgodnych z prawdą, dopóki nie zostaną poproszone o odpowiedź.

Wiele tytułów wydaje się wiarygodnych, dopóki ich twierdzenia nie zostaną zbadane.

Wiele narracji wydaje się stabilnych, dopóki nie zostaną pokazane sprzeczności.

Zakwestionowanie ujawnia standardy dowodowe.

Materiał dowodowy pozostaje otwarty na kwestionowanie, ponieważ kwestionowanie wzmacnia to, co jest prawdziwe, i ujawnia to, co jest słabe, brakujące, sprzeczne lub niepoparte.

Niepoparte informacje często opierają się kwestionowaniu, ponieważ kwestionowanie zagraża temu, czego nie można właściwie poprzeć.

Ludzie powinni pytać:

Co się dzieje, gdy prosi się o materiał dowodowy?

Czy materiał dowodowy zostaje przedstawiony?

Czy pytanie zostaje odpowiedziane?

Czy problem zostaje skorygowany?

Czy sprzeczność zostaje podjęta?

Czy materiał dowodowy jest ignorowany?

Czy osoba zadająca pytanie jest atakowana?

Czy używa się milczenia?

Czy zamiast materiału dowodowego używa się autorytetu?

Czy zamiast prawdy używa się procedury?

Czy sprawa jest opóźniana, aż ludzie przestaną zadawać pytania?

Czy system jest chroniony zamiast badania materiału dowodowego?

To, co dzieje się po zakwestionowaniu, ma znaczenie, ponieważ odpowiedź staje się materiałem dowodowym.

Odpowiedź może stać się materiałem dowodowym.

Poprawienie może stać się materiałem dowodowym.

Odmowa odpowiedzi może stać się materiałem dowodowym.

Unikanie może stać się materiałem dowodowym.

Milczenie może stać się materiałem dowodowym.

Sprzeczność może stać się materiałem dowodowym.

Ochrona może stać się materiałem dowodowym.

Powtarzający się brak odpowiedzi może stać się materiałem dowodowym.

Standard Dowodowy uczy ludzi badać nie tylko pierwotne twierdzenie, ale także zachowanie, które następuje, gdy twierdzenie zostaje zakwestionowane.

MATERIAŁ DOWODOWY, OŚ CZASU I ODPOWIEDŹ

Standard Dowodowy wymaga również, aby ludzie śledzili materiał dowodowy poprzez oś czasu i odpowiedź.

Materiał dowodowy nie powinien być odrywany od tego, kiedy został pokazany, skąd pochodził, kto go zobaczył, kto go otrzymał, kto mógł go zakwestionować i co wydarzyło się później.

Ludzie powinni pytać:

Kiedy to zostało pokazane?

Gdzie to zostało pokazane?

Kto to wytworzył?

Kto to otrzymał?

Kto to zobaczył?

Kto został zakwestionowany?

Kto miał możliwość odpowiedzieć?

Kto miał możliwość skorygować?

Kto miał możliwość obalić?

Kto pozostał w milczeniu?

Co wydarzyło się potem?

Jakie zachowanie nastąpiło?

Jaki wzorzec trwał dalej?

Ma to znaczenie, ponieważ materiał dowodowy może zostać osłabiony, gdy zostanie oddzielony od swojej osi czasu.

Materiał dowodowy może również zostać osłabiony, gdy ludzie ignorują, kto go zobaczył, kto go otrzymał, kto miał możliwość odpowiedzieć i co wydarzyło się później.

Materiał dowodowy z czasu rzeczywistego ma znaczenie, ponieważ pokazuje to, co zostało wówczas umieszczone, pokazane, zarejestrowane, zakwestionowane lub uczynione widocznym. Opóźnione wyjaśnienia muszą być kwestionowane w zestawieniu z tym, co zostało pokazane w czasie rzeczywistym.

Ludzie powinni pytać:

Czy późniejsze wyjaśnienie odpowiada materiałowi dowodowemu w czasie rzeczywistym? Czy późniejsze stwierdzenie przepisuje to, co zostało pokazane?

Czy późniejszy zapis omija to, co zostało zakwestionowane?

Czy późniejsze wyjaśnienie usuwa kontekst?

Czy oś czasu wspiera twierdzenie?

Czy zachowanie po ujawnieniu wspiera twierdzenie czy mu przeczy?

Prawdziwy standard dowodowy nie pyta tylko, czy coś istnieje.

Pyta, jak istnieje ono w szerszym zapisie.

Pyta, co pokazuje materiał dowodowy, gdy zostanie ułożony w kolejności.

Pyta, czy oś czasu wspiera twierdzenie.

Pyta, czy zachowanie po ujawnieniu wspiera twierdzenie czy mu przeczy.

W ten sposób ludzie zaczynają uczyć się z materiału dowodowego zamiast po prostu zbierać informacje.

WIDZIANE, UKRYTE, BRAKUJĄCE I SPRZECZNE

Standard Dowodowy musi uczyć ludzi porównywać to, co jest pokazane, z tym, czego nie pokazano.

Ludzie często są prowadzeni przez materiał dowodowy umieszczony przed nimi.

Ale to, czego brakuje, może być równie ważne.

To, co jest ukryte, może być równie ważne.

To, co jest sprzeczne, może być równie ważne.

To, co jest chronione przed zadawaniem pytań, może być równie ważne.

Ludzie powinni pytać:

Co jest pokazane?

Czego nie pokazano?

Czego brakuje?

Co jest ukryte?

Co nie jest poparte?

Co jest sprzeczne?

Co jest chronione?

Czego się unika?

Co zostało usunięte?

Na co nie udzielono odpowiedzi?

Ma to znaczenie, ponieważ ludzie mogą być prowadzeni przez wyselekcjonowany materiał dowodowy. Można im pokazać jedną część obrazu, podczas gdy reszta jest ukryta.

Można im pokazać stwierdzenie, podczas gdy zachowanie mu przeczy.

Można im pokazać zapis, podczas gdy oś czasu jest ignorowana.

Można im pokazać autorytet, podczas gdy brakuje materiału dowodowego.

Można im pokazać pewność siebie, podczas gdy brakuje poparcia.

Standard Dowodowy pomaga ludziom widzieć poza wyselekcjonowaną prezentacją. Pomaga ludziom porównywać to, co pokazano, z tym, czego brakuje, co jest ukryte, sprzeczne, unikane lub chronione.

PREZENTACJA MATERIAŁU DOWODOWEGO, STRACH I POSŁUSZEŃSTWO

Standard Dowodowy musi również zadawać pytania o sposób przedstawiania materiału dowodowego. Im potężniejszy jest mechanizm przedstawiający materiał dowodowy, tym ważniejsze staje się zadawanie pytań dotyczących samego materiału dowodowego. Ludziom można pokazywać strach i prowadzić ich do traktowania samego środowiska strachu jako materiału dowodowego.

Strach może tworzyć poczucie pilności.

Strach może tworzyć posłuszeństwo.

Strach może zatrzymywać zadawanie pytań.

Strach może sprawić, że ludzie zaakceptują słaby, niepełny, wyselekcjonowany lub niepoparty materiał dowodowy, zanim właściwie go zbadają.

Strach może sprawić, że ludzie będą podążać za tytułami, systemami, płatnymi rolami, oficjalnymi stwierdzeniami, powtarzanymi ostrzeżeniami i presją publiczną bez pytania, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone. Ale strach nie jest materiałem dowodowym.

Pilność nie jest materiałem dowodowym.

Oficjalna presja nie jest materiałem dowodowym.

Powtarzane ostrzeżenia nie są materiałem dowodowym.

Opłacane podporządkowanie nie jest materiałem dowodowym.

Masowe powtarzanie nie jest materiałem dowodowym.

Standard Dowodowy musi pytać, czy ludziom pokazuje się materiał dowodowy, czy też pokazuje się im strach zaprojektowany tak, aby skłonić ich do akceptacji bez materiału dowodowego.

Ludzie powinni pytać:

Jaki materiał dowodowy jest pokazywany?

Jak jest przedstawiany?

Jaki strach jest do niego dołączany?

Jaka reakcja jest tworzona?

Jakiego materiału dowodowego brakuje?

Jaki materiał dowodowy jest sprzeczny?

Jaki materiał dowodowy jest chroniony przed zadawaniem pytań?

Czy ludziom pomaga się zrozumieć?

Czy też ludzie są popychani do podporządkowania się?

To nakłada się na Wpływ Emocjonalny, Narrację a Rzeczywistość i Wpływ Psychologiczny, ale należy tutaj, ponieważ Standard Dowodowy musi pytać, czy strach jest używany jako zamiennik materiału dowodowego.

KONTRNARRACJA I STANDARD DOWODOWY

Standard Dowodowy musi również zadawać pytania dotyczące kontrnarracji.

Ludzie mogą zobaczyć jedną fałszywą narrację, odrzucić ją, a następnie zaakceptować kontrnarrację, ponieważ wydaje się przeciwstawiać pierwszej.

Ale sprzeciw nie jest materiałem dowodowym.

Kontrnarracja nadal może być stworzona.

Kontrnarracja nadal może być finansowana.

Kontrnarracji nadal można nadać zasięg.

Kontrnarracja nadal może być kontrolowana.

Kontrnarracja nadal może prowadzić ludzi do wiary bez materiału dowodowego.

Ludzie mogą uciec z jednej stworzonej historii i natychmiast wejść w inną stworzoną historię.

Standard Dowodowy musi zatem poddawać pytaniom zarówno narrację, jak i kontrnarrację.

Ludzie powinni pytać:

Jaki materiał dowodowy wspiera kontrnarrację?

Skąd się wzięła?

Kto nadał jej zasięg?

Kto korzysta na tym, że się w nią wierzy?

Czy pomaga ludziom badać materiał dowodowy?

Czy też po prostu przenosi ludzi z jednego przekonania do innego?

Czy kwestionuje Źródło i Pochodzenie?

Czy kwestionuje Standard Dowodowy?

Czy kwestionuje Bodziec i Korzyść?

Czy stosuje ten sam standard wszędzie?

Standard Dowodowy nie może pozwalać ludziom zastępować jednego niepopartego przekonania innym niepopartym przekonaniem.

Droga nie prowadzi z jednej narracji do innej narracji.

Droga prowadzi od niepopartego przekonania do opartego na dowodach kwestionowania, widzenia, rozumienia, uczenia się i niezależnego myślenia.

AI, WYTWORZONY MATERIAŁ DOWODOWY I HISTORIA ŹRÓDŁA

Standard Dowodowy musi również przygotować ludzi do zadawania pytań dotyczących materiału dowodowego, który może być generowany, zmieniany, podsumowywany, wybierany, przeformułowywany lub wytwarzany. Im bardziej przekonujący staje się wytworzony materiał dowodowy, tym ważniejsze staje się Źródło i Pochodzenie.

AI może sprawić, że fałszywy materiał dowodowy wygląda na prawdziwy.

AI może sprawić, że fałszywe historie wyglądają na poparte.

AI może sprawić, że fałszywe obrazy, głosy, dokumenty, podsumowania i wyjaśnienia wydają się wiarygodne.

AI może być również używana do ukrywania, przeformułowywania, podsumowywania, wybierania lub zniekształcania materiału dowodowego.

Dlatego informacje wygenerowane lub przedstawione przez AI nie mogą być traktowane jako materiał dowodowy bez badania.

Łączy się to bezpośrednio z powrotem ze Źródłem i Pochodzeniem.

Źródło i Pochodzenie pyta:

Skąd pochodzi ten materiał dowodowy?

Kiedy po raz pierwszy istniał?

Kto go wytworzył?

Jaką ma historię?

Czy był widoczny, zanim istniały narzędzia do jego generowania, zmieniania lub wytwarzania?

Standard Dowodowy następnie pyta:

Czy tę historię można zbadać?

Czy oś czasu ją wspiera?

Czy można sprawdzić pierwotne źródło?

Czy materiał dowodowy można oddzielić od materiału wygenerowanego, zmienionego, podsumowanego lub ponownie ujętego?

Materiał dowodowy z wyraźną historią sprzed manipulacji AI różni się od materiału dowodowego, który pojawia się dopiero po powstaniu narzędzi do jego generowania, zmieniania lub wytwarzania.

Ludzie powinni pytać:

Co stworzyło ten materiał dowodowy?

Czy został wygenerowany?

Czy został zmieniony?

Czy został podsumowany?

Czy został wyselekcjonowany?

Czy został wyrwany z kontekstu?

Czy można zbadać oryginał?

Czy można sprawdzić źródło?

Czy można sprawdzić oś czasu?

Czy zachowanie go wspiera?

Czy szerszy zapis materiału dowodowego go wspiera?

Standard Dowodowy musi pomagać ludziom zadawać pytania, czy widzą materiał dowodowy, czy też widzą wytworzoną prezentację, która wygląda jak materiał dowodowy.

STANDARD DOWODOWY I POSTĘP LUDZKOŚCI

Standard Dowodowy nie dotyczy tylko dowodzenia lub obalania pojedynczych twierdzeń.

Jest częścią Brakującej Drogi do Postępu Ludzkości.

Standard Dowodowy nie dotyczy tylko zadawania pytań dotyczących materiału dowodowego. Chodzi o powstrzymanie ludzkości przed myleniem prezentacji z prawdą.

Ludzkość nie może się rozwijać, gdy prezentacja jest mylona z prawdą, strach z materiałem dowodowym, autorytet z prawdą, powtarzane historie z materiałem dowodowym, a niepoparte informacje są dziedziczone przez przyszłe pokolenia.

Standard Dowodowy istnieje po to, aby powstrzymać tę drogę przed powtarzaniem się. Pomaga chronić drogę do rozumienia.

Uczy ludzi zwolnić przed zaakceptowaniem.

Uczy ludzi badać to, co jest pokazywane.

Uczy ludzi zauważać to, czego brakuje.

Uczy ludzi porównywać słowa z zachowaniem.

Uczy ludzi śledzić materiał dowodowy w czasie.

Uczy ludzi zadawać pytania dotyczące odpowiedzi po zakwestionowaniu.

Uczy ludzi zadawać pytania dotyczące prezentacji opartej na strachu.

Uczy ludzi zadawać pytania dotyczące kontrnarracji.

Uczy ludzi zadawać pytania dotyczące wytworzonego lub zmienionego materiału dowodowego. Uczy ludzi stosować ten sam standard wszędzie.

W ten sposób Standard Dowodowy dziedziczy po Źródle i Pochodzeniu.

Źródło i Pochodzenie pomaga ludziom zadawać pytania o to, skąd pochodzą informacje, systemy, historie, tytuły, zachowanie i powtarzające się wzorce.

Standard Dowodowy następnie pomaga ludziom sprawdzać, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone, pokazywane, powtarzane, chronione, kwestionowane, ukrywane lub sprzeczne.

W ten sposób ludzie przechodzą od przekonania do badania.

W ten sposób ludzie przechodzą od badania do widzenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od widzenia do rozumienia.

W ten sposób ludzie przechodzą od rozumienia do uczenia się.

W ten sposób ludzie przechodzą od uczenia się do niezależnego myślenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od stawania się produktami niepopartych informacji do stawania się uczącymi się ze środowiska świata.

Standard Dowodowy ma znaczenie, ponieważ celem nie jest po prostu zadawanie pytań dotyczących materiału dowodowego.

Celem jest poprawa zdolności ludzkości do uczenia się z materiału dowodowego pokazywanego w samym środowisku świata.

Bez Standardu Dowodowego ludzie mogą dziedziczyć niepoparte informacje i powtarzać je jako prawdę.

Dzięki Standardowi Dowodowemu ludzie mogą zacząć widzieć, co jest poparte, czego brakuje, co jest sprzeczne, co jest chronione, co jest wytworzone, co jest oparte na strachu i co trzeba dalej kwestionować.

Dlatego Standard Dowodowy należy do Brakującej Drogi do Postępu Ludzkości.

SEKCJA 3 - BODZIEC I KORZYŚĆ

CZYM NAPRAWDĘ JEST BODZIEC I KORZYŚĆ

Sekcja 1 ustaliła, że ludzie muszą uczyć się ze środowiska świata, zamiast po prostu stawać się jego produktami.

Sekcja 2 ustaliła, że ludzie muszą badać, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone, powtarzane, chronione, przedstawiane lub egzekwowane.

Sekcja 3 przechodzi teraz do Bodźca i Korzyści.

Bodziec i Korzyść istnieje, ponieważ ludzie nie mogą właściwie rozumieć ludzkiego zachowania, dopóki nie zrozumieją, jakie zachowanie jest nagradzane i chronione, na jakim zachowaniu ludzie polegają lub jakiego boją się utracić.

Ludzi często uczy się patrzeć na działania.

Nie uczy się ich zadawać pytań o to, co napędza te działania.

Ludzi często uczy się patrzeć na rezultaty.

Nie uczy się ich zadawać pytań o bodźce wytwarzające te rezultaty.

Ludzi uczy się ufać systemom.

Nie uczy się ich zadawać pytań o to, co te systemy zyskują na trwaniu.

Ludzi często uczy się osądzać jednostki.

Nie uczy się ich zadawać pytań o mechanizmy kształtujące jednostkę.

Bodziec i Korzyść uczy ludzi pytać:

Kto zyskuje?

Kto korzysta?

Kto jest od tego zależny?

Kto to chroni?

Kto boi się to stracić?

Kto jest za to nagradzany?

Komu się za to płaci?

Kto przyczynia się do tego, że to trwa?

Ludzie nie tylko żyją wewnątrz środowiska świata.

Poprzez zachowanie kształtowane przez bodźce pomagają je odtwarzać.

To jeden z największych powodów, dla których ludzkość powtarza ten sam świat.

Ludzie nie tworzą wielokrotnie tego samego świata dlatego, że są źli.

Tworzą wielokrotnie ten sam świat, ponieważ bodźce wielokrotnie nagradzają ich za jego odtwarzanie.

Ludzkość często odtwarza ten sam świat, nie rozumiejąc w pełni, do czego się przyczynia.

To jeden z największych powodów, dla których powtarzające się problemy świata trwają.

PIENIĄDZE, ZALEŻNOŚĆ I ŚRODOWISKO ŚWIATA

Pieniądze są jednym z największych mechanizmów kształtujących ludzkie zachowanie.

Pieniądze mogą tworzyć zależność.

Zależność może tworzyć podporządkowanie.

Podporządkowanie może tworzyć milczenie.

Milczenie może chronić systemy.

Systemy mogą trwać, ponieważ ludzie są od nich zależni.

Ludzi często uczy się myśleć o pieniądzach wyłącznie jako o zapłacie.

Ale pieniądze również kształtują zachowanie.

Pieniądze mogą wpływać na to, co ludzie mówią.

Pieniądze mogą wpływać na to, czego ludzie nie mówią.

Pieniądze mogą wpływać na to, co ludzie powtarzają.

Pieniądze mogą wpływać na to, co ludzie chronią.

Pieniądze mogą wpływać na to, wobec czego ludzie unikają zadawania pytań.

Pieniądze mogą wpływać na to, co ludzie egzekwują.

Pieniądze mogą wpływać na to, czemu ludzie pozwalają trwać.

Pieniądze mogą wpływać na to, co ludzie normalizują.

Ludzie powinni pytać:

Komu się płaci?

Kto im płaci?

Za co im się płaci?

Wobec czego płaci się im, by nie zadawali pytań?

Za powtarzanie czego im się płaci?

Za egzekwowanie czego im się płaci?

Za chronienie czego im się płaci?

Co się dzieje, jeśli zakwestionują?

Co się dzieje, jeśli ujawnią?

Pieniądze nie muszą kontrolować każdej myśli.

Sama zależność może wystarczyć.

Ludzie mogą stać się produktami bodźców, nigdy w pełni tego nie rozpoznając.

ŁUDZKIE NAGRODY, PRZYNALEŻNOŚĆ I DOPASOWYWANIE SIĘ

Na ludzi wpływają nie tylko pieniądze.

Na ludzi mogą również wpływać:

Akceptacja.

Popularność.

Uznanie.

Uwaga.

Status.

Aprobata.

Przynależność.

Komfort.

Bezpieczeństwo.

Unikanie krytyki.

Unikanie odrzucenia.

Unikanie wykluczenia.

Ludzie często nie pytają:

„Czy to jest prawda?”

Zamiast tego mogą pytać:

„Co robią inni ludzie?”

„Czy ludzie będą mnie aprobować?”

„Czy nadal będę przynależeć, jeśli się nie zgodzę?”

Strach przed pozostaniem samemu może stać się silniejszy niż pragnienie zrozumienia.

Ludzie mogą zmieniać swoje zachowanie, aby zyskać aprobatę, uniknąć wykluczenia, utrzymać przynależność i dopasować się do środowisk, od których, jak sądzą, są zależni.

Ludzie mogą stopniowo pozwalać, by przynależność stawiała się ważniejsza niż rozumienie.

Ludzie powinni pytać:

Czy podążam za prawdą?

Czy też podążam za ludźmi?

Czy myślę niezależnie?

Czy też próbuję się dopasować?

Kto korzysta, gdy ludzie przestają myśleć niezależnie?

Jakie zachowania są kopiowane?

Jakie zachowania są normalizowane?

LUDZIE KOPIUJĄ LUDZI

Ludzie często dziedziczą zachowanie od innych ludzi.

Ludzie kopiują:

Język.

Opinie.

Trendy.

Style życia.

Wygląd.

Postawy.

Nawyki.

Zachowania społeczne.

Zachowania online.

Niekoniecznie dlatego, że samodzielnie je rozumieją, ale dlatego, że wydają się normalne, popularne, odnoszące sukces lub akceptowane.

Powtarzane zachowanie może stać się znormalizowane tylko dlatego, że wystarczająco wiele osób tak się zachowuje.

Dopasowywanie się może stać się normalne.

Normalizacja może stać się powtarzaniem.

Powtarzanie może stać się odziedziczonym zachowaniem.

Odziedziczone zachowanie może stać się przyjętą rzeczywistością.

Im dłużej zachowanie jest powtarzane, tym bardziej niewidoczny może stać się mechanizm stojący za nim.

Ludzie mogą przestać zadawać pytania, ponieważ samo powtarzanie może tworzyć pozór prawdy.

POWIERZCHOWNE ŚRODOWISKA

Współczesne środowiska mogą zachęcać ludzi do przedkładania wyglądu nad rozumienie.

Ludzie mogą być zajęci tym:

Jak wyglądają.

Jak wyglądają online.

Jak skutecznie wyglądają.

Jak szczęśliwie wyglądają.

Jak popularnie wyglądają.

Co inni o nich myślą.

Ludzie mogą przedstawiać wyidealizowane wersje siebie, jednocześnie ukrywając rzeczywistość.

Fałszywe uśmiechy mogą zastępować prawdziwy dobrostan.

Pokazywany sukces może zastępować prawdę.

Tożsamość online może zastąpić autentyczność.

Wizerunek może stać się ważniejszy niż rozumienie.

Ludzie mogą wyglądać na połączonych z innymi, jednocześnie czując się odizolowani.

Ludzie mogą wyglądać na szczęśliwych, jednocześnie czując się nieszczęśliwi.

Ludzie mogą wyglądać na odnoszących sukces, jednocześnie prywatnie zmagając się z trudnościami. Gdy wygląd staje się ważniejszy niż prawda, mogą rozwijać się powierzchowne środowiska.

POPULARNOŚĆ, STATUS I PORÓWNYWANIE

Ludzie mogą mierzyć siebie względem innych.

Więcej pieniędzy.

Więcej dóbr.

Więcej obserwujących.

Więcej statusu.

Więcej uwagi.

Więcej uznania.

Może to tworzyć niekończące się cykle porównywania bez rozumienia.

Popularność nie jest materiałem dowodowym.

Uwaga nie jest materiałem dowodowym.

Liczba obserwujących nie jest materiałem dowodowym.

Status nie jest materiałem dowodowym.

To, że coś jest szeroko widziane, nie czyni tego automatycznie prawdziwym.

Ludzie mogą mylić widoczność z prawdą, popularność z poprawnością, a wpływ z wiarygodnością.

STRACH, MILCZENIE I PRZYNALEŻNOŚĆ

Ludzie mogą unikać zadawania pytań, ponieważ zadawanie pytań może zagrażać przynależności.

Ludzie mogą obawiać się:

Krytyki.

Wyśmiania.

Odrzucenia.

Wykluczenia.

Zakłopotania.

Izolacji.

Utraty możliwości.

Pozostania samemu.

Strach może zachęcać do milczenia.

Milczenie może chronić powtarzanie.

Powtarzanie może stać się normalizowane.

Znormalizowane zachowanie może zostać odziedziczone przez przyszłe pokolenia.

Cykl może trwać, a ludzie mogą nie rozumieć w pełni, do czego się przyczyniają.

Ludzie muszą również zrozumieć, że bodźce mogą stać się silniejsze niż prawda.

Ludzie mogą wiedzieć, że coś powinno zostać zakwestionowane, i mimo to trwać przy tym, ponieważ bodźce chronią dane zachowanie.

EDUKACJA, NAUCZYCIELE I POWTARZANIE ŚWIATA

Edukacja jest jednym z najwyraźniejszych przykładów Bodźca i Korzyści.

Nauczyciele są często produktami tego samego systemu edukacji, w którym sami byli uczeni.

Zostali w nim wykształceni.

Zostali w nim wyszkoleni.

Są w nim opłacani.

Są w nim oceniani.

Są w nim umieszczani w rolach.

Oczekuje się od nich nauczania w jego ramach.

Oczekuje się od nich przekazywania informacji w jego ramach.

Oczekuje się od nich oceniania informacji w jego ramach.

Ale nie uczy się ich, jak przekazywać dzieciom ustrukturyzowaną, opartą na dowodach drogę do kwestionowania samego środowiska świata.

Nie chodzi o atakowanie nauczycieli.

Chodzi o rozumienie systemu.

Nauczyciele mogą stać się współtwórcami powtarzania tego samego świata, ponieważ działają wewnątrz tego samego środowiska napędzanego bodźcami.

Edukacja może wielokrotnie odtwarzać ten sam świat, nigdy tego nie zamierzając.

Ludzie powinni pytać:

Co edukacja nagradza?

Co edukacja powtarza?

Co edukacja chroni?

Czego edukacja unika?

Czego edukacja nie uczy?

Co się dzieje, jeśli edukacja się zmienia?

Co się dzieje, jeśli dzieci nauczą się zadawać pytania dotyczące samego środowiska świata?

DLACZEGO BODZIEC I KORZYŚĆ MA ZNACZENIE

Bodziec i Korzyść ma znaczenie, ponieważ ludzie nie mogą właściwie zrozumieć, dlaczego ludzkość powtarza ten sam świat, dopóki nie zrozumieją, co nagradza to powtarzanie.

Źródło i Pochodzenie pyta, skąd coś się wzięło i co to ukształtowało.

Standard Dowodowy pyta, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone.

Bodziec i Korzyść pyta:

Kto korzysta?

Kto jest zależny?

Kto chroni?

Kto traci?

Jakie zachowanie tworzy ten bodziec?

Jakie środowisko świata pomaga odtwarzać to zachowanie?

W ten sposób ludzie zaczynają dostrzegać mechanizmy działające pod powierzchnią środowiska świata.

W ten sposób ludzie przechodzą od przekonania do badania.

W ten sposób ludzie przechodzą od badania do widzenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od widzenia do rozumienia.

W ten sposób ludzie przechodzą od rozumienia do uczenia się.

W ten sposób ludzie przechodzą od uczenia się do niezależnego myślenia.

Ludzkość nie może się rozwijać, gdy ludzie nadal robią to, co robili ludzie przed nimi, nie rozumiejąc, do czego się przyczyniają.

W ten sposób ludzie przechodzą od stawania się produktami systemów napędzanych bodźcami do stawania się uczącymi się ze środowiska świata.

BODZIEC I KORZYŚĆ

BODZIEC W CZASIE

Pierwsza część tej sekcji wyjaśniła, że ludzie nie tylko żyją wewnątrz środowiska świata.

Poprzez zachowanie kształtowane przez bodźce pomagają je odtwarzać.

Ta część przechodzi teraz do tego, jak bodźce trwają w czasie.

Ludzie nie zawsze natychmiast ujawniają swoje bodźce.

Zachowanie w czasie często je ujawnia.

Osoba może mówić jedno, ale wielokrotnie zachowywać się inaczej.

System może mówić, że istnieje w jednym celu, ale wielokrotnie chronić coś innego.

Organizacja może deklarować neutralność, ale wielokrotnie wytwarzać te same rezultaty.

Rola może deklarować obowiązek, jednocześnie wielokrotnie wytwarzając podporządkowanie. Płatne stanowisko może deklarować prawdę, jednocześnie wielokrotnie chroniąc system, od którego jest zależne.

Bodziec w czasie pomaga ludziom dostrzegać wzorce, które pojedyncze chwile mogą ukrywać.

Ludzie powinni pytać:

Jakie zachowanie było powtarzane w czasie?

Jakie rezultaty były powtarzane?

Jakie bodźce pozostają chronione?

Jakie bodźce pozostają ukryte?

Kto wielokrotnie korzysta?

Kto wielokrotnie unika straty?

Kto wielokrotnie zyskuje pieniądze?

Kto wielokrotnie zyskuje status?

Kto wielokrotnie zachowuje stanowisko?

Kto wielokrotnie unika odpowiedzialności?

Kto wielokrotnie przyczynia się do trwania tego samego środowiska?

Wzorce w czasie mogą ujawniać bodźce, których same stwierdzenia nie potrafią wyjaśnić.

Łączy się to bezpośrednio ze Standardem Dowodowym.

Standard Dowodowy pyta, czy zachowanie wspiera to, co jest twierdzone.

Bodziec i Korzyść pyta, jaki bodziec kształtuje to zachowanie.

DZIEDZICZONE ROLE I POWTARZANY WKŁAD

Bodźce mogą być dziedziczone poprzez role.

Osoba może wejść w rolę po tym, jak ktoś inny odejdzie, przejdzie na emeryturę, umrze lub zostanie zastąpiony.

Osoba może sądzić, że po prostu podejmuje pracę.

Ale rola może już nieść ze sobą wzorzec.

Może nieść ze sobą powtarzane zachowanie.

Może nieść ze sobą powtarzane milczenie.

Może nieść ze sobą powtarzaną ochronę.

Może nieść ze sobą powtarzane egzekwowanie.

Może nieść ze sobą powtarzane posłuszeństwo.

Może nieść ze sobą powtarzane nauczanie.

Może nieść ze sobą powtarzane podporządkowanie.

Osoba wchodząca w rolę może następnie kontynuować to, co kontynuowali poprzedni ludzie.

W ten sposób środowisko świata może powtarzać się przez pokolenia.

Ludzie nie muszą stworzyć pierwotnego mechanizmu, aby się do niego przyczyniać.

Mogą odziedziczyć rolę i pomagać w kontynuowaniu mechanizmu.

Ludzie powinni pytać:

Jakie zachowanie wytwarzała ta rola, zanim weszła w nią ta osoba?

Jakiego zachowania wymaga ta rola teraz?

Jakie zachowanie ta rola będzie kontynuować po odejściu tej osoby?

Co ta rola chroni?

Co ta rola powtarza?

Do czego ta rola zniechęca?

Wobec czego ta rola powstrzymuje ludzi od zadawania pytań?

Co ta rola czyni normalnym?

Ma to znaczenie, ponieważ ludzie mogą przyczyniać się do powtarzanej krzywdy, powtarzanego milczenia, powtarzanego podporządkowania i powtarzanej ochrony systemu, wierząc jednocześnie, że po prostu robią to, co robili ludzie przed nimi.

MILCZENIE, OCHRONA I BODZIEC

Milczenie może być jednym z najsilniejszych wskaźników bodźca.

Ludzie często sądzą, że milczenie nic nie znaczy.

Ale milczenie może stać się zachowaniem.

Milczenie może chronić systemy.

Milczenie może chronić pieniądze.

Milczenie może chronić autorytet.

Milczenie może chronić zależność.

Milczenie może chronić reputację.

Milczenie może chronić stanowiska.

Milczenie może chronić narracje.

Milczenie może chronić niewłaściwe postępowanie.

Ludzie powinni pytać:

Kto pozostaje w milczeniu?

Co jest chronione przez milczenie?

Kto korzysta na milczeniu?

Kto traci, jeśli milczenie się kończy?

Co się dzieje, jeśli ktoś przemówi?

Jakie konsekwencje może ponieść?

Jakie bodźce zachęcają ludzi do pozostawania w milczeniu?

Czemu milczenie pozwoliło trwać?

Ludzie mogą pozostawać w milczeniu, ponieważ mówienie zagraża temu, od czego są zależni.

Ludzie mogą pozostawać w milczeniu, ponieważ mówienie zagraża ich dochodowi.

Ludzie mogą pozostawać w milczeniu, ponieważ mówienie zagraża ich reputacji.

Ludzie mogą pozostawać w milczeniu, ponieważ mówienie zagraża ich pozycji wewnątrz systemu.

Ludzie mogą pozostawać w milczeniu, ponieważ mówienie zagraża roli, którą odziedziczyli.

Ludzie mogą pozostawać w milczeniu, ponieważ normalizacja nauczyła ich nie zadawać pytań.

Milczenie staje się zatem zachowaniem, które musi być kwestionowane.

STRACH PRZED UTRATĄ

Ludzie nie działają tylko z powodu tego, co zyskują.

Ludzie działają również z powodu tego, czego boją się stracić.

Strach przed utratą może kształtować zachowanie równie silnie jak sam zysk.

Ludzie mogą bać się utraty:

Pieniędzy.

Zatrudnienia.

Statusu.

Stanowiska.

Przynależności.

Aprobaty.

Ochrony.

Autorytetu.

Wpływu.

Bezpieczeństwa.

Reputacji.

Przyszłości.

Strach przed utratą może zatrzymać zadawanie pytań, zanim się zacznie.

Strach przed utratą może tworzyć milczenie.

Strach przed utratą może tworzyć podążanie.

Strach przed utratą może tworzyć posłuszeństwo.

Strach przed utratą może tworzyć uczestnictwo w rzeczach, z którymi ludzie mogą nie zgadzać się w pełni.

Ludzie powinni pytać:

Czego ta osoba boi się stracić?

Czego ta rola boi się stracić?

Czego ten system boi się stracić?

Co się zmienia, jeśli ludzie przestają wierzyć?

Co się zmienia, jeśli ludzie przestają się podporządkowywać?

Co się zmienia, jeśli ludzie zaczynają zadawać pytania?

Co się zmienia, jeśli ludzie przestają robić to, co robili ludzie przed nimi?

Strach przed utratą może tworzyć podporządkowanie na długo przed tym, zanim siła stanie się w ogóle potrzebna.

Ludzie muszą również zrozumieć, że prawda nie zawsze jest wystarczająco silna, by przezwyciężyć bodźce.

Ludzie mogą wiedzieć, że coś powinno zostać zakwestionowane, i mimo to trwać przy tym, ponieważ strach przed utratą chroni zachowanie.

ZBIOROWY WKŁAD I POWTARZANY ŚWIAT

Środowisko świata zazwyczaj nie jest utrzymywane przez jedną osobę.

Jest utrzymywane przez miliony ludzi wnoszących małe części do tego samego mechanizmu.

Jedna osoba uczy.

Jedna osoba egzekwuje.

Jedna osoba powtarza.

Jedna osoba zatwierdza.

Jedna osoba pisze.

Jedna osoba milczy.

Jedna osoba podąża.

Jedna osoba chroni.

Indywidualnie te zachowania mogą wydawać się nieszkodliwe.

Zbiorowo mogą odtwarzać całe środowisko świata.

Ludzie mogą widzieć tylko:

Własną rolę.

Własne zadanie.

Własne wynagrodzenie.

Własne polecenie.

Własną odpowiedzialność.

Własne przetrwanie.

Ale środowisko świata jest budowane z połączonego wkładu wielu ludzi powtarzających małe części tego samego mechanizmu.

Ludzie powinni zatem pytać:

Do czego się przyczyniam?

Jaki powtarzający się wzorzec pomagam kontynuować?

Jakie środowisko świata pomaga odtwarzać moje zachowanie?

Co się stanie, jeśli miliony ludzi nadal będą robić to samo?

To jedna z najważniejszych części Bodźca i Korzyści.

EDUKACJA, NAUCZYCIELE I BODZIEC

Edukacja musi być kwestionowana poprzez Bodziec i Korzyść, ponieważ edukacja kształtuje następne pokolenie.

Nauczyciele są produktami tego samego systemu napędzanego bodźcami.

Zostali w nim wykształceni.

Zostali w nim wyszkoleni.

Są w nim opłacani.

Są w nim oceniani.

Są w nim umieszczani w rolach.

Oczekuje się od nich przekazywania informacji w jego ramach.

Oczekuje się od nich oceniania informacji w jego ramach.

Oczekuje się od nich pomagania dzieciom funkcjonować w jego ramach.

Ale nie otrzymują ustrukturyzowanej, opartej na dowodach drogi edukacyjnej, aby uczyć dzieci kwestionowania rzeczywistego środowiska świata.

Ma to znaczenie, ponieważ nauczyciele stają się źródłami informacji dla dzieci.

Stają się również częścią struktury bodźców kształtującej to, czego dzieci się uczą, co dzieci powtarzają, za co są nagradzane i wobec czego zniechęca się je do zadawania pytań.

Nie chodzi o atakowanie nauczycieli.

Chodzi o rozumienie systemu napędzanego bodźcami, wewnątrz którego działają.

Dlatego edukacja może wielokrotnie odtwarzać ten sam świat, nigdy tego nie zamierzając.

Ludzie powinni pytać:

Co edukacja nagradza?

Co edukacja powtarza?

Co edukacja chroni?

Co edukacja normalizuje?

Do czego edukacja zniechęca?

Wobec czego edukacja nie zadaje pytań?

Za przekazywanie czego płaci się nauczycielom?

Do oceniania czego są szkoleni nauczyciele?

Do funkcjonowania wewnątrz czego przygotowuje się dzieci?

Co się dzieje, jeśli nauczyciele poddają pytaniom sam system?

Co się dzieje, jeśli dzieci są uczone zadawania pytań dotyczących samego środowiska świata?

Edukacja nie może się właściwie poprawić, jeśli bodźce wewnątrz edukacji nie są kwestionowane.

Jeśli nauczyciele są opłacani, szkoleni, oceniani i umieszczani w rolach, które powtarzają ten sam system, edukacja może nadal wytwarzać ludzi przygotowanych do funkcjonowania w środowisku świata, zamiast uczyć się z niego.

SYSTEMY, BODZIEC I POWTARZANE REZULTATY

Systemy mogą przetrwać przez długie okresy, ponieważ bodźce są w nie wbudowane.

Ludzie mogą wchodzić do systemów, wierząc, że są niezależni.

Ale systemy mogą stopniowo kształtować zachowanie poprzez zależność.

Im dłużej bodźce pozostają niekwestionowane, tym bardziej normalne mogą się wydawać.

Systemy mogą nagradzać milczenie.

Systemy mogą nagradzać podporządkowanie.

Systemy mogą nagradzać lojalność.

Systemy mogą nagradzać powtarzanie.

Systemy mogą nagradzać egzekwowanie.

Systemy mogą nagradzać chronienie samego systemu.

Systemy mogą karać zadawanie pytań.

Systemy mogą karać ujawnianie.

Systemy mogą karać prawdę.

Systemy mogą karać odmowę.

Ludzie powinni pytać:

Jakie zachowanie system nagradza?

Do jakiego zachowania system zniechęca?

Jakie zachowanie system karze?

Jakie zachowanie system chroni?

Jakie rezultaty system wielokrotnie wytwarza?

Jakie powtarzające się problemy nadal się pojawiają?

Jakie bodźce powodują te rezultaty?

Ludzie często próbują naprawiać rezultaty bez zadawania pytań dotyczących bodźców.

Jeśli bodźce pozostają niezmiennione, zachowanie często pozostaje niezmiennione.

Jeśli zachowanie pozostaje niezmiennione, rezultaty często pozostają niezmiennione.

Ludzkość może zatem powtarzać ten sam świat, wierząc jednocześnie, że próbuje go ulepszać.

BODZIEC I POSTĘP LUDZKOŚCI

Bodziec i Korzyść jest częścią Brakującej Drogi do Postępu Ludzkości.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki bodźce pozostają niewidoczne.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie nadal robią to, co robili ludzie przed nimi, nie rozumiejąc, do czego się przyczyniają.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki przynależność staje się silniejsza niż prawda.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki popularność zastępuje rozumienie.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki powierzchowne środowiska zastępują autentyczność.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki strach przed
wykluczeniem zatrzymuje zadawanie pytań.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki normalizacja zamienia
powtarzanie w przyętą rzeczywistość.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki systemy nagradzają
powtarzanie zamiast rozumienia.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki edukacja przygotowuje
dzieci do funkcjonowania w środowisku świata, nie ucząc ich, jak
prawidłowo zadawać pytania na jego temat.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie bronią tego, co im
szkodzi, ponieważ są od tego zależni.

Źródło i Pochodzenie pyta, skąd coś się wzięło i co to
uksztaltowało.

Standard Dowodowy pyta, czy materiał dowodowy wspiera to, co
jest twierdzone.

Bodziec i Korzyść pyta:

Kto korzysta?

Kto jest zależny?

Kto chroni?

Kto traci?

Komu się płaci?

Kto milczy?

Kto podąża?

Kto normalizuje?

Jakie zachowanie tworzy ten bodziec?

Jakie środowisko świata pomaga odtwarzać to zachowanie?

W ten sposób ludzie zaczynają dostrzegać mechanizmy działające pod powierzchnią środowiska świata.

W ten sposób ludzie przechodzą od przekonania do badania.

W ten sposób ludzie przechodzą od badania do widzenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od widzenia do rozumienia.

W ten sposób ludzie przechodzą od rozumienia do uczenia się.

W ten sposób ludzie przechodzą od uczenia się do niezależnego myślenia.

Gdy bodźce stają się widoczne, zachowanie staje się widoczne.

Gdy zachowanie staje się widoczne, wkład staje się widoczny.

Gdy wkład staje się widoczny, rozumienie staje się możliwe.

Gdy rozumienie staje się możliwe, ludzkość może zacząć przedstawiać powtarzać ten sam świat.

SEKCJA 4 - CHARAKTER I SPÓJNOŚĆ

CZYM NAPRAWDĘ JEST CHARAKTER I SPÓJNOŚĆ

Sekcja 1 ustaliła, że ludzie muszą nauczyć się widzieć środowisko świata zamiast po prostu stawać się jego produktami.

Sekcja 2 ustaliła, że ludzie muszą badać, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone.

Sekcja 3 ustaliła, że ludzie muszą rozumieć, jakie bodźce nagradzają, chronią i powtarzają zachowanie.

Sekcja 4 przechodzi teraz do Charakteru i Spójności.

Charakter i Spójność istnieje, ponieważ ludzie nie mogą właściwie rozumieć ludzi, systemów, organizacji, środowisk ani samego świata, dopóki nie zrozumieją, jakie zachowanie jest wielokrotnie pokazywane w czasie.

Ludzi często uczy się słuchać słów.

Nie uczy się ich właściwie badać zachowania.

Ludzi uczy się ufać tytułom.

Nie uczy się ich właściwie badać spójności.

Ludzi często uczy się wierzyć obietnicom.

Nie uczy się ich właściwie zadawać pytań dotyczących wzorców.

Ludzi często uczy się osądzać odizolowane chwile.

Nie uczy się ich, jak uczyć się z powtarzanego zachowania.

Charakter i Spójność uczy ludzi pytać:

Jakie zachowanie jest wielokrotnie pokazywane?

Jakie zachowanie jest wielokrotnie nagradzane?

Jakie zachowanie jest wielokrotnie chronione?

Jakiego zachowania wielokrotnie się unika?

Jakie zachowanie pozostaje spójne w czasie?

Jakie zachowanie zmienia się zależnie od okoliczności?

Jakie zachowanie pomaga odtwarzać środowisko świata?

Charakter nie jest jedną chwilą.

Charakter to zachowanie wielokrotnie pokazywane w czasie.

Spójność nie jest jednym stwierdzeniem.

Spójność to powtarzająca się zgodność między słowami, zachowaniem i rezultatami w czasie.

Charakter jest jednym z największych narzędzi uczenia się ludzkości, ponieważ powtarzane zachowanie ujawnia to, co słowa, wizerunek, reputacja i prezentacja często ukrywają.

Ma to znaczenie, ponieważ powtarzane zachowanie często ujawnia więcej, niż pojedyncze chwile kiedykolwiek mogą.

CO JEST POKAZYWANE

Środowisko świata już pokazuje ludzkości, jak działa.

Problem nie zawsze polega na tym, że nic nie jest pokazywane.

Problem polega na tym, że ludzi nie nauczono właściwie, jak zadawać pytania, widzieć, rozumieć i uczyć się z tego, co jest pokazywane.

Ludzie mogą widzieć kłamstwa.

Ludzie mogą widzieć sprzeczność.

Ludzie mogą widzieć milczenie.

Ludzie mogą widzieć zależność.

Ludzie mogą widzieć strach.

Ludzie mogą widzieć, jak pieniądze kształtują zachowanie.

Ludzie mogą widzieć systemy chroniące same siebie.

Ludzie mogą widzieć media powtarzające narracje.

Ludzie mogą widzieć autorytet unikający materiału dowodowego.

Ludzie mogą widzieć ludzi podążających.

Ludzie mogą widzieć trwające powtarzające się wzorce.

Ale bez właściwych ram zadawania pytań ludzie nadal mogą dojść do błędnego zrozumienia.

Ludzie często dochodzą do błędnego zrozumienia, ponieważ nie nauczono ich właściwie, jak zadawać pytania, widzieć, rozumieć i uczyć się z tego, co jest pokazywane.

Ludzie mogą widzieć to, co jest pokazywane, i nadal nie rozumieć, co to znaczy.

Mogą widzieć zachowanie i skupiać się tylko na jednostkach.

Mogą widzieć sprzeczność i zatrzymać się na gniewie.

Mogą widzieć kłamstwa i zatrzymać się na obwinianiu.

Mogą widzieć systemy i zatrzymać się na powierzchownych wyjaśnieniach.

Mogą widzieć powtarzające się problemy i jeszcze nie rozumieć mechanizmów, które je tworzą.

Charakter i Spójność uczy ludzi zadawać pytania dotyczące tego, co jest pokazywane poprzez powtarzane zachowanie.

Prosi ludzi, by pytali nie tylko:

Co się wydarzyło?

Ale także:

Co to pokazuje?

Jakie zachowanie jest ujawniane?

Jaki wzorzec jest odsłaniany?

Jaka sprzeczność jest ukazywana?

Czego to uczy o środowisku świata?

Czego ludzkość może się z tego nauczyć?

Świat jest prawdziwą szkołą, ponieważ środowisko świata nieustannie pokazuje zachowanie, sprzeczność, powtarzanie, bodziec, milczenie, zależność, autorytet, strach i konsekwencję.

Ludzie nie mogą uczyć się z tego, czego nie mogą zobaczyć.

Ale ludzie nie mogą również uczyć się z tego, wobec czego nie nauczono ich zadawać pytań.

SŁOWA, ZACHOWANIE I WZORCE

Ludzie często oceniają to, co ludzie mówią.

Ale zachowanie może ujawnić to, co ukrywają słowa.

Słowa mogą być wyćwiczone.

Słowa mogą być wyselekcjonowane.

Słowa mogą być powtarzane.

Słowa mogą być chronione.

Słowa mogą być przedstawiane.

Zachowanie jest często trudniejsze do ukrycia przez długi czas.

Informacja może powiedzieć ludziom, co się wydarzyło.

Zachowanie może nauczyć ludzi, dlaczego to się wydarzyło.

Ludzie powinni pytać:

Czy słowa odpowiadają zachowaniu?

Czy działania odpowiadają twierdzeniom?

Czy rezultaty odpowiadają obietnicom?

Czy zachowanie pozostaje takie samo w czasie?

Czy zachowanie zmienia się zależnie od tego, kto patrzy?

Czy zachowanie zmienia się zależnie od tego, kto korzysta?

Powtarzane zachowanie może ujawniać sprzeczności, których pojedyncze stwierdzenia nie mogą.

Wzorce często ujawniają więcej niż obietnice.

Spójność często ujawnia więcej niż reputacja.

Zachowanie często ujawnia więcej niż tytuły.

Ludzie muszą zatem nauczyć się badać wzorce zamiast odizolowanych chwil.

ZACHOWANIE NIGDY NIE ISTNIEJE W ODERWANIU

Zachowanie nie istnieje w oderwaniu.

Ludzie wpływają na ludzi.

Systemy wpływają na ludzi.

Ludzie wpływają na systemy.

Dorośli wpływają na dzieci.

Dzieci stają się dorosłymi.

Przyszłe pokolenia dziedziczą zachowania.

Przyszłe pokolenia następnie pomagają odtwarzać środowisko świata.

Każde powtarzane zachowanie ma konsekwencje wykraczające poza jednostkę.

Powtarzane zachowanie może stać się normalne.

Normalizacja może stać się dziedziczeniem.

Dziedziczenie może stać się przyjętą rzeczywistością.

Ludzie powinni zatem pytać:

Jakie zachowanie to tworzy?

Kto uczy się z tego zachowania?

Kto odziedziczy to zachowanie?

Jakie przyszłe środowisko świata pomoże odtworzyć to zachowanie?

Charakter i Spójność uczy ludzi myśleć poza jednostką i zaczynać uczyć się z szerszego środowiska.

CHARAKTER PONAD REPUTACJĄ

Ludzi często uczy się ufać reputacji.

Ale reputacja nie jest automatycznie charakterem.

Reputacja może zostać stworzona.

Reputacja może być chroniona.

Reputacja może być powtarzana.

Reputacja może być promowana.

Reputacja może być dziedziczona.

Charakter jest inny.

Charakter jest wielokrotnie pokazywany poprzez zachowanie.

Ludzie powinni pytać:

Jakie zachowanie jest wielokrotnie pokazywane?

Co się dzieje, gdy pojawia się presja?

Co się dzieje, gdy nikt nie patrzy?

Co się dzieje, gdy jest coś do zyskania?

Co się dzieje, gdy jest coś do stracenia?

Co się dzieje, gdy prawda wchodzi w konflikt z bodźcem?

Charakter często staje się najbardziej widoczny, gdy w grę wchodzi bodźce.

Dlatego Charakter i Spójność łączy się bezpośrednio z Bodźcem i Korzyścią.

SPÓJNOŚĆ W CZASIE

Spójności nie można ocenić na podstawie jednego zdarzenia.

Spójność musi być badana w czasie.

Ludzie mogą mówić, że cenią prawdę.

Ludzie mogą mówić, że cenią uczenie się.

Ludzie mogą mówić, że cenią sprawiedliwość.

Ludzie mogą mówić, że cenią zadawanie pytań.

Ale spójność pyta, czy zachowanie wielokrotnie wspiera te twierdzenia.

Ludzie powinni pytać:

Jakie zachowanie było pokazywane w czasie?

Jakie wzorce były powtarzane?

Jakie sprzeczności się pojawiły?

Jakie zachowania pozostały niezmienione?

Jakie zachowania znikają, gdy zmieniają się okoliczności?

Spójność często staje się jedną z najsilniejszych dróg materiału dowodowego, ponieważ ludzie ostatecznie pokazują to, co wielokrotnie robią.

Łączy się to bezpośrednio ze Standardem Dowodowym.

Standard Dowodowy pyta, czy zachowanie wspiera to, co jest twierdzone.

Charakter i Spójność pyta, czy zachowanie wielokrotnie pozostaje zgodne w czasie.

WIZERUNEK A CHARAKTER

Ludzie mogą stać się biegli w zarządzaniu wizerunkiem.

Wizerunek jest tym, co ludzie chcą, aby inni widzieli.

Charakter jest tym, co zachowanie wielokrotnie pokazuje.

Wizerunek może zostać stworzony.

Wizerunek może być chroniony.

Wizerunek może być pokazywany.

Wizerunek może być promowany.

Wizerunek może być nagradzany.

Ale wizerunek nie jest automatycznie charakterem.

Ludzie powinni pytać:

Czy widzę wizerunek?

Czy też widzę zachowanie?

Czy widzę prezentację?

Czy też widzę spójność?

Jakie zachowanie jest wielokrotnie pokazywane?

Jakie zachowanie jest wielokrotnie ukrywane?

Jakie zachowanie pojawia się, gdy presja zostaje usunięta?

Jakie zachowanie pojawia się, gdy presja zostaje dodana?

Ludzie mogą przez lata chronić wizerunek, podczas gdy ich zachowanie wielokrotnie ujawnia coś innego.

LUDZIE, SYSTEMY I ŚRODOWISKO ŚWIATA

Charakter i Spójność nie dotyczy tylko jednostek.

Dotyczy wszystkiego, co działa wewnątrz środowiska świata.

Dotyczy:

Ludzi.

Nauczycieli.

Rodziców.

Szkół.

Rządów.

Mediów.

Instytucji.

Systemów.

Organizacji.

Społeczności.

Środowisk.

Ludzie często badają to, co te rzeczy mówią.

Nie badają właściwie tego, co te rzeczy wielokrotnie robią.

Ludzie powinni zatem pytać:

Jakie zachowanie jest wielokrotnie pokazywane?

Jakie zachowanie jest wielokrotnie chronione?

Jakiego zachowania wielokrotnie się unika?

Jakie zachowanie jest wielokrotnie nagradzane?

Jakie zachowanie jest wielokrotnie normalizowane?

Jakie zachowanie jest wielokrotnie dziedziczone?

Jakie zachowanie jest pokazywane ludzkości jako coś, z czego należy się uczyć?

Charakter i Spójność musi być stosowany wszędzie.

EDUKACJA, NAUCZYCIELE I CHARAKTER

Edukacja również musi być kwestionowana poprzez Charakter i Spójność.

Nauczyciele stają się źródłami informacji dla dzieci.

Dzieci uczą się nie tylko z informacji.

Uczą się również z zachowania.

Dzieci obserwują:

Co robią dorośli.

Co robią nauczyciele.

Co nagradzają systemy.

Czego systemy unikają.

Co systemy chronią.

Co systemy powtarzają.

Co systemy pokazują jako normalne.

Nie chodzi o atakowanie nauczycieli.

Chodzi o rozumienie środowiska, wewnątrz którego działają.

Ludzie powinni pytać:

Jakie zachowania dzieci wielokrotnie widzą?

Za jakie zachowania dzieci są wielokrotnie nagradzane?

Wobec jakich zachowań dzieci są wielokrotnie zniechęcane do zadawania pytań?

Czy dzieci są przygotowywane do powtarzania środowiska świata?

Czy też dzieci są przygotowywane do uczenia się z niego?

Jeśli dzieci nie są uczone, jak zadawać pytania dotyczące zachowania, sprzeczności, bodźca, milczenia i powtarzających się wzorców, mogą odziedziczyć to samo środowisko świata bez rozumienia tego, co jest im pokazywane.

DLACZEGO CHARAKTER I SPÓJNOŚĆ MA ZNACZENIE

Charakter i Spójność ma znaczenie, ponieważ ludzie nie mogą właściwie rozumieć środowiska świata, dopóki nie zrozumieją powtarzanego zachowania.

Celem nie jest utknięcie w gniewie, obwinianiu, strachu czy niekończącym się sprzeciwie.

Celem jest uczenie się z tego, co środowisko świata już pokazuje.

Samo środowisko świata staje się środowiskiem edukacyjnym.

Zachowanie staje się lekcją.

Sprzeczność staje się lekcją.

Powtarzanie staje się lekcją.

Samo środowisko staje się nauczycielem.

Ludzka świadomość rozwija się, gdy ludzie przestają reagować na to, co im się pokazuje, i zaczynają się z tego uczyć.

Źródło i Pochodzenie pyta, skąd coś się wzięło i co to ukształtowało.

Standard Dowodowy pyta, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone.

Bodziec i Korzyść pyta, co nagradza zachowanie.

Charakter i Spójność pyta:

Czy zachowanie wielokrotnie jest zgodne z tym, co jest twierdzone?

Co pokazuje zachowanie?

Czego uczy sprzeczność?

Co ujawnia powtarzający się wzorec?

Czego ludzkość może nauczyć się z tego, co jest pokazywane?

W ten sposób ludzie zaczynają wykraczać poza odizolowane chwile.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać wzorce.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać sprzeczności.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać spójność.

W ten sposób ludzie zaczynają uczyć się z tego, co środowisko świata już pokazuje.

W ten sposób ludzie przechodzą od przekonania do badania.

W ten sposób ludzie przechodzą od badania do widzenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od widzenia do rozumienia.

W ten sposób ludzie przechodzą od rozumienia do uczenia się.

W ten sposób ludzie przechodzą od uczenia się do niezależnego myślenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od stawania się produktami środowiska świata do stawania się uczącymi się ze środowiska świata.

CHARAKTER W CZASIE

Pierwsza część tej sekcji wyjaśniła, że Charakter i Spójność nie dotyczy odizolowanych chwil.

Chodzi o rozumienie powtarzanego zachowania w czasie.

Ta część przechodzi teraz do tego, jak Charakter i Spójność działa w czasie.

Ludzie nie zawsze od razu ujawniają swój charakter.

Zachowanie w czasie często go ujawnia.

Osoba może mówić jedno, ale wielokrotnie robić coś innego.

System może deklarować jeden cel, ale wielokrotnie wytwarzać inne rezultaty.

Organizacja może deklarować neutralność, ale wielokrotnie chronić określone zachowania.

Instytucja może deklarować sprawiedliwość, ale wielokrotnie unikać trudnych pytań.

Rola może deklarować obowiązek, ale wielokrotnie wytwarzać podporządkowanie.

Charakter w czasie pomaga ludziom dostrzegać wzorce, które odizolowane chwile mogą ukrywać.

Ludzie powinni pytać:

Jakie zachowanie było wielokrotnie pokazywane?

Jakie rezultaty były wielokrotnie wytwarzane?

Jakie wzorce nadal się pojawiają?

Jakie sprzeczności nadal się pojawiają?

Jakie zachowanie pozostaje niezmienione?

Jakie zachowanie zmienia się zależnie od okoliczności?

Jakie zachowanie zmienia się zależnie od tego, kto patrzy?

Wzorce w czasie często ujawniają charakter dokładniej niż same stwierdzenia.

SPRZECZNOŚĆ I LUDZKIE ZACHOWANIE

Sprzecznność może stać się jedną z najsilniejszych dróg do rozumienia charakteru.

Ludzie mogą mówić, że cenią prawdę, jednocześnie unikając trudnych prawd.

Ludzie mogą mówić, że cenią zadawanie pytań, jednocześnie zniechęcając do pytań.

Ludzie mogą mówić, że cenią uczenie się, jednocześnie chroniąc powtarzanie.

Ludzie mogą mówić, że cenią sprawiedliwość, jednocześnie wielokrotnie wytwarzając niesprawiedliwe rezultaty.

Ludzie mogą mówić, że cenią niezależne myślenie, jednocześnie nagradzając dostosowanie się.

Ludzie powinni pytać:

Gdzie słowa i zachowanie się rozchodzą?

Jakie sprzeczności wielokrotnie się pojawiają?

Jakie wzorce trwają pomimo sprzeczności?

Kto korzysta na tym, że sprzeczność trwa?

Jakie bodźce chronią sprzeczność?

Sprzeczność nie jest automatycznie dowodem złej intencji.

Ale powtarzana sprzeczność musi być kwestionowana.

Powtarzana sprzeczność może ujawniać mechanizmy działające pod powierzchnią.

ŚRODOWISKO ŚWIATA JUŻ POKAZUJE LUDZKOŚCI

Środowisko świata już pokazuje ludzkości, jak działa.

Problem nie zawsze polega na tym, że nic nie jest pokazywane.

Problem polega na tym, że ludzkość nie została właściwie nauczona, jak uczyć się z tego, co jest pokazywane.

Ludzie mogą widzieć sprzeczność i zatrzymać się na obwinianiu.

Ludzie mogą widzieć kłamstwa i zatrzymać się na gniewie.

Ludzie mogą widzieć systemy i zatrzymać się na powierzchownych wyjaśnieniach.

Ludzie mogą widzieć powtarzające się problemy i zatrzymać się na frustracji.

Ludzie mogą widzieć powtarzane zachowania i zatrzymać się na reakcjach emocjonalnych.

Ludzie mogą widzieć widoczne zdarzenia i nadal nie rozumieć mechanizmów, które je tworzą.

Ludzie często dochodzą do błędnego zrozumienia, ponieważ nie posiadają jeszcze wystarczającej wiedzy, zrozumienia lub zdolności zadawania pytań.

Ludzie mogą widzieć:

Jedno zdarzenie.

Jedną osobę.

Jeden system.

Jedno kłamstwo.

Jedną sprzeczność.

Jeden rezultat.

A potem się zatrzymać.

Charakter i Spójność uczy ludzi, by kontynuowali.

Ludzie powinni pytać:

Jakie zachowanie to ujawnia?

Jaki mechanizm to ujawnia?

Jaki powtarzający się wzorzec to pokazuje?

Jaką sprzeczność to ukazuje?

Czego ludzkość może się z tego nauczyć?

Celem nie jest niekończące się kwestionowanie.

Celem jest rozumienie.

REAKCJA A UCZENIE SIĘ

Jednym z największych ograniczeń postępu ludzkości jest to, że ludzie często reagują na to, co im się pokazuje, zamiast się z tego uczyć.

Reakcja może zatrzymać ten proces.

Ludzie zaczynają odczuwać gniew.

Ludzie zaczynają odczuwać strach.

Ludzie wybierają strony.

Ludzie bronią stanowisk.

Ludzie atakują stanowiska.

Ludzie zostają uwięzieni w narracjach.

Ludzie mogą poświęcać ogromne ilości energii na reagowanie bez rozumienia tego, na co reagują.

Charakter i Spójność uczy ludzi wykraczać poza reakcję.

Ludzie powinni pytać:

Co to pokazuje?

Czego to uczy?

Jakie zachowanie jest ujawniane?

Jaki powtarzający się wzorzec jest odsłaniany?

Jaki mechanizm działa?

Czego ludzkość może się z tego nauczyć?

Celem nie jest reakcja.

Celem jest rozumienie.

WYBIÓRCZY CHARAKTER I WYBIÓRCZE MYŚLENIE

Ludzie nie zawsze zachowują się spójnie.

Ludzie mogą zachowywać się inaczej zależnie od:

Pieniędzy.

Statusu.

Odbiorców.

Autorytetu.

Aprobaty.

Popularności.

Strachu.

Zysku.

Straty.

Ludzie mogą wydawać się prawdomówni w jednym środowisku i unikać prawdy w innym.

Ludzie mogą zadawać pytania dotyczące jednego tematu, jednocześnie chroniąc inny.

Ludzie mogą kwestionować jeden system, jednocześnie broniąc innego.

Ludzie mogą stosować zasady wybiórczo.

Ludzie powinni pytać:

Czy to zachowanie pozostaje spójne wszędzie?

Czy też pojawia się tylko w określonych okolicznościach?

Co się zmienia, gdy pojawiają się bodźce?

Co się zmienia, gdy pojawia się presja?

Co się zmienia, gdy coś cennego jest zagrożone?

Charakter często staje się najbardziej widoczny, gdy bodźce i presja się zderzają.

MILCZENIE, UCZESTNICTWO I POWTARZANE ZACHOWANIE

Charakter nie ujawnia się tylko poprzez działanie.

Charakter może również ujawniać się poprzez milczenie.

Milczenie może stać się zachowaniem.

Milczenie może stać się ochroną.

Milczenie może stać się uczestnictwem.

Ludzie powinni pytać:

Kto pozostaje w milczeniu?

Co jest chronione?

Jakiemu powtarzanemu zachowaniu pozwala się trwać?

Jakiej prawdy się unika?

Jaka sprzeczność jest ignorowana?

Ludzie mogą pozostawać w milczeniu, ponieważ mówienie zagraża temu, od czego są zależni.

Ludzie mogą pozostawać w milczeniu, ponieważ mówienie zagraża ich stanowisku.

Ludzie mogą pozostawać w milczeniu, ponieważ mówienie zagraża przynależności.

Ludzie mogą pozostawać w milczeniu, ponieważ mówienie zagraża aprobacie.

Charakter obejmuje zatem również to, czego ludzie wielokrotnie decydują się nie robić.

ZACHOWANIE, WPŁYW I PRZYSZŁE POKOLENIA

Zachowanie nigdy nie istnieje w oderwaniu.

Ludzie wpływają na ludzi.

Systemy wpływają na ludzi.

Ludzie wpływają na systemy.

Dorośli wpływają na dzieci.

Dzieci stają się dorosłymi.

Przyszłe pokolenia dziedziczą zachowania.

Przyszłe pokolenia następnie pomagają odtwarzać środowisko świata.

Każde powtarzane zachowanie ma konsekwencje wykraczające poza jednostkę.

Ludzie mogą sądzić, że podejmują tylko małą decyzję.

Ale miliony powtarzanych zachowań mogą odtworzyć całe środowisko świata.

Ludzie powinni zatem pytać:

Do jakiego zachowania się przyczyniam?

Jakie zachowanie pomagam normalizować?

Jakie zachowanie odziedziczą przyszłe pokolenia?

Jakie środowisko świata pomoże odtworzyć to zachowanie?

EDUKACJA, NAUCZYCIELE I CHARAKTER

Edukacja również musi być badana poprzez Charakter i Spójność.

Dzieci nie dziedziczą tylko informacji.

Dzieci dziedziczą zachowanie.

Dzieci obserwują:

Jak zachowują się dorośli.

Jak zachowują się nauczyciele.

Jak zachowuje się autorytet.

Jak zachowują się systemy.

Jak ludzie reagują.

Jak ludzie milczą.

Jak ludzie zadają pytania.

Jak ludzie unikają zadawania pytań.

Dzieci mogą stopniowo same dziedziczyć te zachowania.

Nie chodzi o atakowanie nauczycieli.

Chodzi o rozumienie środowiska, które ich kształtuje.

Ludzie powinni pytać:

Jakie zachowania dzieci wielokrotnie widzą?

Jakie zachowania dzieci wielokrotnie dziedziczą?

Za jakie zachowania dzieci są wielokrotnie nagradzane?

Wobec jakich zachowań dzieci są wielokrotnie zniechęcane do zadawania pytań?

Edukacja nie może się właściwie poprawić, jeśli powtarzane zachowanie pozostaje niewidoczne.

LUDZKA ŚWIADOMOŚĆ I UCZENIE SIĘ ZE ŚRODOWISKA ŚWIATA

Jedną z największych brakujących dróg w postępie ludzkości jest uczenie się z tego, co już jest widoczne.

Ludzkości nieustannie pokazywane są:

Sprzeczność.

Zależność.

Milczenie.

Autorytet.

Strach.

Podążanie.

Normalizacja.

Bodźce.

Powtarzanie.

Zachowanie.

Ale ludzkość nie została właściwie nauczona, jak uczyć się z tych mechanizmów.

Ludzie często czekają, aż ktoś ich nauczy, choć już stoją w największym istniejącym środowisku uczenia się.

Samo środowisko świata jest lekcją.

Samo środowisko świata jest materiałem dowodowym.

Samo środowisko świata jest możliwością uczenia się.

Samo środowisko świata jest nauczycielem.

Ludzka świadomość rozwija się, gdy ludzie przestają reagować na to, co im się pokazuje, i zaczynają się z tego uczyć.

Ludzie powinni zatem pytać:

Co to pokazuje?

Czego to uczy?

Czego ludzkość może się z tego nauczyć?

Jaki powtarzający się wzorzec jest ujawniany?

Jakie zachowanie jest ujawniane?

Jakie środowisko świata jest odtwarzane?

Gdy ludzie uczą się zadawać te pytania, zaczynają wychodzić poza reakcję i zmierzać ku rozumieniu.

CHARAKTER I POSTĘP LUDZKOŚCI

Charakter i Spójność jest częścią Brakującej Drogi do Postępu Ludzkości.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki powtarzające się sprzeczności pozostają niewidoczne.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie mówią jedno, a wielokrotnie robią co innego.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki wizerunek staje się ważniejszy niż zachowanie.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki reputacja staje się ważniejsza niż spójność.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki podwójne standardy pozostają znormalizowane.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki bodźce wielokrotnie przeważają nad zasadami.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki powtarzane zachowania są dziedziczone bez badania.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki dzieci dziedziczą zachowania bez uczenia ich, jak zadawać pytania na ich temat.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie reagują na to, co jest pokazywane, zamiast się z tego uczyć.

Źródło i Pochodzenie pyta, skąd coś się wzięło i co to ukształtowało.

Standard Dowodowy pyta, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone.

Bodziec i Korzyść pyta, co nagradza i chroni zachowanie.

Charakter i Spójność pyta:

Czy zachowanie wielokrotnie jest zgodne z tym, co jest twierdzone?

Co pokazuje zachowanie?

Czego uczy sprzeczność?

Co ujawnia powtarzający się wzorzec?

Czego ludzkość może nauczyć się z tego, co jest pokazywane?

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać wzorce.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać sprzeczności.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać spójność.

W ten sposób ludzie zaczynają uczyć się z tego, co środowisko świata już pokazuje.

W ten sposób ludzie przechodzą od przekonania do badania.

W ten sposób ludzie przechodzą od badania do widzenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od widzenia do rozumienia.

W ten sposób ludzie przechodzą od rozumienia do uczenia się.

W ten sposób ludzie przechodzą od uczenia się do niezależnego myślenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od stawania się produktami środowiska świata do stawania się uczącymi się ze środowiska świata.

SEKCJA 5 - POZWOLENIE NA ZADAWANIE PYTAŃ

CZYM NAPRAWDĘ JEST POZWOLENIE NA ZADAWANIE PYTAŃ

Sekcja 1 ustaliła, że ludzie muszą nauczyć się widzieć środowisko świata, zamiast po prostu stawać się jego produktami.

Sekcja 2 ustaliła, że ludzie muszą badać, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone.

Sekcja 3 ustaliła, że ludzie muszą rozumieć, jakie bodźce nagradzają, chronią i powtarzają zachowanie.

Sekcja 4 ustaliła, że ludzie muszą uczyć się z tego, co powtarzane zachowanie już pokazuje ludzkości.

Sekcja 5 przechodzi teraz do Pozwolenia na Zadawanie Pytań.

Pozwolenie na Zadawanie Pytań istnieje, ponieważ ludzie są kształtowani przez środowiska, które uczą ich akceptować, podążać, powtarzać, być posłusznymi i milczeć, a nie uczą ich, jak to kwestionować.

Ludzi uczy się, co mają myśleć, nie ucząc ich, jak właściwie zadawać pytania dotyczące samego myślenia.

Ludzi uczy się, w co mają wierzyć, a nie uczy się ich, jak powstało przekonanie.

Ludzi uczy się, co mają powtarzać, a nie uczy się ich, jak badać to, co jest powtarzane.

Ludzi uczy się, komu mają ufać, a nie uczy się ich, jak zadawać pytania dotyczące zaufania.

Ludzi uczy się, jaki autorytet mają akceptować, a nie uczy się ich, jak zadawać pytania dotyczące autorytetu.

Ludzi uczy się, jak funkcjonować w systemach, a nie uczy się ich, jak zadawać pytania dotyczące systemów.

Tworzy to jedną z największych barier dla postępu ludzkości.

Ludzie mogą zacząć czuć, że zadawanie pytań wymaga pozwolenia.

Pozwolenia od autorytetu.

Pozwolenia od systemów.

Pozwolenia od nauczycieli.

Pozwolenia od rodziców.

Pozwolenia od pracodawców.

Pozwolenia od rządu.

Pozwolenia od mediów.

Pozwolenia od ekspertów.

Pozwolenia od grup.

Pozwolenia od popularności.

Pozwolenia od akceptacji społecznej.

Pozwolenia od otaczającego ich środowiska świata.

Pozwolenie na Zadawanie Pytań uczy ludzi pytać:

Czy wolno mi zadawać pytania dotyczące tego?

Kto nauczył mnie, że potrzebuję pozwolenia?

Czego boję się, że się stanie, jeśli zacznę zadawać pytania?

Kto korzysta, jeśli nie zadaje pytań?

Jakie zachowanie jest chronione, gdy zniechęca się do zadawania pytań?

Jakie środowisko świata jest odtwarzane, gdy ludzie czekają na pozwolenie, by zadawać pytania?

Pozwolenie na Zadawanie Pytań nie dotyczy tylko zadawania pytań.

Chodzi o zrozumienie, dlaczego ludzie w ogóle powstrzymują samych siebie przed zadawaniem pytań.

Pozwolenie na Zadawanie Pytań uczy również ludzi zadawać pytania dotyczące samego pozwolenia.

UWARUNKOWANIE I STRUKTURY POZWOLENIA PRZEZ CAŁE ŻYCIE

Ludzie są często warunkowani, by szukać pozwolenia przez całe swoje życie.

Dzieci mogą szukać pozwolenia u dorosłych.

Uczniowie mogą szukać pozwolenia u nauczycieli.

Pracownicy mogą szukać pozwolenia u pracodawców.

Ludzie mogą szukać pozwolenia u systemów.

Ludzie mogą szukać pozwolenia u grup.

Ludzie mogą szukać pozwolenia u autorytetu.

Ludzie mogą szukać pozwolenia u samego społeczeństwa.

Z czasem takie zachowanie może stać się normalne.

Ludzie mogą stopniowo przestać ufać własnym obserwacjom.

Mogą stopniowo przestać ufać własnej zdolności do uczenia się.

Mogą stopniowo przestać zadawać pytania dotyczące tego, co jest pokazywane.

Ludzie mogą tak przyzwyczaić się do szukania pozwolenia, że przestaną rozpoznawać, iż to robią.

Struktury pozwolenia mogą ostatecznie stać się niewidoczne.

Ludzie mogą już nie zdawać sobie sprawy, że działają wewnątrz nich.

Ludzie powinni pytać:

Kto nauczył mnie szukać pozwolenia?

Kiedy zacząłem szukać pozwolenia?

Jakie struktury pozwolenia odziedziczyłem?

Czy ufam własnej zdolności do uczenia się?

Czy też czekam na aprobatę, zanim się nauczę?

CZEKANIE NA POZWOLENIE, BY SIĘ UCZYĆ

Ludzie często czekają, aż ktoś ich nauczy, choć już stoją w największym istniejącym środowisku uczenia się.

Środowisko świata już pokazuje zachowanie, sprzeczność, powtarzanie, zależność, milczenie, autorytet, bodziec, strach, konsekwencję i powtarzające się wzorce.

Ale ludzie mogą nadal czekać, aż ktoś inny powie im, co jest ważne.

Mogą czekać, aż autorytet to zatwierdzi.

Mogą czekać, aż media to pokażą.

Mogą czekać, aż eksperci to wyjaśnią.

Mogą czekać, aż nauczyciele tego nauczą.

Mogą czekać, aż grupy to zaakceptują.

Mogą czekać na popularność, zanim to zbadają.

Mogą czekać na pozwolenie, zanim się nauczą.

Ludzkość często czeka na pozwolenie, by uczyć się ze świata, który już jest widoczny.

Oznacza to, że ludzie mogą żyć wewnątrz środowiska świata, nie ucząc się z niego.

Mogą widzieć to, co jest pokazywane, i nadal nie zadawać pytań na ten temat.

Mogą widzieć sprzeczność i nadal czekać, aż ktoś inny ją wyjaśni.

Mogą widzieć powtarzane zachowanie i nadal czekać, aż ktoś inny zatwierdzi zadawanie pytań na jego temat.

Mogą widzieć systemy powtarzające te same wzorce i nadal czekać, aż ktoś inny powie im, że to ma znaczenie.

Ludzie powinni pytać:

Czy uczę się ze środowiska świata?

Czy też czekam na pozwolenie, by się z niego uczyć?

Czy zadaję pytania dotyczące tego, co jest pokazywane?

Czy też czekam, aż ktoś inny pierwszy zada pytania?

Czy używam własnego umysłu?

Czy też czekam, aż inne źródło zdecyduje, co zasługuje na moją uwagę?

Świat jest prawdziwą szkołą.

Ale ludzie nie mogą uczyć się ze świata, jeśli czekają na pozwolenie, by zadawać pytania na jego temat.

AUTORYTET, APROBATA I DELEGOWANE MYŚLENIE

Ludzi uczy się ufać autorytetowi, nie ucząc ich właściwie zadawania pytań dotyczących autorytetu.

Uczy się ich ufać tytułom.

Uczy się ich ufać rolom.

Uczy się ich ufać stanowiskom.

Uczy się ich ufać systemom.

Uczy się ich ufać oficjalnym stwierdzeniom.

Uczy się ich ufać zatwierdzonym źródłom.

Uczy się ich ufać temu, co jest przedstawiane jako akceptowalne.

Może to tworzyć delegowane myślenie.

Delegowane myślenie występuje wtedy, gdy ludzie pozwalają innej osobie, roli, systemowi, źródłu, grupie lub autorytetowi decydować, wobec czego wolno im zadawać pytania, w co wierzyć, co akceptować, powtarzać lub odrzucać. Ludzie mogą wierzyć, że myślą niezależnie, podczas gdy nadal myślą wewnątrz granic stworzonych przez innych.

Mogą zadawać pytania dotyczące jednej rzeczy, pozostawiając szersze ramy bez pytań.

Mogą odrzucić jeden autorytet, jednocześnie przyjmując inny.

Mogą opuścić jedną narrację i wejść w inną.

Mogą zatrzymać się na wniosku, ponieważ został zatwierdzony przez kogoś, komu już ufają.

Pozwolenie na Zadawanie Pytań uczy ludzi pytać:

Czy myślę samodzielnie?

Czy też pozwalam innemu źródłu myśleć za mnie?

Czy zadaję pytania dotyczące samych ram?

Czy też zadaję pytania tylko wewnątrz ram, które mi dano?

Czy ufam materiałowi dowodowemu?

Czy też ufam aprobacie?

Czy podążam za rozumieniem?

Czy też podążam za autorytetem?

Niezależne myślenie nie może się rozwinąć, jeśli ludzie delegują zadawanie pytań innym.

STRACH, PRZYNALEŻNOŚĆ I DOPASOWYWANIE SIĘ

Ludzie często powstrzymują się przed zadawaniem pytań, ponieważ zadawanie pytań może zagrażać przynależności.

Mogą bać się odrzucenia.

Mogą bać się krytyki.

Mogą bać się wyśmiania.

Mogą bać się izolacji.

Mogą bać się utraty aprobaty.

Mogą bać się utraty statusu.

Mogą bać się utraty pracy.

Mogą bać się utraty relacji.

Mogą bać się pozostania samemu.

Przynależność może stać się silniejsza niż zadawanie pytań.

Aprobata może stać się silniejsza niż prawda.

Strach może stać się silniejszy niż rozumienie.

Ludzie mogą milczeć, ponieważ chcą się dopasować.

Ludzie mogą powtarzać to, co powtarzają inni, ponieważ chcą przynależeć.

Ludzie mogą bronić tego, czego bronią inni, ponieważ boją się wykluczenia.

Ludzie mogą unikać zadawania pytań, ponieważ nie chcą wyglądać na innych.

Ludzie mogą podążać za zachowaniem innych, zanim zrozumieją, za czym podążają.

Łączy się to bezpośrednio z Bodźcem i Korzyścią.

Ludzie mogą unikać zadawania pytań nie tylko dlatego, że wierzą, iż coś jest prawdziwe.

Mogą unikać zadawania pytań, ponieważ zadawanie pytań zagraża temu, od czego są zależni, do czego należą lub czego boją się stracić.

Ludzie powinni pytać:

Czego boję się stracić, jeśli zacznę zadawać pytania dotyczące tego?

Czy milczę dlatego, że rozumiem?

Czy też milczę dlatego, że boję się wykluczenia?

Czy zgadzam się dlatego, że to zbadałem?

Czy też zgadzam się dlatego, że chcę przynależeć?

Czy powtarzam to dlatego, że jest prawdziwe?

Czy też powtarzam to dlatego, że inni to powtarzają?

Pozwolenie na Zadawanie Pytań uczy ludzi oddzielać prawdę od przynależności.

PODĄŻANIE, DOSTOSOWANIE SIĘ I AKCEPTACJA SPOŁECZNA

Ludzkie środowiska często nagradzają podążanie.

Ludzie mogą być nagradzani za zgadzanie się.

Ludzie mogą być nagradzani za powtarzanie.

Ludzie mogą być nagradzani za podporządkowanie się.

Ludzie mogą być nagradzani za pozostawanie wewnątrz przyjętych granic.

Ludzie mogą być nagradzani za niezadawanie pytań dotyczących tego, co inni akceptują.

Dostosowanie się może stać się normalne.

Normalizacja może stać się dziedziczna.

Odziedziczone zachowanie może stać się przyjętą rzeczywistością.

Ludzie mogą wtedy pomylić akceptację społeczną z prawdą.

Mogą wierzyć, że coś jest poprawne, ponieważ wielu ludzi to akceptuje.

Mogą wierzyć, że coś jest bezpieczne, ponieważ wielu ludzi za tym podąża.

Mogą wierzyć, że zadawanie pytań dotyczących czegoś jest błędne, ponieważ niewiele osób to robi.

Mogą wierzyć, że coś nie jest ważne, ponieważ nie otrzymało aprobaty, zasięgu, statusu ani popularności.

Ludzie mogą również bać się bycia innymi.

Mogą bać się odstawania.

Mogą bać się niedopasowania.

Mogą bać się, że będą wyglądać na będących w błędzie.

Mogą bać się bycia samymi.

Ludzie powinni pytać:

Czy podążam, ponieważ rozumiem?

Czy też podążam, ponieważ inni podążają?

Czy akceptuję, ponieważ materiał dowodowy to wspiera?

Czy też akceptuję, ponieważ jest to społecznie akceptowane?

Czy unikam zadawania pytań, ponieważ to zbadałem?

Czy dlatego, że zadawanie pytań dotyczących tego sprawiłoby, że odstawałbym od innych? Podążanie nie jest rozumieniem.

Dostosowanie się nie jest prawdą.

Akceptacja społeczna nie jest materiałem dowodowym.

Struktury pozwolenia mogą stać się jednym z największych mechanizmów pozwalających trwać powtarzającym się problemom świata.

Pozwolenie na Zadawanie Pytań ma znaczenie, ponieważ ludzie nie mogą stać się osobami zdolnymi do niezależnego myślenia, dopóki są zależni od aprobaty społecznej przy decydowaniu, co może być kwestionowane.

DZIECI, EDUKACJA I UTRATA ZDOLNOŚCI ZADAWANIA PYTAŃ

Dzieci naturalnie zadają pytania.

Dzieci często chcą wiedzieć dlaczego.

Pytają, dlaczego rzeczy się dzieją.

Pytają, dlaczego ludzie zachowują się w określony sposób.

Pytają, dlaczego istnieją zasady.

Pytają, dlaczego dorośli mówią jedno, a robią co innego.

Pytają, ponieważ próbują zrozumieć.

Ale środowisko świata może stopniowo oduczać dzieci zadawania pytań.

Dzieci można uczyć, by milczały.

Dzieci można uczyć, by akceptowały.

Dzieci można uczyć, by powtarzały.

Dzieci można uczyć, by były posłuszne.

Dzieci można uczyć, by przestały pytać „dlaczego”.

Dzieci można uczyć, że zadawanie pytań jest niegrzeczne.

Dzieci można uczyć, że kwestionowanie autorytetu jest złe.

Dzieci można uczyć, że poprawne odpowiedzi są ważniejsze niż lepsze pytania.

Dzieci można uczyć, że aprobata jest ważniejsza niż rozumienie.

Dzieci mogą nawet zostać określone jako trudne, zakłócające porządek, problematyczne lub sprawiające kłopoty tylko dlatego, że zadają pytania, które podważają przyjęte granice.

Edukacja często nagradza odpowiedzi bardziej niż zadawanie pytań.

Często nagradza powtarzanie bardziej niż badanie.

Często nagradza posłuszeństwo bardziej niż niezależne myślenie.

Często przygotowuje dzieci do funkcjonowania w środowisku świata, nie ucząc ich, jak właściwie zadawać pytania na jego temat.

Dlatego Pozwolenie na Zadawanie Pytań ma krytyczne znaczenie dla edukacji.

Jeśli dzieci utracą zdolność zadawania pytań, mogą odziedziczyć środowisko świata bez rozumienia tego, co je kształtuje.

Jeśli dzieci nie są uczone, jak bezpiecznie i prawidłowo zadawać pytania, mogą stać się produktami tych samych powtarzających się wzorców, w które się urodziły.

Ludzie powinni pytać:

Czy dzieci są uczone, jak zadawać pytania?

Czy też uczy się je tylko, jak odpowiadać?

Czy dzieci są uczone, jak badać?

Czy też uczy się je tylko, jak powtarzać?

Czy dzieci są uczone, jak uczyć się ze środowiska świata?

Czy też są przygotowywane do funkcjonowania w nim?

Dzieci potrzebują pozwolenia na zadawanie pytań, ponieważ zadawanie pytań jest jedną z dróg do widzenia, rozumienia, uczenia się i niezależnego myślenia.

DLACZEGO POZWOLENIE NA ZADAWANIE PYTAŃ MA ZNACZENIE

Pozwolenie na Zadawanie Pytań ma znaczenie, ponieważ ludzie nie mogą uczyć się ze świata, wobec którego nie czują, że wolno im zadawać pytania.

Niewidoczne struktury pozwolenia mogą stać się psychologicznymi granicami, których ludzie przestają dostrzegać.

Ludzie mogą być fizycznie wolni, a jednocześnie mentalnie działać wewnątrz granic, które odziedziczyli.

Ludzie mogą spędzić życie, czekając, aż ktoś inny rozwiąże problemy, do których sami się przyczyniają.

Mogą czekać na przywódców.

Mogą czekać na systemy.

Mogą czekać na ekspertów.

Mogą czekać na autorytet.

Mogą czekać, aż ktoś inny zadziała.

Ludzkość nie może stać się zdolna do niezależnego myślenia, dopóki czeka na pozwolenie, by myśleć niezależnie.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie czekają na pozwolenie, by stać się uczącymi się ze środowiska świata.

Źródło i Pochodzenie pyta, skąd coś się wzięło i co to ukształtowało.

Standard Dowodowy pyta, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone.

Bodziec i Korzyść pyta, co nagradza i chroni zachowanie.

Charakter i Spójność pyta, czy zachowanie wielokrotnie jest zgodne z tym, co jest twierdzone.

Pozwolenie na Zadawanie Pytań pyta:

Kto lub co sprawiło, że ludzie uwierzyli, iż zadawanie pytań wymaga pozwolenia?

Co się dzieje, gdy ludzie zadają pytania?

Co się dzieje, gdy ludzie nie zadają pytań?

Jakie zachowanie jest chronione, gdy zniechęca się do zadawania pytań?

Jakie środowisko świata jest odtwarzane, gdy ludzie czekają na pozwolenie, by zadawać pytania?

W ten sposób ludzie zaczynają dostrzegać niewidoczne granice wokół własnego myślenia.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać delegowane myślenie.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać milczenie oparte na strachu.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać dostosowanie się.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać aprobatę społeczną jako mechanizm.

W ten sposób ludzie przechodzą od akceptacji do zadawania pytań.

W ten sposób ludzie przechodzą od zadawania pytań do widzenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od widzenia do rozumienia.

W ten sposób ludzie przechodzą od rozumienia do uczenia się.

W ten sposób ludzie przechodzą od uczenia się do niezależnego myślenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od stawiania się produktami środowiska świata do stawiania się uczącymi się ze środowiska świata.

AUTOCENZURA I WEWNĘTRZNE POZWOLENIE

Pierwsza część tej sekcji wyjaśniła, że ludzie mogą zacząć czuć, iż zadawanie pytań wymaga pozwolenia.

Ta część przechodzi teraz do jednego z największych niewidocznych mechanizmów działających wewnątrz środowiska świata.

Ludzie często powstrzymują samych siebie przed zadawaniem pytań, zanim zrobi to ktokolwiek inny.

Cenzurują samych siebie.

Uciszą samych siebie.

Odrzucają własne obserwacje.

Ignorują sprzeczności.

Unikają trudnych pytań.

Tłumią ciekawość.

Powstrzymują się przed mówieniem.

Ludzie mogą myśleć:

Nie powinienem zadawać pytań na ten temat.

Nie powinienem tego mówić.

Nie powinienem pytać.

Powinienem zostawić to w spokoju.

Nie powinienem tego kwestionować.

Nie powinienem odstawać od innych.

Ludzie mogą stopniowo stawać się własną barierą dla uczenia się.

Ludzie powinni pytać:

Dlaczego sam siebie powstrzymuję?

Czego się boję?

Kto nauczył mnie bać się zadawania pytań?

Jakie konsekwencje sobie wyobrażam?

Czy chronię prawdę?

Czy też chronię komfort, aprobatę, przynależność lub zależność?

Pozwolenie na Zadawanie Pytań uczy ludzi rozpoznawać wewnętrzne bariery, które zatrzymują uczenie się, zanim uczenie się w ogóle się zacznie.

Pozwolenie na Zadawanie Pytań uczy również ludzi zadawać pytania dotyczące samego pozwolenia.

NIEWIDOCZNE STRUKTURY POZWOLENIA

Struktury pozwolenia mogą ostatecznie stać się niewidoczne.

Ludzie mogą już nie zdawać sobie sprawy, że działają wewnątrz nich.

Ludzie mogą wierzyć, że myślą swobodnie, podczas gdy nadal funkcjonują wewnątrz odziedziczonych granic.

Ludzie mogą wierzyć, że zadają pytania, podczas gdy nadal pozostają w zatwierdzonych obszarach zadawania pytań.

Ludzie mogą wierzyć, że są niezależni, podczas gdy nadal szukają aprobaty innych.

Ludzie mogą stać się fizycznie wolni, a jednocześnie psychologicznie ograniczeni.

Nie dlatego, że ktoś fizycznie ich powstrzymuje, lecz dlatego, że niewidoczne struktury pozwolenia zostały znormalizowane.

Ludzie mogą tak przyzwyczaić się do szukania pozwolenia, że przestaną rozpoznawać, iż to robią.

Ludzie powinni pytać:

Wobec czego wolno mi zadawać pytania?

Kto ustalił te granice?

Wobec czego nigdy nie zadawałem pytań?

Wobec czego nauczono mnie nie zadawać pytań?

Jakie kwestie wydają się niewygodne do kwestionowania?

Czego obawiam się, że się stanie, jeśli zacznę zadawać pytania na ten temat?

Niewidoczne struktury pozwolenia mogą stać się psychologicznymi granicami, których ludzie przestają dostrzegać.

ZACHOWANIE GRUPY I ZBIOROWE POZWOLENIE

Ludzie są istotami uczącymi się społecznie.

Ludzie często uczą się z zachowania innych.

Ludzie obserwują grupy.

Ludzie naśladują grupy.

Ludzie powtarzają za grupami.

Ludzie podążają za grupami.

Ludzie bronią grup.

Ludzie szukają akceptacji ze strony grup.

Grupy mogą zatem tworzyć zbiorowe struktury pozwolenia.

Ludzie mogą czuć się bezpiecznie, zadając pytania, gdy inni zadają pytania.

Ludzie mogą milczeć, gdy inni milczą.

Ludzie mogą podążać, gdy inni podążają.

Ludzie mogą powtarzać, gdy inni powtarzają.

Ludzie mogą unikać zadawania pytań tylko dlatego, że nikt inny ich nie zadaje.

Zbiorowe zachowanie może stać się silniejsze niż indywidualne rozumienie.

Ludzie powinni pytać:

Jakie zachowanie ta grupa nagradza?

Do jakiego zachowania ta grupa zniechęca?

Jakie zachowanie ta grupa normalizuje?

Jakie zachowanie ta grupa chroni?

Czy myślę niezależnie?

Czy też kopiuję zachowanie grupy?

Grupy nie tworzą automatycznie rozumienia.

Grupy mogą również odtwarzać powtarzanie.

MILCZENIE, POSŁUSZEŃSTWO I UCZESTNICTWO

Milczenie jest jednym z najsilniejszych mechanizmów pozwolenia działających wewnątrz środowiska świata.

Ludzie często sądzą, że milczenie nic nie znaczy.

Ale milczenie może stać się uczestnictwem.

Milczenie może stać się ochroną.

Milczenie może stać się wkładem.

Ludzie mogą pozostawać w milczeniu, ponieważ boją się konsekwencji.

Ludzie mogą pozostawać w milczeniu, ponieważ są zależni od systemów.

Ludzie mogą pozostawać w milczeniu, ponieważ boją się odstawać od innych.

Ludzie mogą pozostawać w milczeniu, ponieważ odziedziczyli milczenie jako normalne zachowanie.

Ludzie mogą pozostawać w milczeniu, ponieważ nauczyli się, że posłuszeństwo jest nagradzane.

Ludzie powinni pytać:

Kto korzysta na milczeniu?

Jakie zachowanie jest chronione?

Jakiej sprzeczności pozwala się trwać?

Jakie środowisko świata jest odtwarzane?

Ludzie muszą zrozumieć, że posłuszeństwo nie jest automatycznie rozumieniem.

Posłuszeństwo nie jest automatycznie prawdą.

Uczestnictwo nie zawsze jest aktywne.

Ludzie mogą się przyczyniać po prostu przez kontynuowanie zachowań, których nigdy nie zbadali.

Struktury pozwolenia mogą stać się jednym z największych mechanizmów pozwalających trwać powtarzającym się problemom świata.

POWIERZCHOWNOŚĆ, WIZERUNEK I AKCEPTACJA SPOŁECZNA

Ludzie często uczą się zarządzać wizerunkiem, zanim nauczą się rozwijać rozumienie.

Ludzie mogą stać się biegli w wyglądanu na odnoszących sukces.

Ludzie mogą stać się biegli w wyglądanu na szczęśliwych.

Ludzie mogą stać się biegli w wyglądanu na posiadających wiedzę.

Ludzie mogą stać się biegli w wyglądanu na ważnych.

Ludzie mogą stać się biegli w wyglądanu na akceptowanych.

Środowiska społeczne mogą nagradzać prezentację.

Ludzie mogą kopiować słowa innych.

Ludzie mogą kopiować zachowanie innych.

Ludzie mogą kopiować wygląd innych.

Ludzie mogą kopiować to, co uważają za popularne.

Ludzie mogą ukrywać to, jak naprawdę się czują.

Ludzie mogą przedstawiać życie, które nie odzwierciedla rzeczywistości.

Ludzie mogą chronić wizerunek zamiast prawdy.

Ludzie mogą przez lata udawać, że są szczęśliwi, jednocześnie ukrywając to, jak naprawdę się czują.

Ludzie mogą zostać uwięzieni w utrzymywaniu wizerunku, w którym już sami siebie nie rozpoznają.

Ludzie powinni pytać:

Co próbuję chronić?

Czy pokazuję rzeczywistość?

Czy też pokazuję wizerunek?

Czy myślę niezależnie?

Czy też kopiuję to, co wydaje się skuteczne?

Czy uczę się ze środowiska świata?

Czy też uczę się, jak się do niego dopasować?

Powierzchność może stać się kolejnym mechanizmem, który powstrzymuje ludzi przed zadawaniem pytań.

Ludzie mogą bać się utraty wizerunku, który budowali przez lata.

POZWOLENIE, BY BYĆ INNYM

Jedną z największych niewidocznych barier dla zadawania pytań jest strach przed byciem innym.

Ludzie mogą bać się odstawać.

Ludzie mogą bać się niezgody.

Ludzie mogą bać się wyglądać na będących w błędzie.

Ludzie mogą bać się bycia osądzonym.

Ludzie mogą bać się bycia samemu.

Ludzie mogą bać się utraty akceptacji.

Ludzie mogą bać się utraty przynależności.

Ludzie mogą bać się stania się outsiderem.

Może to tworzyć ogromną presję, by się dostosować.

Ludzie mogą w końcu nauczyć się, że dopasowanie się jest bezpieczniejsze niż rozumienie.

Ludzie powinni pytać:

Czy próbuję zrozumieć?

Czy też próbuję się dopasować?

Czy chronię prawdę?

Czy też chronię przynależność?

Czy podążam za rozumieniem?

Czy też podążam za akceptacją?

Postęp ludzkości często zaczyna się, gdy ludzie przestają bać się bycia innymi.

CZEKANIE, AŻ INNI ROZWIĄŻĄ PROBLEMY

Ludzie często czekają, aż ktoś inny rozwiąże problemy, do których sami się przyczyniają.

Mogą czekać na przywódców.

Mogą czekać na systemy.

Mogą czekać na ekspertów.

Mogą czekać na autorytet.

Mogą czekać, aż ktoś inny zadziała.

Ale środowisko świata jest zbiorowo odtwarzane przez miliony indywidualnych wkładów.

Jedna osoba uczy.

Jedna osoba powtarza.

Jedna osoba egzekwuje.

Jedna osoba zatwierdza.

Jedna osoba chroni.

Jedna osoba milczy.

Jedna osoba podąża.

Indywidualnie te zachowania mogą wydawać się małe.

Zbiorowo mogą odtwarzać całe środowisko świata.

Ludzie powinni pytać:

Do czego się przyczyniam?

Co pomagam odtwarzać?

Jakie zachowanie powtarzam?

Jakie zachowanie chronię?

Jakie zachowanie normalizuję?

Ludzkość nie może rozwiązać powtarzających się problemów, czekając, aż ktoś inny je rozwiąże.

LUDZKA ŚWIADOMOŚĆ I POZWOLENIE NA ZADAWANIE PYTAŃ

Ludzka świadomość rozwija się, gdy ludzie przestają czekać na pozwolenie, by się uczyć.

Ludzie często czekają, aż ktoś ich nauczy, choć już stoją w największym istniejącym środowisku uczenia się.

Samo środowisko świata jest lekcją.

Samo środowisko świata jest materiałem dowodowym.

Samo środowisko świata jest możliwością uczenia się.

Samo środowisko świata jest nauczycielem.

Ludzie nie potrzebują pozwolenia, by uczyć się z tego, co już jest widoczne.

Potrzebują narzędzi, by to zrozumieć.

Ludzkość często czeka na pozwolenie, by uczyć się ze świata, który już jest widoczny.

Dlatego Pozwolenie na Zadawanie Pytań ma znaczenie.

Usuwa niewidoczne bariery, które zatrzymują uczenie się.

POZWOLENIE NA ZADAWANIE PYTAŃ I POSTĘP LUDZKOŚCI

Pozwolenie na Zadawanie Pytań jest częścią Brakującej Drogi do Postępu Ludzkości.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie czekają na pozwolenie, by zadawać pytania.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki delegowane myślenie zastępuje niezależne myślenie.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki przynależność staje się silniejsza niż prawda.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki strach staje się silniejszy niż rozumienie.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki akceptacja społeczna kontroluje zachowanie.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki powierzchowność staje się normalna.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki dzieci tracą zdolność zadawania pytań i wyrastają na dorosłych, którzy nadal szukają pozwolenia przed uczeniem się.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie sami powstrzymują się od uczenia się, zanim ono się zacznie.

Ludzkość nie może stać się zdolna do niezależnego myślenia, dopóki czeka na pozwolenie, by myśleć niezależnie.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie czekają na pozwolenie, by stać się uczącymi się ze środowiska świata.

Źródło i Pochodzenie pyta, skąd coś się wzięło i co to ukształtowało.

Standard Dowodowy pyta, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone.

Bodziec i Korzyść pyta, co nagradza i chroni zachowanie.

Charakter i Spójność pyta, czy powtarzane zachowanie jest zgodne z tym, co jest twierdzone.

Pozwolenie na Zadawanie Pytań pyta:

Kto lub co kontroluje pozwolenie?

Co powstrzymuje ludzi przed zadawaniem pytań?

Jakie zachowanie jest chronione, gdy zniechęca się do zadawania pytań?

Jakie środowisko świata jest odtwarzane, gdy ludzie czekają na pozwolenie?

Co się dzieje, gdy ludzie przestają czekać na pozwolenie, by się uczyć?

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać niewidoczne bariery wokół własnego myślenia.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać autocenzurę.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać zachowanie grupy.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać milczenie oparte na strachu.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać powierzchowność.

W ten sposób ludzie przechodzą od akceptacji do zadawania pytań.

W ten sposób ludzie przechodzą od zadawania pytań do widzenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od widzenia do rozumienia.

W ten sposób ludzie przechodzą od rozumienia do uczenia się.

W ten sposób ludzie przechodzą od uczenia się do niezależnego myślenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od stawania się produktami środowiska świata do stawania się uczącymi się ze środowiska świata.

SEKCJA 6 - WPŁYW EMOCJONALNY

CZYM NAPRAWDĘ JEST WPŁYW EMOCJONALNY

Sekcja 1 ustaliła, że ludzie muszą nauczyć się widzieć środowisko świata, zamiast po prostu stawać się jego produktami.

Sekcja 2 ustaliła, że ludzie muszą badać, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone.

Sekcja 3 ustaliła, że ludzie muszą rozumieć, jakie bodźce nagradzają, chronią i powtarzają zachowanie.

Sekcja 4 ustaliła, że ludzie muszą uczyć się z tego, co powtarzane zachowanie już pokazuje ludzkości.

Sekcja 5 ustaliła, że ludzie muszą rozumieć, dlaczego mogą powstrzymać samych siebie przed zadawaniem pytań, zanim uczenie się w ogóle się zacznie.

Sekcja 6 przechodzi teraz do Wpływu Emocjonalnego.

Wpływ Emocjonalny istnieje, ponieważ ludzie nie mogą właściwie rozumieć ludzkiego zachowania, przekonania, zaufania, milczenia, reakcji, powtarzania ani uczenia się, dopóki nie zrozumieją, jak emocja może kształtować umysł, zanim rozwinię się rozumienie.

Ludzie są istotami emocjonalnymi, zanim staną się w pełni zdolni do niezależnego myślenia.

Ludzie mogą reagować, zanim zrozumieją.

Ludzie mogą się bać, zanim zbadają.

Ludzie mogą bronić, zanim zadadzą pytania.

Ludzie mogą wierzyć, zanim sprawdzą materiał dowodowy.

Ludzie mogą wybierać strony, zanim się nauczą.

Ludzie mogą przywiązać się emocjonalnie, zanim zrozumieją, co ukształtowało to przywiązanie.

Tworzy to jedną z największych barier dla postępu ludzkości.

Emocja może wpływać na to, co ludzie akceptują.

Emocja może wpływać na to, co ludzie odrzucają.

Emocja może wpływać na to, komu ludzie ufają.

Emocja może wpływać na to, czego ludzie się boją.

Emocja może wpływać na to, czego ludzie bronią.

Emocja może wpływać na to, czego ludzie unikają.

Emocja może wpływać na to, o czym ludzie milczą.

Emocja może wpływać na to, co ludzie powtarzają.

Emocja może wpływać na to, wobec czego ludzie odmawiają zadawania pytań.

Wpływ Emocjonalny uczy ludzi pytać:

Jaka emocja jest aktywowana?

Jaka reakcja jest tworzona?

Jaki strach jest wyzwalany?

Jaki gniew jest wykorzystywany?

Jakie przywiązanie jest chronione?

Jakie przekonanie jest broniące?

Jakie zachowanie wytwarza ta emocja?

Jakie środowisko świata pomaga odtwarzać ta reakcja emocjonalna?

Wpływ Emocjonalny nie polega na usuwaniu emocji z ludzkości.

Chodzi o nauczenie się, jak emocja kształtuje ludzkość, zanim rozwinie się rozumienie.

EMOCJA NIE JEST WROGIEM

Emocja nie jest wrogiem.

Emocja jest częścią bycia człowiekiem.

Emocja może pokazywać, że coś ma znaczenie.

Emocja może ostrzegać ludzi przed niebezpieczeństwem.

Emocja może ujawniać ból.

Emocja może ujawniać troskę.

Emocja może ujawniać strach.

Emocja może ujawniać przywiązanie.

Emocja może ujawniać to, co ludzie cenią.

Ale emocja nie jest automatycznie prawdą.

Strach nie jest automatycznie prawdą.

Gniew nie jest automatycznie prawdą.

Oburzenie nie jest automatycznie prawdą.

Podeksycytowanie nie jest automatycznie prawdą.

Smutek nie jest automatycznie prawdą.

Szczęście nie jest automatycznie prawdą.

Pilność nie jest automatycznie prawdą.

Pewność siebie nie jest automatycznie prawdą.

Ludzie mogą silnie coś odczuwać i nadal błędnie rozumieć to, co jest pokazywane.

Ludzie mogą czuć pewność i nadal się mylić.

Ludzie mogą czuć strach i nadal nie rozumieć, co stworzyło ten strach.

Ludzie mogą czuć gniew i nadal nie rozumieć mechanizmu pod tym gniewem.

Ludzie powinni pytać:

Co czuję?

Dlaczego to czuję?

Co stworzyło tę emocję?

Jaki materiał dowodowy wspiera to, co czuję?

Ku jakiemu zachowaniu popycha mnie ta emocja?

Czy ta emocja pomaga mi zrozumieć?

Czy też ta emocja powstrzymuje mnie przed uczeniem się?

Emocja powinna być kwestionowana, a nie ślepo słuchana.

PREZENTACJA EMOCJONALNA NIE JEST MATERIAŁEM DOWODOWYM

Prezentacja emocjonalna nie jest materiałem dowodowym.

To, że osoba brzmi życzliwie, nie jest materiałem dowodowym.

To, że osoba brzmi z pasją, nie jest materiałem dowodowym.

To, że osoba brzmi gniewnie, nie jest materiałem dowodowym.

To, że osoba brzmi szczerze, nie jest materiałem dowodowym.

To, że osoba brzmi pewnie, nie jest materiałem dowodowym.

To, że osoba brzmi spokojnie, nie jest materiałem dowodowym.

To, że osoba brzmi troskliwie, nie jest materiałem dowodowym.

To, że osoba ma tytuł, nie jest materiałem dowodowym.

To, że osobę nazywa się ekspertem, nie jest materiałem dowodowym.

Na ludzi może wpływać prezentacja emocjonalna, zanim zbadają, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone.

Osoba może mówić łagodnie i nadal wprowadzać w błąd.

Osoba może brzmieć życzliwie i nadal oszukiwać.

Osoba może brzmieć z pasją i nadal się mylić.

Osoba może brzmieć gniewnie i nadal manipulować.

Osoba może brzmieć szczerze i nadal grać rolę.

Osoba może brzmieć pewnie i nadal nie mieć materiału dowodowego.

Osoba może używać tytułu, by tworzyć zaufanie, zanim prawda zostanie zbadana.

Ludzie powinni pytać:

Czy ufam materiałowi dowodowemu?

Czy też ufam prezentacji?

Czy słyszę prawdę?

Czy też reaguję na emocję?

Czy pokazuje mi się materiał dowodowy?

Czy też jestem emocjonalnie nakłaniany do akceptacji?

Łączy się to bezpośrednio ze Standardem Dowodowym.

Standard Dowodowy pyta, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone.

Wpływ Emocjonalny pyta, czy emocja jest używana, by skłonić ludzi do akceptacji, zanim materiał dowodowy zostanie zbadany.

EMOCJONALNE ODGRYWANIE I FAŁSZYWY WIZERUNEK CHARAKTERU

Emocjonalne odgrywanie może z czasem stworzyć fałszywy wizerunek charakteru.

Osoba może wielokrotnie odgrywać życzliwość.

Osoba może wielokrotnie odgrywać szczerość.

Osoba może wielokrotnie odgrywać pewność siebie.

Osoba może wielokrotnie odgrywać spokój.

Osoba może wielokrotnie odgrywać troskę.

Osoba może wielokrotnie odgrywać autorytet.

Osoba może wielokrotnie odgrywać wiedzę ekspercką.

Z czasem powtarzane emocjonalne odgrywanie może stworzyć publiczny wizerunek, który ludzie myślą z charakterem.

Łączy się to bezpośrednio z Charakterem i Spójnością.

Charakter nie jest tym, co osoba odgrywa emocjonalnie.

Charakter jest tym, co zachowanie wielokrotnie pokazuje w czasie.

Ludzie powinni pytać:

Jakie zachowanie wspiera tę prezentację emocjonalną?

Jaka spójność wspiera ten wizerunek?

Jaki materiał dowodowy wspiera to zaufanie?

Jaki bodziec może kształtować to odgrywanie?

Co się dzieje, gdy ten emocjonalny wizerunek jest kwestionowany?

Emocjonalne odgrywanie musi być kwestionowane, ponieważ fałszywy wizerunek charakteru może sprawić, że ludzie zaufają, zanim zbadają.

REAKCJA PRZED ZROZUMIENIEM

Jednym z największych ograniczeń ludzkiego uczenia się jest to, że ludzie często reagują, zanim zrozumieją.

Reakcja może nastąpić szybko.

Rozumienie wymaga pracy.

Reakcja może być natychmiastowa.

Rozumienie wymaga zadawania pytań.

Reakcja może dawać poczucie pewności.

Rozumienie wymaga badania.

Reakcja może sprawić, że ludzie uwierzą, iż już wiedzą.

Rozumienie wymaga, by ludzie zwolnili i się uczyli.

Ludzie mogą coś zobaczyć i natychmiast się rozgniewać.

Mogą coś usłyszeć i natychmiast się przestraszyć.

Mogą coś przeczytać i natychmiast wybrać stronę.

Mogą coś obejrzeć i natychmiast bronić stanowiska.

Mogą czegoś doświadczyć i natychmiast zaakceptować wniosek.

Ale reakcja nie jest rozumieniem.

Ludzie powinni pytać:

Czy reaguję?

Czy też się uczę?

Czy bronię?

Czy też badam?

Czy wybieram stronę?

Czy też próbuję zrozumieć?

Czy jestem poruszany emocjonalnie?

Czy też widzę wyraźnie?

Celem nie jest reakcja.

Celem jest rozumienie.

STRACH JAKO MECHANIZM EMOCJONALNY

Strach jest jednym z najsilniejszych mechanizmów emocjonalnych działających wewnątrz środowiska świata.

Strach może zatrzymywać zadawanie pytań.

Strach może zatrzymywać mówienie.

Strach może zatrzymywać ujawnianie.

Strach może zatrzymywać uczenie się.

Strach może zatrzymywać prawdę.

Strach może zatrzymywać niezależne myślenie.

Strach może tworzyć podporządkowanie.

Strach może tworzyć milczenie.

Strach może tworzyć posłuszeństwo.

Strach może tworzyć powtarzanie.

Ludzie mogą bać się autorytetu.

Ludzie mogą bać się systemów.

Ludzie mogą bać się utraty pieniędzy.

Ludzie mogą bać się utraty pracy.

Ludzie mogą bać się utraty przynależności.

Ludzie mogą bać się utraty aprobaty.

Ludzie mogą bać się, że się mylą.

Ludzie mogą bać się bycia samemu.

Ludzie mogą bać się odstawać.

Strach może stać się silniejszy niż zadawanie pytań.

Strach może stać się silniejszy niż materiał dowodowy.

Strach może stać się silniejszy niż spójność.

Strach może stać się silniejszy niż prawda.

Ludzie powinni pytać:

Jaki strach działa?

Kto korzysta z tego strachu?

Jakie zachowanie tworzy ten strach?

Czego ten strach nie pozwala mi zakwestionować?

Czego ten strach nie pozwala mi się nauczyć?

Jakie środowisko świata pomaga odtwarzać ten strach?

Strach nie powinien automatycznie kontrolować zachowania.

Strach powinien być kwestionowany.

GNIEW, OBURZENIE I ZAWŁADNIĘCIE PRZEZ EMOCJE

Gniew może ujawnić, że coś ma znaczenie.

Ale gniew może również zatrzymać uczenie się.

Oburzenie może sprawić, że ludzie poczują się silni, jednocześnie uniemożliwiając rozumienie.

Gniew może emocjonalnie zawładnąć ludźmi.

Mogą atakować, zanim zbadają.

Mogą obwiniać, zanim zrozumieją.

Mogą powtarzać, zanim zadadzą pytania.

Mogą bronić, zanim się nauczą.

Mogą zostać uwięzieni w reakcji emocjonalnej.

Gniew może być również wykorzystywany przez narracje, systemy, grupy, media i środowiska społeczne, aby ludzie nadal reagowali zamiast rozumieć.

Ludzie mogą również pomylić gniew z prawdą.

Mogą uwierzyć osobie, ponieważ brzmi gniewnie.

Mogą uwierzyć osobie, ponieważ wydaje się pełna pasji.

Mogą uwierzyć osobie, ponieważ mówi z emocjonalną siłą.

Ale gniew nie jest materiałem dowodowym.

Pasja nie jest materiałem dowodowym.

Siła emocjonalna nie jest materiałem dowodowym.

Ludzie powinni pytać:

Co pokazuje ten gniew?

Co ukrywa ten gniew?

Do czego popycha mnie ten gniew?

Kto korzysta z tego gniewu?

Jakie zachowanie tworzy to oburzenie?

Czy ten gniew pomaga mi się uczyć?

Czy też więzi mnie w reakcji?

Gniew nie może stać się końcem uczenia się.

Gniew musi stać się czymś, z czego ludzie się uczą.

WYTWORZONE ZAUFANIE I EMOCJONALNE WPROWADZANIE W BŁĄD

Zaufanie może być emocjonalnie wytwarzane.

Na ludzi można wpływać tak, by zaufali, zanim materiał dowodowy zostanie zbadany.

Mogą ufać osobie, ponieważ wydaje się życzliwa.

Mogą ufać osobie, ponieważ wydaje się spokojna.

Mogą ufać osobie, ponieważ wydaje się szczerą.

Mogą ufać osobie, ponieważ wydaje się pewną siebie.

Mogą ufać osobie, ponieważ wydaje się troskliwą.

Mogą ufać osobie, ponieważ wydaje się profesjonalną.

Mogą ufać osobie, ponieważ używa tytułu.

Mogą ufać osobie, ponieważ jest przedstawiana jako ekspert.

Mogą ufać osobie, ponieważ opowiada emocjonalną historię.

Ale wygląd nie jest materiałem dowodowym.

Życzliwość nie jest materiałem dowodowym.

Spokój nie jest materiałem dowodowym.

Szczerść nie jest materiałem dowodowym.

Pewność siebie nie jest materiałem dowodowym.

Profesjonalny wygląd nie jest materiałem dowodowym.

Status eksperta nie jest materiałem dowodowym.

Emocjonalna historia sama w sobie nie jest materiałem dowodowym.

Ludzie mogą zostać oszukani przez emocjonalne odgrywanie.

Osoba może odgrywać życzliwość.

Osoba może odgrywać szczerść.

Osoba może odgrywać pewność siebie.

Osoba może odgrywać troskę.

Osoba może odgrywać autorytet.

Osoba może odgrywać wiedzę ekspercką.

Ludzie powinni pytać:

Jaki materiał dowodowy wspiera to zaufanie?

Jakie zachowanie wspiera to zaufanie?

Jaka spójność wspiera to zaufanie?

Jaki bodziec może kształtować tę prezentację?

Czy ktoś pomaga mi zrozumieć?

Czy też jestem emocjonalnie nakłaniany do wiary?

Wytworzone zaufanie trzeba kwestionować, ponieważ emocjonalne wprowadzanie w błąd może sprawić, że ludzie uwierzą przed zbadaniem materiału dowodowego.

EMOCJONALNE PRZYWIĄZANIE DO PRZEKONANIA

Ludzie mogą emocjonalnie przywiązać się do przekonań.

Mogą przywiązać się do narracji.

Mogą przywiązać się do grup.

Mogą przywiązać się do tożsamości.

Mogą przywiązać się do systemów.

Mogą przywiązać się do autorytetu.

Mogą przywiązać się do kłamstw.

Mogą przywiązać się do tego, co odziedziczyli.

Gdy powstanie przywiązanie emocjonalne, zadawanie pytań może być odczuwane jak atak.

Zadawanie pytań dotyczących przekonania może być odczuwane jak zadawanie pytań dotyczących osoby. Zadawanie pytań dotyczących grupy może być odczuwane jak zdrada.

Zadawanie pytań dotyczących systemu może być odczuwane jak niebezpieczeństwo.

Zadawanie pytań dotyczących narracji może być odczuwane jak strata.

Może to powstrzymywać ludzi przed uczeniem się.

Ludzie mogą bronić przekonań, których nigdy nie zbadali, ponieważ te przekonania stały się częścią tego, za kogo się uważają.

Ludzie powinni pytać:

Czy bronię prawdy?

Czy też bronię przywiązania?

Czy chronię materiał dowodowy?

Czy też chronię tożsamość?

Czy to badam?

Czy też emocjonalnie to chronię?

Co by się stało, gdyby to przekonanie było błędne?

Co bym stracił, gdybym zaczął zadawać pytania na jego temat?

Przywiązanie emocjonalne może stać się jedną z największych barier dla niezależnego myślenia.

ŚRODOWISKA SPOŁECZNE I WPŁYW EMOCJONALNY

Współczesne środowiska mogą nieustannie aktywować emocje.

Ludziom pokazuje się strach.

Ludziom pokazuje się oburzenie.

Ludziom pokazuje się konflikt.

Ludziom pokazuje się porównywanie.

Ludziom pokazuje się popularność.

Ludziom pokazuje się status.

Ludziom pokazuje się zawiść.

Ludziom pokazuje się zazdrość.

Ludziom pokazuje się pilność.

Ludziom pokazuje się powierzchowność.

Te środowiska emocjonalne mogą kształtować zachowanie.

Mogą sprawiać, że ludzie reagują.

Mogą sprawiać, że ludzie się porównują.

Mogą sprawiać, że ludzie kopiują.

Mogą sprawiać, że ludzie bronią.

Mogą sprawiać, że ludzie czują się niewystarczający.

Mogą sprawiać, że ludzie szukają aprobaty.

Mogą sprawiać, że ludzie boją się wykluczenia.

Mogą sprawiać, że ludzie myślą widoczność z ważnością.

Mogą również sprawiać, że ludzie myślą emocjonalne odgrywanie z prawdą.

Ludzie powinni pytać:

Jaką emocję tworzy to środowisko?

Jakie zachowanie nagradza to środowisko?

Do jakiego porównywania zachęca?

Jaka reakcja jest wytwarzana?

Jakiej prezentacji emocjonalnej się ufa?

Jakie rozumienie jest powstrzymywane?

Środowiska społeczne mogą stać się emocjonalnymi klasami.

Ale jeśli ludzi nie uczy się, jak zadawać pytania dotyczące wpływu emocjonalnego, te klasy mogą uczyć reakcji zamiast rozumienia.

EDUKACJA, DZIECI I WPŁYW EMOCJONALNY

Edukacja musi również uczyć dzieci zadawania pytań dotyczących wpływu emocjonalnego.

Dzieci nie potrzebują tylko informacji.

Dzieci muszą rozumieć, jak ich umysły mogą być kształtowane.

Muszą rozumieć, jak emocja może wpływać na zaufanie, strach, przekonanie, reakcję, milczenie, przynależność i zachowanie.

Dzieci mogą być doprowadzane do strachu.

Dzieci mogą być doprowadzane do gniewu.

Dzieci mogą być zawstydzane.

Dzieci mogą być wprawiane w zakłopotanie.

Dzieci mogą być doprowadzane do poczucia wykluczenia.

Dzieci mogą być doprowadzane do poczucia, że zadawanie pytań jest czymś niewłaściwym. Dzieci mogą nauczyć się milczeć, ponieważ emocja nauczyła je, że zadawanie pytań tworzy dyskomfort.

Dzieci mogą również nauczyć się ufać prezentacji emocjonalnej.

Mogą uwierzyć komuś, ponieważ brzmi życzliwie.

Mogą uwierzyć komuś, ponieważ brzmi pewnie.

Mogą uwierzyć komuś, ponieważ brzmi z pasją.

Mogą uwierzyć komuś, ponieważ nosi tytuł.

Mogą uwierzyć komuś, ponieważ jest przedstawiany jako ekspert.

Nie chodzi o usuwanie emocji z dzieci.

Chodzi o pomaganie dzieciom zrozumieć emocję.

Dzieci powinny nauczyć się, że to, iż osoba wydaje się życzliwa, gniewna, pewna siebie, szczerza, ekspercka lub autorytatywna, nie usuwa potrzeby zadawania pytań dotyczących materiału dowodowego, zachowania, spójności i bodźca. Ludzie powinni pytać:

Czy dzieci są uczone, jak emocja kształtuje zachowanie?

Czy dzieci są uczone, jak strach może zatrzymywać zadawanie pytań?

Czy dzieci są uczone, jak gniew może zatrzymywać uczenie się?

Czy dzieci są uczone, jak przynależność może kształtować przekonanie?

Czy dzieci są uczone, jak wstyd może tworzyć milczenie?

Czy dzieci są uczone, jak prezentacja emocjonalna może tworzyć zaufanie, zanim materiał dowodowy zostanie zbadany?

Czy dzieci są uczone, jak bezpiecznie zadawać pytania dotyczące wpływu emocjonalnego?

Jeśli dzieci nie są uczone, jak zadawać pytania dotyczące wpływu emocjonalnego, mogą stać się produktami środowisk emocjonalnych, których nie rozumieją.

DLACZEGO WPŁYW EMOCJONALNY MA ZNACZENIE

Wpływ Emocjonalny ma znaczenie, ponieważ ludzkość nie może właściwie uczyć się ze środowiska świata, gdy emocja wielokrotnie przeważa nad rozumieniem.

Źródło i Pochodzenie pyta, skąd coś się wzięło i co to ukształtowało.

Standard Dowodowy pyta, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone.

Bodziec i Korzyść pyta, co nagradza i chroni zachowanie.

Charakter i Spójność pyta, czy powtarzane zachowanie jest zgodne z tym, co jest twierdzone.

Pozwolenie na Zadawanie Pytań pyta, kto lub co kontroluje pozwolenie.

Wpływ Emocjonalny pyta:

Jaka emocja to kształtuje?

Jaka reakcja jest tworzona?

Jaki strach jest wykorzystywany?

Jaki gniew jest wykorzystywany?

Jakie zaufanie jest wytwarzane?

Jakie przywiązanie jest chronione?

Jakie zachowanie wytwarza ta emocja?

Jakie rozumienie ta emocja powstrzymuje?

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać wpływ emocjonalny.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać reakcję.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać przywiązanie emocjonalne.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać wytworzone zaufanie.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać emocjonalne wprowadzanie w błąd.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać zachowanie oparte na strachu.

W ten sposób ludzie przechodzą od reakcji do zadawania pytań.

W ten sposób ludzie przechodzą od zadawania pytań do widzenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od widzenia do rozumienia.

W ten sposób ludzie przechodzą od rozumienia do uczenia się.

W ten sposób ludzie przechodzą od uczenia się do niezależnego myślenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od stawiania się produktami środowisk emocjonalnych do stawiania się uczącymi się ze środowiska świata.

WPLYW EMOCJONALNY W CZASIE

Pierwsza część tej sekcji wyjaśniła, że emocja nie jest wrogiem, ale emocja nie jest automatycznie prawdą.

Wyjaśniła również, że prezentacja emocjonalna nie jest materiałem dowodowym, że zaufanie może zostać emocjonalnie wytworzone przed zbadaniem materiału dowodowego oraz że powtarzane emocjonalne odgrywanie może z czasem stworzyć fałszywy wizerunek charakteru.

Ta część przechodzi teraz do tego, jak Wpływ Emocjonalny działa w czasie.

Wpływ emocjonalny nie występuje tylko w jednej chwili.

Może być powtarzany.

Może być normalizowany.

Może być dziedziczony.

Może stać się częścią środowiska świata.

Ludzie mogą wielokrotnie reagować, zanim zrozumieją.

Mogą wielokrotnie się bać, zanim zbadają.

Mogą wielokrotnie bronić, zanim zadadzą pytania.

Mogą wielokrotnie chronić przekonania, zanim sprawdzą materiał dowodowy.

Mogą wielokrotnie podążać za emocją, zanim się nauczą.

Mogą wielokrotnie ufać prezentacji, zanim zbadają materiał dowodowy.

Z czasem reakcje emocjonalne mogą stać się wzorcami.

Wzorce emocjonalne mogą stać się zachowaniem.

Zachowanie może pomagać odtwarzać środowisko świata.

Ludzie powinni pytać:

Jaka reakcja emocjonalna była powtarzana w czasie?

Jaki strach był powtarzany?

Jaki gniew był powtarzany?

Jakie przywiązanie było chronione?

Jakiej prezentacji emocjonalnej wielokrotnie ufano?

Jakie emocjonalne odgrywanie wielokrotnie tworzyło zaufanie?

Jaki wzorzec emocjonalny wciąż się pojawia?

Jakie zachowanie ta emocja wielokrotnie wytwarzała?

Jakie środowisko świata ten wzorzec emocjonalny pomagał odtwarzać?

Wpływ Emocjonalny w czasie pomaga ludziom dostrzegać, że reakcje nie zawsze są odizolowane.

Mogą stać się powtarzanym ludzkim zachowaniem.

UWARUNKOWANIE EMOCJONALNE

Ludzie mogą być emocjonalnie warunkowani przez środowisko świata.

Mogą zostać uwarunkowani, by bać się określonych pytań.

Mogą zostać uwarunkowani, by odczuwać wstyd z powodu zadawania pytań.

Mogą zostać uwarunkowani, by odczuwać winę z powodu odstawiania od innych.

Mogą zostać uwarunkowani, by odczuwać gniew przed zrozumieniem.

Mogą zostać uwarunkowani, by odczuwać lojalność przed zbadaniem.

Mogą zostać uwarunkowani, by czuć zagrożenie, gdy przekonania są kwestionowane.

Mogą zostać uwarunkowani, by czuć się bezpiecznie, gdy się dostosowują.

Mogą również zostać uwarunkowani, by ufać prezentacji emocjonalnej.

Mogą nauczyć się ufać pewności siebie.

Mogą nauczyć się ufać pasji.

Mogą nauczyć się ufać łagodności.

Mogą nauczyć się ufać życzliwości.

Mogą nauczyć się ufać tytułom.

Mogą nauczyć się ufać prezentacji eksperckiej.

Mogą nauczyć się ufać emocjonalnym historiom.

Mogą nauczyć się ufać ludziom, którzy wydają się szczerzy.

To warunkowanie emocjonalne może zaczynać się wcześniej w życiu.

Dzieci mogą nauczyć się, co tworzy aprobatę.

Dzieci mogą nauczyć się, co tworzy odrzucenie.

Dzieci mogą nauczyć się, co tworzy zakłopotanie.

Dzieci mogą nauczyć się, co tworzy karę.

Dzieci mogą nauczyć się, co tworzy przynależność.

Dzieci mogą nauczyć się, jaka prezentacja emocjonalna zdobywa zaufanie.

Dzieci mogą następnie wyrosnąć na dorosłych, którzy noszą wzorce emocjonalne, wobec których nigdy nie zadawali pytań.

Ludzie powinni pytać:

Jakie reakcje emocjonalne odziedziczyłem?

Jakich reakcji emocjonalnych mnie nauczono?

Jakie reakcje emocjonalne były nagradzane?

Jakie reakcje emocjonalne były karane?

Jakim prezentacjom emocjonalnym nauczono mnie ufać?

Jakie tematy sprawiają, że staję się emocjonalnie defensywny?

Jakie pytania sprawiają, że czuję się niekomfortowo?

Jakie emocje powstrzymują mnie przed właściwym badaniem?

Uwarunkowanie emocjonalne może stać się jednym z ukrytych mechanizmów kształtujących ludzkie zachowanie.

STRACH, AUTORYTET I POSŁUSZEŃSTWO

Strach może silnie związać się z autorytetem.

Ludzie mogą bać się zadawania pytań dotyczących autorytetu.

Ludzie mogą bać się kwestionowania systemów.

Ludzie mogą bać się niezgadzenia z nauczycielami.

Ludzie mogą bać się zadawania pytań dotyczących rządu.

Ludzie mogą bać się zadawania pytań dotyczących mediów.

Ludzie mogą bać się zadawania pytań dotyczących ekspertów.

Ludzie mogą bać się zadawania pytań dotyczących pracodawców.

Ludzie mogą bać się konsekwencji.

Strach może wtedy tworzyć posłuszeństwo, zanim rozwinie się rozumienie.

Ludzie mogą być posłuszni, ponieważ rozumieją.

Ale ludzie mogą być również posłuszni, ponieważ boją się tego, co się stanie, jeśli nie będą.

Ludzie powinni pytać:

Czy jestem posłuszny, ponieważ rozumiem?

Czy też jestem posłuszny, ponieważ się boję?

Czy akceptuję, ponieważ materiał dowodowy to wspiera?

Czy też akceptuję, ponieważ autorytet tworzy strach?

Czy milczę, ponieważ się zgadzam?

Czy też milczę, ponieważ boję się konsekwencji?

Posłuszeństwo oparte na strachu może sprawiać, że powtarzające się problemy świata trwają, ponieważ ludzie mogą przestać zadawać pytania, zanim prawda zostanie zbadana.

EMOCJONALNE PRZYWIĄZANIE I TOŻSAMOŚĆ

Ludzie mogą emocjonalnie przywiązać się do tego, za kogo się uważają.

Mogą przywiązać się do swojej tożsamości.

Do swojej grupy.

Do swojej roli.

Do swojego statusu.

Do swoich przekonań.

Do swoich opinii.

Do swojej historii.

Do swojego wizerunku.

Do swojej reputacji.

Do swojego autorytetu.

Do swojego systemu.

Gdy tożsamość staje się emocjonalnie przywiązana do przekonania, zadawanie pytań może być odczuwane osobiście.

Pytanie może być odczuwane jak atak.

Materiał dowodowy może być odczuwany jak zagrożenie.

Sprzeczność może być odczuwana jak upokorzenie.

Korekta może być odczuwana jak odrzucenie.

Uczenie się może być odczuwane jak strata.

Ludzie mogą wtedy bronić tożsamości zamiast szukać prawdy.

Ludzie powinni pytać:

Jaka część mnie czuje się zagrożona?

Jakiej tożsamości bronię?

Jakie przekonanie wydaje się zbyt bolesne, by zadawać pytania na jego temat?

Co bym stracił, gdybym zmienił swoje rozumienie?

Czy chronię prawdę?

Czy też chronię to, za kogo się uważam?

Postęp ludzkości wymaga, by ludzie stali się zdolni do uczenia się bez traktowania każdego zakwestionowania jako osobistego zniszczenia.

MANIPULACJA EMOCJONALNA I PREZENTACJA

Emocja może być używana do kształtowania sposobu, w jaki informacje są odbierane.

Informacje mogą być przedstawiane ze strachem.

Mogą być przedstawiane z pilnością.

Mogą być przedstawiane z oburzeniem.

Mogą być przedstawiane ze współczuciem.

Mogą być przedstawiane ze wstydem.

Mogą być przedstawiane z poczuciem winy.

Mogą być przedstawiane z dumą.

Mogą być przedstawiane z przynależnością.

Mogą być przedstawiane z groźbą.

Mogą być przedstawiane z życzliwością.

Mogą być przedstawiane ze spokojem.

Mogą być przedstawiane ze szczerością.

Mogą być przedstawiane z pewnością siebie.

Mogą być przedstawiane poprzez tożsamość eksperta.

Mogą być przedstawiane poprzez status zawodowy.

Ta prezentacja może wpływać na ludzi, zanim materiał dowodowy zostanie zbadany.

Ludzie mogą akceptować, ponieważ się boją.

Mogą powtarzać, ponieważ są rozgniewani.

Mogą bronić, ponieważ czują lojalność.

Mogą się podporządkowywać, ponieważ czują winę.

Mogą milczeć, ponieważ czują wstyd.

Mogą ufać, ponieważ ktoś brzmi życzliwie.

Mogą ufać, ponieważ ktoś brzmi szczerze.

Mogą ufać, ponieważ ktoś brzmi pewnie.

Mogą ufać, ponieważ ktoś brzmi spokojnie.

Mogą ufać, ponieważ ktoś brzmi profesjonalnie.

Mogą ufać, ponieważ ktoś jest przedstawiany jako ekspert.

Ludzie powinni pytać:

Jaka emocja jest dołączona do tej informacji?

Czy emocja jest używana, by pomóc w rozumieniu?

Czy też emocja jest używana, by zatrzymać zadawanie pytań?

Czy pokazuje się materiał dowodowy?

Czy też presja emocjonalna jest używana zamiast materiału dowodowego?

Czy zaufanie jest zdobywane poprzez materiał dowodowy?

Czy też zaufanie jest wytwarzane poprzez prezentację?

Łączy się to bezpośrednio ze Standardem Dowodowym.

Strach nie jest materiałem dowodowym.

Oburzenie nie jest materiałem dowodowym.

Pilność nie jest materiałem dowodowym.

Presja emocjonalna nie jest materiałem dowodowym.

Życzliwość nie jest materiałem dowodowym.

Szczerłość nie jest materiałem dowodowym.

Pewność siebie nie jest materiałem dowodowym.

Prezentacja ekspercka nie jest materiałem dowodowym.

EMOCJONALNE HISTORIE I STWORZONE PRZEKONANIE

Historie mogą tworzyć emocjonalne przekonanie.

Historia może sprawić, że ludzie poczuć współczucie.

Historia może sprawić, że ludzie poczuć gniew.

Historia może sprawić, że ludzie poczuć strach.

Historia może sprawić, że ludzie poczuć lojalność.

Historia może sprawić, że ludzie poczuć winę.

Historia może sprawić, że ludzie poczuć odpowiedzialność.

Historia może sprawić, że ludzie wybiorą strony.

Historia może sprawić, że ludzie zaakceptują, zanim zbadają.

Historie mogą być prawdziwe.

Historie mogą również być wyselekcjonowane.

Historie mogą być kształtowane.

Historie mogą być odgrywane.

Historie mogą być powtarzane.

Historie mogą być używane do kierowania reakcją emocjonalną.

Ludzie powinni pytać:

Jaką emocję tworzy ta historia?

Jaki materiał dowodowy wspiera tę historię?

Jakiego materiału dowodowego brakuje?

Jaka perspektywa jest wybierana?

Jakie zachowanie wytwarza ta historia?

Kto korzysta na tym, że ludzie wierzą w tę historię?

Czy ta historia pomaga ludziom zrozumieć?

Czy też ta historia emocjonalnie kieruje ludźmi?

Emocjonalne historie muszą być kwestionowane, ponieważ mogą sprawić, że ludzie poczuja, zanim zbadają.

EMOCJA, NARRACJE I WYBIERANIE STRON

Wpływ Emocjonalny łączy się również z narracjami.

Ludzie mogą zostać emocjonalnie wciągnięci w historie.

Mogą być zachęceni do wybierania stron.

Mogą być zachęceni do bronięcia jednej grupy i atakowania innej.

Mogą być zachęceni do widzenia bohaterów i złoczyńców, zanim zrozumieją mechanizmy.

Mogą być zachęceni do emocjonalnego reagowania, zanim materiał dowodowy zostanie zbadany.

Narracje mogą stać się potężne, gdy wiążą się z emocją.

Ludzie mogą bronić narracji, ponieważ daje im przynależność.

Mogą jej bronić, ponieważ daje im tożsamość.

Mogą jej bronić, ponieważ daje im pewność.

Mogą jej bronić, ponieważ daje im wroga.

Ale wybieranie strony nie jest tym samym co rozumienie.

Ludzie powinni pytać:

W jaką historię jestem wciągany?

Jaką emocję tworzy ta historia?

Kto korzysta na tym, że ludzie wybierają strony?

Jaki materiał dowodowy jest ignorowany?

Jaki mechanizm jest ukrywany?

Jakie rozumienie jest powstrzymywane?

Ludzkość nie może się rozwijać, jeśli emocja utrzymuje ludzi uwięzionych w narracjach, zamiast pomagać im uczyć się ze środowiska świata.

WPŁYW EMOCJONALNY, MILCZENIE I SAMOOBRONA

Emocja może tworzyć milczenie.

Ludzie mogą milczeć, ponieważ czują strach.

Mogą milczeć, ponieważ czują wstyd.

Mogą milczeć, ponieważ czują zakłopotanie.

Mogą milczeć, ponieważ czują winę.

Mogą milczeć, ponieważ boją się odrzucenia.

Mogą milczeć, ponieważ boją się, że się mylą.

Mogą milczeć, ponieważ boją się pozostać sami.

Milczenie może wtedy chronić powtarzanie.

Milczenie może chronić systemy.

Milczenie może chronić narracje.

Milczenie może chronić zależność.

Milczenie może chronić niewłaściwe postępowanie.

Milczenie może chronić trwanie środowiska świata.

Ludzie powinni pytać:

Jaka emocja tworzy milczenie?

Co jest chronione przez to milczenie?

Co by się stało, gdyby milczenie się skończyło?

Jakiej prawdzie emocja uniemożliwia ludziom wypowiedzenie?

Jaki powtarzający się wzorzec milczenie pomaga kontynuować?

Milczenie emocjonalne może stać się potężną formą uczestnictwa.

EDUKACJA, DZIECI I BEZPIECZEŃSTWO EMOCJONALNE

Dzieci potrzebują bezpieczeństwa emocjonalnego, aby prawidłowo zadawać pytania.

Jeśli dzieci są doprowadzane do strachu przed zadawaniem pytań, mogą przestać je zadawać.

Jeśli dzieci są zawstydzane za zadawanie pytań, mogą przestać je zadawać.

Jeśli dzieci są wyśmiewane za zadawanie pytań, mogą przestać je zadawać.

Jeśli dzieci są oznaczane jako trudne za zadawanie pytań, mogą przestać je zadawać.

Jeśli dzieci są traktowane jak sprawiające kłopoty za zadawanie pytań, mogą przestać je zadawać.

Jeśli dzieci są emocjonalnie karane za zadawanie pytań, mogą nauczyć się, że milczenie jest bezpieczniejsze niż rozumienie.

Ma to znaczenie, ponieważ zadawanie pytań jest jedną z dróg do uczenia się.

Dzieci muszą nauczyć się, że pytania można bezpiecznie badać.

Muszą nauczyć się, że emocję można zrozumieć.

Muszą nauczyć się, że dyskomfort nie oznacza automatycznie, iż pytanie jest błędne.

Muszą nauczyć się, że strach nie oznacza automatycznie, iż powinny przestać.

Muszą nauczyć się, że gniew nie oznacza automatycznie, iż rozumieją.

Muszą również nauczyć się, że prezentacja emocjonalna może wprowadzać w błąd.

Muszą nauczyć się, że życzliwość nie jest automatycznie materiałem dowodowym.

Muszą nauczyć się, że pewność siebie nie jest automatycznie materiałem dowodowym.

Muszą nauczyć się, że szczerść nie jest automatycznie materiałem dowodowym.

Muszą nauczyć się, że prezentacja ekspercka nie jest automatycznie materiałem dowodowym.

Dzieci powinny nauczyć się, że to, iż osoba wydaje się życzliwa, gniwna, pewna siebie, szczerza, ekspercka lub autorytatywna, nie usuwa potrzeby zadawania pytań dotyczących materiału dowodowego, zachowania, spójności i bodźca. Ludzie powinni pytać:

Czy dzieci czują się emocjonalnie bezpieczne, by zadawać pytania?

Czy dzieci są uczone rozumienia reakcji emocjonalnych?

Czy dzieci są uczone, że pytania są częścią uczenia się?

Czy dzieci są uczone, że dyskomfort można badać?

Czy dzieci są uczone, jak emocja może kształtować przekonanie, milczenie i zachowanie?

Czy dzieci są uczone, jak prezentacja emocjonalna może tworzyć zaufanie, zanim materiał dowodowy zostanie zbadany?

Edukacja nie może się właściwie poprawić, jeśli dzieci są emocjonalnie oduczane zadawania pytań.

WPŁYW EMOCJONALNY I LUDZKA ŚWIADOMOŚĆ

Ludzka świadomość rozwija się, gdy ludzie uczą się rozumieć emocję zamiast być przez nią kontrolowani.

Nie oznacza to, że ludzie stają się pozbawieni emocji.

Oznacza to, że emocje stają się częścią uczenia się.

Strach staje się czymś, wobec czego należy zadawać pytania.

Gniew staje się czymś, co należy rozumieć.

Przywiązanie staje się czymś, co należy badać.

Wstyd staje się czymś, co należy rozpoznawać.

Milczenie staje się czymś, z czego należy się uczyć.

Reakcja staje się czymś, poza co należy wyjść.

Prezentacja emocjonalna staje się czymś, wobec czego należy zadawać pytania.

Wytworzone zaufanie staje się czymś, co należy badać.

Emocjonalne historie stają się czymś, co należy sprawdzać.

Ludzie nie muszą niszczyć emocji.

Muszą rozumieć wpływ emocjonalny.

Środowisko świata nieustannie pokazuje wpływ emocjonalny.

Pokazuje strach.

Pokazuje gniew.

Pokazuje oburzenie.

Pokazuje przynależność.

Pokazuje wstyd.

Pokazuje porównywanie.

Pokazuje przywiązanie.

Pokazuje milczenie.

Pokazuje reakcję.

Pokazuje emocjonalne odgrywanie.

Pokazuje wytworzone zaufanie.

Pokazuje emocjonalne wprowadzanie w błąd.

Ludzie powinni pytać:

Jaki wpływ emocjonalny jest pokazywany?

Jakiej prezentacji emocjonalnej się ufa?

Czego ludzkość może się z tego nauczyć?

Jakie zachowanie tworzy emocja?

Jakie środowisko świata emocja pomaga odtwarzać?

Gdy wpływ emocjonalny staje się widoczny, zachowanie staje się widoczne.

Gdy zachowanie staje się widoczne, rozumienie staje się możliwe.

Gdy rozumienie staje się możliwe, uczenie się może się rozwijać.

WPŁYW EMOCJONALNY I POSTĘP LUDZKOŚCI

Wpływ Emocjonalny jest częścią Brakującej Drogi do Postępu Ludzkości.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki emocja wielokrotnie przeważa nad rozumieniem.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki strach zatrzymuje zadawanie pytań.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki gniew zastępuje uczenie się.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki oburzenie zastępuje badanie.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki przywiązanie emocjonalne chroni odziedziczone przekonania.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki wstyd tworzy milczenie.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki presja emocjonalna zastępuje materiał dowodowy.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki prezentacja emocjonalna tworzy zaufanie, zanim materiał dowodowy zostanie zbadany.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki emocjonalne historie tworzą przekonanie, zanim rozwinie się rozumienie.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki dzieci są emocjonalnie oduczane zadawania pytań.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie reagują na środowisko świata zamiast się z niego uczyć.

Źródło i Pochodzenie pyta, skąd coś się wzięło i co to ukształtowało.

Standard Dowodowy pyta, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone.

Bodziec i Korzyść pyta, co nagradza i chroni zachowanie.

Charakter i Spójność pyta, czy powtarzane zachowanie jest zgodne z tym, co jest twierdzone.

Pozwolenie na Zadawanie Pytań pyta, kto lub co kontroluje pozwolenie.

Wpływ Emocjonalny pyta:

Jaka emocja to kształtuje?

Jaka reakcja jest tworzona?

Jaki strach jest wykorzystywany?

Jakie przywiązanie jest chronione?

Jakie milczenie jest wytwarzane?

Jakiej prezentacji emocjonalnej się ufa?

Jakie zaufanie jest wytwarzane?

Jaka emocjonalna historia jest używana?

Jakie zachowanie tworzy ta emocja?

Jakie rozumienie ta emocja powstrzymuje?

Jakie środowisko świata ta emocja pomaga odtwarzać?

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać wpływ emocjonalny.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać uwarunkowanie emocjonalne.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać manipulację emocjonalną.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać prezentację emocjonalną.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać wytworzone zaufanie.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać emocjonalne historie.

W ten sposób ludzie zaczynają rozpoznawać emocjonalne milczenie.

W ten sposób ludzie przechodzą od reakcji do zadawania pytań.

W ten sposób ludzie przechodzą od zadawania pytań do widzenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od widzenia do rozumienia.

W ten sposób ludzie przechodzą od rozumienia do uczenia się.

W ten sposób ludzie przechodzą od uczenia się do niezależnego myślenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od stawiania się produktami środowisk emocjonalnych do stawiania się uczącymi się ze środowiska świata.

SEKCJA 7 - NARRACJA A RZECZYWISTOŚĆ

CZYM NAPRAWDĘ JEST NARRACJA A RZECZYWISTOŚĆ

Sekcja 1 ustaliła, że ludzie muszą uczyć się ze środowiska świata, zamiast po prostu stawać się jego produktami.

Sekcja 2 ustaliła, że ludzie muszą badać, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone, powtarzane, chronione, przedstawiane lub egzekwowane.

Sekcja 3 ustaliła, że ludzkość wielokrotnie odtwarza ten sam świat, ponieważ bodźce wielokrotnie nagradzają ludzi za jego odtwarzanie.

Sekcja 4 ustaliła, że powtarzane zachowanie często ujawnia więcej niż słowa.

Sekcja 5 ustaliła, że ludzie są często zniechęceni do zadawania pytań, zanim w ogóle rozpocznie się proces uczenia się.

Sekcja 6 ustaliła, że emocja może kształtować zaufanie, przekonanie, strach, reakcję, milczenie i zachowanie, zanim rozwinie się rozumienie.

Sekcja 7 przechodzi teraz do Narracji a Rzeczywistości.

Narracja a Rzeczywistość istnieje, ponieważ ludziom pokazuje się narracje, nie ucząc ich właściwie, jak badać rzeczywistość.

Ludzie rodzą się w narracjach.

Ludzi uczy się narracji.

Ludziom pokazuje się narracje.

Ludzie dziedziczą narracje.

Ludzie bronią narracji.

Ludzie emocjonalnie przywiązują się do narracji.

Ludzie mogą w końcu pomylić narrację z samą rzeczywistością.

Narracje są jednym z największych mechanizmów kształtujących ludzkość.

Narracja nie jest automatycznie rzeczywistością.

Narracja jest historią.

Narracja jest wyjaśnieniem.

Narracja jest wersją zdarzeń.

Narracja jest ramą, którą ludzi zachęca się do przyjęcia.

Narracja może być prawdziwa.

Narracja może być częściowo prawdziwa.

Narracja może być niepełna.

Narracja może być manipulowana.

Narracja może być wyselekcjonowana.

Narracja może być wytworzona.

Narracja może być chroniona.

Narracja może być dziedziczona.

Ludzie powinni zatem pytać:

Jaką historię mi pokazuje się?

Kto stworzył tę historię?

Kto powtarza tę historię?

Kto chroni tę historię?

Kto korzysta na tym, że w tę historię się wierzy?

Jaki materiał dowodowy wspiera tę historię?

Jaka rzeczywistość wspiera tę historię?

Co zostało pominięte?

Co zostało dodane?

Co jest ukrywane?

Narracja a Rzeczywistość uczy ludzi oddzielać to, co jest przedstawiane, od tego, co jest faktycznie pokazywane.

RZECZYWISTOŚĆ ISTNIEJE NIEZALEŻNIE

Rzeczywistość istnieje niezależnie od tego, co ludzie o niej wierzą.

Rzeczywistość nie wymaga zgody.

Rzeczywistość nie wymaga popularności.

Rzeczywistość nie wymaga tytułów.

Rzeczywistość nie wymaga autorytetu.

Rzeczywistość nie wymaga emocji.

Rzeczywistość nie wymaga powtarzania.

Rzeczywistość nadal istnieje, niezależnie od tego, czy ludzie ją rozpoznają, czy nie.

Ludzie mogą zaprzeczać rzeczywistości.

Ludzie mogą ignorować rzeczywistość.

Ludzie mogą emocjonalnie odrzucać rzeczywistość.

Ludzie mogą bronić narracji przeciwko rzeczywistości.

Ludzie mogą zbiorowo unikać rzeczywistości.

Ale rzeczywistość nadal istnieje.

To jedna z największych lekcji, których ludzkość musi się nauczyć.

Ludzie powinni zatem pytać:

Czy uczę się z rzeczywistości?

Czy też bronię narracji?

Czy widzę to, co jest pokazywane?

Czy też chronię to, co odziedziczyłem?

Czy uczę się ze środowiska świata?

Czy też uczę się z historii o środowisku świata?

LUZKOŚĆ MOŻE ŻYĆ WEWNĄTRZ NARRACJI

Jednym z największych ograniczeń ludzkiego uczenia się jest to, że ludzie mogą spędzić całe życie, żyjąc wewnątrz narracji, których nigdy samodzielnie nie zbadali.

Ludzie mogą dziedziczyć historie.

Ludzie mogą dziedziczyć tytuły.

Ludzie mogą dziedziczyć systemy.

Ludzie mogą dziedziczyć autorytet.

Ludzie mogą dziedziczyć przekonania.

Ludzie mogą dziedziczyć wyjaśnienia.

Ludzie mogą dziedziczyć lęki.

Ludzie mogą dziedziczyć zachowania.

Ludzie mogą dziedziczyć powtarzające się wzorce.

Ludzie mogą w końcu bronić ich wszystkich, nie rozumiejąc, skąd pierwotnie się wzięły.

Ludzie mogą wtedy pomylić odziedziczone narracje z samą rzeczywistością.

Bez zadawania pytań ludzie mogą spędzić całe życie, broniąc tego, co zostało stworzone po to, by to odziedziczyli.

LUDZKOŚĆ UCZY LUDZKOŚĆ

Ludzkość w dużej mierze uczy samą siebie.

Ludzie tworzą systemy.

Ludzie tworzą narracje.

Ludzie tworzą historie.

Ludzie tworzą tytuły.

Ludzie tworzą role.

Ludzie tworzą wyjaśnienia.

Ludzie następnie uczą przyszłe pokolenia tego, co stworzyły poprzednie pokolenia.

Przyszłe pokolenia mogą następnie pomylić odziedziczone narracje z samą rzeczywistością.

Ludzie mogą dziedziczyć to, co poprzednie pokolenia zaakceptowały, nigdy samodzielnie tego nie badając.

To jeden z największych powodów, dla których ten sam świat się powtarza.

Ludzkość może tworzyć narracje, dziedziczyć narracje, bronić narracji, a następnie mylić te narracje z samą rzeczywistością.

Ludzie powinni zatem pytać:

Kto pierwotnie to stworzył?

Kto to przekazał dalej?

Kto nadal tego uczy?

Kto nadal to chroni?

Kto nadal na tym korzysta?

Jaka rzeczywistość to wspiera?

Ludzkość nie może się właściwie rozwijać, dopóki nadal dziedziczy narracje, zanim nauczy się, jak zadawać pytania na ich temat.

STWORZONE HISTORIE, STWORZONE TYTUŁY I STWORZONY AUTORYTET

Narracje nie pojawiają się same.

Ludzie je tworzą.

Histories mogą być tworzone.

Tytuły mogą być tworzone.

Autorytet może być tworzony.

Stanowiska mogą być tworzone.

Role mogą być tworzone.

Systemy mogą być tworzone.

Przekonania mogą być tworzone.

Narracje mogą następnie zostać dołączone do nich wszystkich.

Ludzie mogą je potem dziedziczyć.

Ludzie mogą je powtarzać.

Ludzie mogą ich bronić.

Ludzie mogą się do nich emocjonalnie przywiązywać.

Przyszłe pokolenia mogą w końcu odziedziczyć je jako rzeczywistość.

Ludzie powinni zatem pytać:

Kto stworzył ten tytuł?

Kto stworzył ten autorytet?

Kto stworzył tę rolę?

Kto stworzył tę historię?

Kto nadał jej legitymację?

Kto ją chroni?

Kto korzysta na jej trwaniu?

Jaka rzeczywistość ją wspiera?

To, że tytuł istnieje, nie jest automatycznie rzeczywistością.

To, że autorytet istnieje, nie jest automatycznie rzeczywistością.

To, że rola istnieje, nie jest automatycznie rzeczywistością.

To, że historia istnieje, nie jest automatycznie rzeczywistością.

To, że system istnieje, nie jest automatycznie rzeczywistością.

Rzeczywistość musi zawsze być badana niezależnie od samej narracji.

PIENIĄDZE, POWTARZANIE I WZMACNIANIE NARRACJI

Narracje mogą stać się niezwykle potężne, gdy w grę wchodzi pieniądze.

Ludziom można płacić za tworzenie narracji.

Ludziom można płacić za powtarzanie narracji.

Ludziom można płacić za nauczanie narracji.

Ludziom można płacić za egzekwowanie narracji.

Ludziom można płacić za chronienie narracji.

Ludziom można płacić za pisanie narracji.

Ludziom można płacić za rozpowszechnianie narracji.

Ludziom można płacić za bronienie narracji.

Przyszłe pokolenia mogą następnie odziedziczyć powtarzaną narrację.

Nie oznacza to automatycznie, że każda narracja jest fałszywa.

Oznacza to, że mechanizm musi być kwestionowany.

Ludzie powinni zatem pytać:

Kto finansuje tę narrację?

Kto ją powtarza?

Kto tego naucza?

Kto tego chroni?

Kto na tym korzysta?

Co się dzieje, jeśli zostaje to zakwestionowane?

Co się dzieje, jeśli zostaje to ujawnione?

Jaka rzeczywistość to wspiera?

Narracje mogą ostatecznie stać się tak znormalizowane, że ludzie przestają w ogóle rozpoznawać, że są narracjami.

SYSTEMY PRZEKONAŃ I ODZIEDZICZONA AKCEPTACJA

Ludzie mogą być zachęcani do wierzenia w rzeczy, których nie mogą samodzielnie zbadać.

Następnie mogą bronić tych przekonań.

Mogą emocjonalnie przywiązać się do tych przekonań.

Mogą powtarzać te przekonania.

Mogą przekazywać te przekonania przyszłym pokoleniom.

Przyszłe pokolenia mogą następnie odziedziczyć przekonanie, nigdy samodzielnie nie badając jego Źródła i Pochodzenia.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Kto stworzył to przekonanie?

Kto korzysta na tym przekonaniu?

Jaki materiał dowodowy wspiera to przekonanie?

Jaka rzeczywistość wspiera to przekonanie?

Co się dzieje, gdy zostaje ono zakwestionowane?

Co by się stało, gdyby ludzie przestali w to wierzyć?

Samo przekonanie nie jest rzeczywistością.

Rzeczywistość zawsze musi być badana samodzielnie.

ŚRODOWISKO ŚWIATA NIEUSTANNIE POKAZUJE LUDZKOŚCI, JAK DZIAŁAJĄ NARRACJE

Środowisko świata nieustannie pokazuje ludzkości, jak działają narracje.

Ludzie po prostu nie zostali właściwie nauczeni, jak uczyć się z tego, co jest im pokazywane.

Świat jest prawdziwą szkołą.

Ludzkości nieustannie pokazuje się:

Powtarzanie.

Ochronę.

Tytuły.

Autorytet.

Przynależność.

Strach.

Zależność.

Milczenie.

Bodźce.

Emocje.

Odgrywanie.

Narracje.

Ludzie często reagują na te mechanizmy zamiast się z nich uczyć.

Problemem nie jest to, że nic nie jest widoczne.

Problemem jest to, że ludzie nie zostali właściwie nauczeni, jak zadawać pytania, widzieć, rozumieć i uczyć się z tego, co jest widoczne.

NARRACJE MOGĄ STAĆ SIĘ SILNIEJSZE NIŻ RZECZYWISTOŚĆ

Jednym z największych zagrożeń, przed którymi stoi ludzkość, jest to, że narracje mogą stać się silniejsze niż sama rzeczywistość.

Rzeczywistość może być widoczna.

Rzeczywistość może być udokumentowana.

Rzeczywistość może być wielokrotnie pokazywana.

Rzeczywistość może ujawniać sprzeczność.

Rzeczywistość może ujawniać powtarzające się wzorce.

Rzeczywistość może ujawniać ludzkie zachowanie.

Ale ludzie nadal mogą zamiast tego bronić narracji.

Ludzie mogą odrzucać to, co jest im pokazywane.

Ludzie mogą chronić to, co odziedziczyli.

Ludzie mogą emocjonalnie przywiązywać się do opowieści.

Ludzie mogą bronić systemów.

Ludzie mogą bronić autorytetu.

Ludzie mogą bronić powtarzanych wyjaśnień.

Ludzie mogą bronić tego, od czego są zależni.

Ludzie mogą bronić tego, co daje im poczucie bezpieczeństwa.

Ludzie mogą bronić tego, czego bronią wszyscy inni.

Ludzie mogą bronić narracji nawet wtedy, gdy rzeczywistość wielokrotnie pokazuje coś innego.

NARRACJE MOGĄ STAĆ SIĘ SAMYM ŚRODOWISKIEM ŚWIATA

Im dłużej narracja istnieje, tym bardziej normalna może się stać.

Im bardziej staje się normalna, tym rzadziej może być kwestionowana.

Im rzadziej jest kwestionowana, tym bardziej staje się chroniona.

Im bardziej staje się chroniona, tym więcej przyszłych pokoleń ją dziedziczy.

Ostatecznie narracja może stać się częścią samego środowiska świata.

Dzieci mogą ją odziedziczyć.

Dorośli mogą ją odziedziczyć.

Nauczyciele mogą ją odziedziczyć.

Systemy mogą ją odziedziczyć.

Instytucje mogą ją odziedziczyć.

Spółeczeństwa mogą ją odziedziczyć.

Ludzie mogą ostatecznie zapomnieć, że kiedykolwiek została stworzona.

Narracja może wówczas zostać przyjęta jako sama rzeczywistość.

Ludzkość może zbiorowo stworzyć fałszywą rzeczywistość, a następnie przez pokolenia jej bronić.

To jeden z największych powodów, dla których ludzkość wielokrotnie odtwarza ten sam świat.

DLACZEGO NARRACJA A RZECZYWISTOŚĆ MA ZNACZENIE

Narracja a Rzeczywistość ma znaczenie, ponieważ ludzkość nie może właściwie uczyć się ze środowiska świata, myśląc narracje z samą rzeczywistością.

Źródło i Pochodzenie pyta, skąd coś pochodzi i co to ukształtowało.

Standard Dowodowy pyta, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone.

Bodziec i Korzyść pyta, kto korzysta na tym, że to trwa.

Charakter i Spójność pyta, czy zachowanie jest zgodne z tym, co jest twierdzone.

Pozwolenie na Zadawanie Pytań pyta, co powstrzymuje zadawanie pytań.

Wpływ Emocjonalny pyta, jaka emocja kształtuje akceptację.

Narracja a Rzeczywistość teraz pyta:

Jaka opowieść jest przedstawiana?

Jaka rzeczywistość ją wspiera?

Jaka rzeczywistość jej przeczy?

Kto ją stworzył?

Kto ją chroni?

Kto ją powtarza?

Kto ją dziedziczy?

Kto na niej korzysta?

Jakie środowisko świata ta narracja pomaga odtwarzać?

W ten sposób ludzie zaczynają przechodzić od obrony odziedziczonych narracji do uczenia się z samej rzeczywistości.

W ten sposób ludzie przechodzą od przekonania do badania.

W ten sposób ludzie przechodzą od badania do widzenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od widzenia do rozumienia.

W ten sposób ludzie przechodzą od rozumienia do uczenia się.

W ten sposób ludzie przechodzą od uczenia się do niezależnego myślenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od bycia produktami odziedziczonych narracji do bycia uczącymi się ze środowiska świata.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie nadal bronią odziedziczonych narracji zamiast uczyć się z samej rzeczywistości.

NARRACJE W CZASIE

Pierwsza część tej sekcji wyjaśniła, że narracje mogą być tworzone, powtarzane, dziedziczone, chronione i ostatecznie mylone z samą rzeczywistością.

Wyjaśniła również, że rzeczywistość istnieje niezależnie od przekonań, popularności, tytułów, autorytetu, emocji i powtarzania.

Ta część przechodzi teraz do tego, jak narracje trwają w czasie.

Narracje zazwyczaj nie stają się potężne z dnia na dzień.

Często są budowane przez długie okresy.

Opowieść może zostać stworzona.

Opowieść może być powtarzana.

Opowieść może zostać zapisana.

Opowieść może być rozpowszechniana.

Opowieść może być chroniona.

Opowieść może być nauczana.

Opowieść może być dziedziczona.

Do opowieści można się emocjonalnie przywiązać.

Opowieść może następnie zostać przyjęta jako rzeczywistość.

Z czasem ludzie mogą zapomnieć, że kiedykolwiek w ogóle była narracją.

Ludzie powinni zapytać:

Jak długo istnieje ta narracja?

Kto ją powtarzał?

Kto ją chronił?

Kto ją odziedziczył?

Kto na niej skorzystał?

Jaki materiał dowodowy ją wspiera?

Jaka rzeczywistość ją wspiera?

Jakie sprzeczności istnieją?

Co zmieniło się z czasem?

Co pozostało chronione?

Narracje w czasie mogą ujawniać, jak ludzkość wielokrotnie odtwarza ten sam świat.

LUDZKOŚĆ MOŻE ZBIOROWO STWORZYĆ FAŁSZYWĄ RZECZYWISTOŚĆ

Ludzkość może zbiorowo stworzyć fałszywą rzeczywistość, którą sama ludzkość następnie myli z rzeczywistością.

Ludzie mogą nie widzieć całego mechanizmu.

Mogą widzieć jedynie:

Własną rolę.

Własną pracę.

Własne przekonanie.

Własne polecenie.

Własny wkład.

Własne przetrwanie.

Ale środowisko świata jest często budowane przez miliardy ludzi zbiorowo uczestniczących w narracjach, których nie stworzyli.

Jedna osoba pisze.

Jedna osoba naucza.

Jedna osoba powtarza.

Jedna osoba egzekwuje.

Jedna osoba chroni.

Jedna osoba finansuje.

Jedna osoba publikuje.

Jedna osoba wierzy.

Jedna osoba milczy.

Indywidualnie te zachowania mogą wydawać się małe.

Zbiorowo mogą odtwarzać całe środowisko świata.

Ludzkość może następnie przez pokolenia bronić tego, co sama stworzyła.

Ludzie powinni zapytać:

Do jakiej narracji się przyczyniam?

Jaką narrację pomagam powtarzać?

Jaką narrację pomagam chronić?

Jaką rzeczywistość pomagam zastępować?

Jakie środowisko świata mój wkład pomaga odtwarzać?

To jeden z największych mechanizmów w obrębie Narracji a Rzeczywistości.

NARRACJE MOGĄ KSZTAŁTOWAĆ LUDZKIE ZACHOWANIE

Narracje nie kształtują jedynie tego, co ludzie myślą.

Narracje mogą kształtować to, co ludzie robią.

Narracje mogą kształtować zaufanie.

Narracje mogą kształtować strach.

Narracje mogą kształtować przynależność.

Narracje mogą kształtować milczenie.

Narracje mogą kształtować posłuszeństwo.

Narracje mogą kształtować zależność.

Narracje mogą kształtować przywiązanie emocjonalne.

Narracje mogą kształtować tożsamość.

Narracje mogą kształtować samo zachowanie.

Ludzie mogą nawet nie zdawać sobie sprawy, że są kształtowani.

Mogą wierzyć, że działają niezależnie.

Ale ich zachowanie mogło już zostać ukształtowane przez narracje, które odziedziczyli.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Jakie zachowanie tworzy ta narracja?

Jakie emocje tworzy ta narracja?

Jakie lęki tworzy ta narracja?

Jakie milczenie tworzy ta narracja?

Jaką zależność tworzy ta narracja?

Jakie środowisko świata ta narracja pomaga odtwarzać?

Narracje stają się niebezpieczne, gdy ludzie przestają rozpoznawać, że są przez nie kształtowani.

DOPASOWANIE SIĘ, PRZYNALEŻNOŚĆ I NARRACJE SPOŁECZNE

Ludzie są istotami społecznymi.

Wielu ludzi chce akceptacji.

Wielu ludzi chce przynależności.

Wielu ludzi chce aprobaty.

Wielu ludzi chce się dopasować.

Może to stać się jednym z największych mechanizmów wzmacniających narracje.

Ludzie mogą kopiować to, co mówią inni.

Ludzie mogą kopiować sposób, w jaki zachowują się inni.

Ludzie mogą kopiować sposób, w jaki inni się ubierają.

Ludzie mogą kopiować sposób, w jaki inni mówią.

Ludzie mogą kopiować to, co inni promują.

Ludzie mogą kopiować to, czego inni bronią.

Ludzie mogą kopiować to, w co inni wierzą.

Ludzie mogą kopiować to, czego inni się boją.

Ludzie mogą kopiować to, co inni odrzucają.

Ludzie mogą kopiować to, co inni świętują.

Ludzie mogą ostatecznie przestać pytać, czy coś jest prawdziwe, a zamiast tego pytać, czy pomaga im przynależeć.

Ludzie powinni zapytać:

Czy się uczę?

Czy raczej się dopasowuję?

Czy zadaję pytania?

Czy raczej kopiuję?

Czy myślę niezależnie?

Czy raczej podążam za grupą?

Czy uczę się z rzeczywistości?

Czy raczej uczę się, jak przynależeć?

Przynależność może stać się silniejsza niż prawda, jeśli ludzie nie zostaną nauczeni, jak ją kwestionować.

WSPÓŁCZESNE ŚRODOWISKA NARRACJI

Współczesne środowiska mogą szybko tworzyć i rozpowszechniać narracje.

Ludziom mogą być pokazywane style życia.

Ludziom mogą być pokazywane opinie.
Ludziom mogą być pokazywane reakcje.
Ludziom może być pokazywane oburzenie.
Ludziom może być pokazywana popularność.
Ludziom może być pokazywany sukces.
Ludziom może być pokazywany status.
Ludziom może być pokazywany wygląd.
Ludziom mogą być pokazywane emocjonalne opowieści.
Ludziom mogą być pokazywane wersje życia, które nie odzwierciedlają rzeczywistości.
Ludzie mogą następnie kopiować to, co jest im wielokrotnie pokazywane.
Mogą kopiować słowa.
Mogą kopiować osobowości.
Mogą kopiować style życia.
Mogą kopiować wygląd.
Mogą kopiować zachowania.
Mogą kopiować to, co wygląda na popularne.
Mogą kopiować to, co wygląda na odnoszące sukces.
Mogą odgrywać szczęście.
Mogą odgrywać przynależność.
Mogą odgrywać doskonałość.
Mogą odgrywać ważność.

Współczesne środowisko narracji może zatem stworzyć fałszywą rzeczywistość, którą ludzie zbiorowo naśladują.

Ludzie powinni zapytać:

Jaką narrację tworzy to środowisko?

Jakie zachowanie nagradza to środowisko?

Jakie odgrywanie zachęca to środowisko?

Jaka rzeczywistość jest ukrywana?

Jaka rzeczywistość jest zastępowana?

Jakie rozumienie jest powstrzymywane?

Współczesne środowiska narracji mogą sprawić, że ludzie żyją w odgrywaniu zamiast w rzeczywistości.

ODGRYWANIE SPOŁECZNE I ŻYCIE WEWNĄTRZ NARRACJI

Ludzie mogą również zacząć odgrywać wersje samych siebie.

Mogą odgrywać szczęście.

Mogą odgrywać sukces.

Mogą odgrywać pewność siebie.

Mogą odgrywać ważność.

Mogą odgrywać status.

Mogą odgrywać doskonałość.

Mogą odgrywać przynależność.

Ludzie mogą przedstawiać życie, które nie odzwierciedla rzeczywistości.

Inni ludzie mogą następnie porównywać się z tym odgrywaniem.

Porównywanie może następnie tworzyć więcej odgrywania.

Odgrywanie może tworzyć więcej naśladowania.

Naśladowanie może tworzyć więcej powtarzania.

Ludzie mogą ostatecznie żyć wewnątrz zbiorowej narracji zamiast w samej rzeczywistości.

Ludzie powinni zapytać:

Co jest pokazywane?

Co jest ukrywane?

Czy to rzeczywistość?

Czy to odgrywanie?

Czy porównuję się z rzeczywistością?

Czy porównuję się z narracją?

Jakie zachowanie tworzy to odgrywanie?

Ludzie muszą nauczyć się, że przedstawienie nie jest automatycznie rzeczywistością.

NARRACJE, DZIECI I ODZIEDZICZONE PRZEKONANIA

Dzieci rodzą się w narracjach, których nie stworzyły.

Dzieci dziedziczą opowieści.

Dzieci dziedziczą systemy.

Dzieci dziedziczą tytuły.

Dzieci dziedziczą autorytet.

Dzieci dziedziczą przekonania.

Dzieci dziedziczą zachowania.

Dzieci dziedziczą lęki.

Dzieci dziedziczą przywiązania emocjonalne.

Dzieci dziedziczą powtarzające się wzorce.

Dzieci mogą następnie wyrosnąć na dorosłych, którzy bronią tego, co odziedziczyli.

To jeden z największych powodów, dla których ludzkość powtarza ten sam świat.

Dzieci powinny zatem nauczyć się pytać:

Kto to stworzył?

Dlaczego to zostało stworzone?

Kto na tym korzysta?

Jaki materiał dowodowy to wspiera?

Jaka rzeczywistość to wspiera?

Jakie zachowanie to tworzy?

Jakie środowisko świata to pomaga odtwarzać?

Dzieci nie powinny po prostu dziedziczyć narracji.

Dzieci powinny nauczyć się, jak bezpiecznie je kwestionować.

SYSTEMY, NARRACJE I ŚRODOWISKO ŚWIATA

Narracje mogą zostać osadzone w systemach.

Systemy mogą powtarzać narracje.

Systemy mogą chronić narracje.

Systemy mogą normalizować narracje.

Systemy mogą nagradzać narracje.

Systemy mogą zniechęcać do zadawania pytań.

Ludzie mogą ostatecznie pomylić systemowe powtarzanie z prawdą.

Ale powtarzające się systemy nie są automatycznie rzeczywistością.

Ludzie powinni zapytać:

Jaką narrację powtarza ten system?

Jaką narrację chroni ten system?

Jaką narrację nagradza ten system?

Jaką narrację ten system zniechęca ludzi do kwestionowania?

Jaka rzeczywistość ją wspiera?

Jaka rzeczywistość jej przeczy?

Co by się stało, gdyby ludzie przestali w nią wierzyć?

Ludzie często próbują naprawiać skutki, nie kwestionując narracji, które tworzą te skutki.

Może to powodować, że ludzkość powtarza ten sam świat.

ŚRODOWISKO ŚWIATA NIEUSTANNIE POKAZUJE LUDZKOŚCI, JAK DZIAŁAJĄ NARRACJE

Środowisko świata nieustannie pokazuje ludzkości, jak działają narracje.

Ludzie po prostu nie zostali właściwie nauczeni, jak uczyć się z tego, co jest im pokazywane.

Świat jest prawdziwą szkołą.

Ludzkości nieustannie pokazuje się:

Powtarzanie.

Ochronę.

Tytuły.

Autorytet.

Przynależność.

Strach.

Zależność.

Milczenie.

Bodźce.

Emocje.

Odgrywanie.

Narracje.

Problemem nie jest to, że nic nie jest widoczne.

Problemem jest to, że ludzie nie zostali właściwie nauczeni, jak zadawać pytania, widzieć, rozumieć i uczyć się z tego, co jest widoczne.

NARRACJE, WŁADZA I LUDZKA ŚWIADOMOŚĆ

Jedną z największych lekcji, których ludzkość musi się nauczyć, jest to, że władza nie istnieje wyłącznie poprzez siłę.

Władza może istnieć poprzez narracje.

Jeśli ludzie mogą kształtować narracje, mogą kształtować zachowanie.

Jeśli mogą kształtować zachowanie, mogą kształtować wyniki.

Jeśli mogą kształtować wyniki, mogą kształtować środowisko świata.

Ludzie mogą nie potrzebować zmuszać ludzkości do powtarzania tego samego świata, jeśli ludzkość dobrowolnie powtarza go sama.

Ludzkość może tworzyć narracje, dziedziczyć narracje, bronić narracji, a następnie mylić te narracje z samą rzeczywistością.

To jeden z największych mechanizmów działających w całej historii ludzkości.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Kto kształtuje narrację?

Kto wzmacnia narrację?

Kto korzysta na narracji?

Kto dziedziczy narrację?

Kto broni narracji?

Kto jest emocjonalnie przywiązany do narracji?

Kto boi się zakwestionować narrację?

Jakie środowisko świata ta narracja pomaga odtwarzać?

Ludzka świadomość rozwija się, gdy ludzie przestają żyć wewnątrz narracji i zaczynają uczyć się z samej rzeczywistości.

NARRACJA A RZECZYWISTOŚĆ I POSTĘP LUDZKOŚCI

Narracja a Rzeczywistość jest częścią Brakującej Drogi do Postępu Ludzkości.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki narracje są wielokrotnie mylone z rzeczywistością.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie dziedziczą opowieści, zanim nauczą się je kwestionować.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie bronią narracji, których nigdy samodzielnie nie zbadali.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie zbiorowo tworzą fałszywą rzeczywistość, a następnie w niej żyją.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie zbiorowo tworzą fałszywą rzeczywistość, a następnie przez pokolenia jej bronią.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki przynależność staje się silniejsza niż prawda.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie kopiuja się nawzajem zamiast uczyć się z rzeczywistości.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie odgrywają wersje samych siebie zamiast rozumieć samych siebie.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki systemy wzmacniają narracje, nie ucząc ludzi, jak je kwestionować.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki systemy przekonają zastępując rzeczywistość.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki przyszłe pokolenia dziedziczą ten sam świat bez zrozumienia, co go stworzyło.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie nadal bronią odziedziczonych narracji zamiast uczyć się z samej rzeczywistości.

Źródło i Pochodzenie pyta, skąd coś pochodzi i co to ukształtowało.

Standard Dowodowy pyta, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone.

Bodziec i Korzyść pyta, kto korzysta na tym, że to trwa.

Charakter i Spójność pyta, czy zachowanie jest zgodne z tym, co jest twierdzone.

Pozwolenie na Zadawanie Pytań pyta, co powstrzymuje zadawanie pytań.

Wpływ Emocjonalny pyta, jaka emocja kształtuje akceptację.

Narracja a Rzeczywistość teraz pyta:

Jaka opowieść jest przedstawiana?

Jaka rzeczywistość ją wspiera?

Jaka rzeczywistość jej przeczy?

Kto ją stworzył?

Kto ją powtarza?

Kto ją chroni?

Kto ją dziedziczy?

Kto na niej korzysta?

Jakie zachowanie ona tworzy?

Jakie środowisko świata pomaga odtwarzać?

W ten sposób ludzie zaczynają przechodzić od odziedziczonych narracji do rzeczywistości.

W ten sposób ludzie przechodzą od przekonania do badania.

W ten sposób ludzie przechodzą od badania do widzenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od widzenia do rozumienia.

W ten sposób ludzie przechodzą od rozumienia do uczenia się.

W ten sposób ludzie przechodzą od uczenia się do niezależnego myślenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od bycia produktami odziedziczonych narracji do bycia uczącymi się ze środowiska świata.

SEKCJA 8 - WPŁYW PSYCHOLOGICZNY

CZYM NAPRAWDĘ JEST WPŁYW PSYCHOLOGICZNY

Sekcja 1 ustaliła, że ludzie muszą nauczyć się, skąd coś pochodzi i co to ukształtowało.

Sekcja 2 ustaliła, że ludzie muszą nauczyć się oceniać, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone.

Sekcja 3 ustaliła, że ludzkość wielokrotnie odtwarza ten sam świat, ponieważ bodźce wielokrotnie nagradzają ludzi za jego odtwarzanie.

Sekcja 4 ustaliła, że powtarzające się zachowanie często ujawnia więcej niż słowa.

Sekcja 5 ustaliła, że ludzie są często zniechęceni do zadawania pytań, zanim w ogóle rozpocznie się proces uczenia się.

Sekcja 6 ustaliła, że emocja może kształtować zaufanie, przekonanie, strach, reakcję, milczenie i zachowanie, zanim rozwinie się rozumienie.

Sekcja 7 ustaliła, że ludzkość może zbiorowo tworzyć, dziedziczyć, bronić narracji i mylić je z samą rzeczywistością.

Sekcja 8 przechodzi teraz do Wpływu Psychologicznego.

Wpływ Psychologiczny istnieje, ponieważ środowisko świata nieustannie kształtuje ludzki umysł, zanim ludzie zrozumieją, że tak się dzieje.

Ludzie nie rodzą się ze zrozumieniem świata.

Świat uczy ludzi, jak myśleć, zanim zrozumieją, jak chronić swoje umysły.

Ludzie są nieustannie wystawiani na:

Pieniądze.

Zależność.

Autorytet.

Strach.

Milczenie.

Bodźce.

Narracje.

Zachowanie.

Powtarzanie.

Porównywanie.

Odgrywanie.

Powierzchowność.

Powtarzające się problemy.

Ludzki umysł może zostać ukształtowany przez wszystkie te rzeczy na długo przed rozwojem niezależnego myślenia.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Co to środowisko robi z ludzkim umysłem?

Co jest wielokrotnie pokazywane?

Co jest wielokrotnie akceptowane?

Co jest wielokrotnie normalizowane?

Co jest wielokrotnie dziedziczone?

Co kształtuje zachowanie?

Co kształtuje rozumienie?

Co kształtuje przyszłe pokolenia?

Wpływ Psychologiczny uczy ludzi rozumieć, co długotrwałe wystawienie na środowisko świata robi z samą ludzkością.

LUDZKI UMYSŁ JEST JEDNYM Z NAJWIĘKSZYCH ŚRODOWISK, KTÓRYCH LUDZKOŚCI NIE UDAŁO SIĘ OCHRONIĆ

Jednym z największych problemów stojących przed ludzkością jest to, że ludzie są często kształtowani psychologicznie, zanim zrozumieją, że są kształtowani.

Ludzki umysł jest jednym z największych środowisk, których ludzkości nie udało się ochronić.

Ludzie rodzą się w środowiskach, których nie stworzyli.

Dziedziczą systemy.

Dziedziczą zachowania.

Dziedziczą narracje.

Dziedziczą autorytet.

Dziedziczą zależność.

Dziedziczą powtarzające się wzorce.

Ludzie mogą następnie wyrosnąć na dorosłych, którzy bronią tego, co odziedziczyli.

Może się to dziać bez tego, by kiedykolwiek zrozumieli, co ich ukształtowało na samym początku.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Co mnie ukształtowało?

Co odziedziczyłem?

Co zaakceptowałem?

Co powtarzałem?

Czego nigdy samodzielnie nie zbadałem?

Co stało się dla mnie normalne?

Jakie środowisko pomogło stworzyć moje rozumienie?

Bez zadawania pytań ludzie mogą spędzić całe życie psychologicznie kształtowani przez środowiska, z których nigdy właściwie się nie nauczyli.

ŚRODOWISKO ŚWIATA NIEUSTANNIE UCZY LUDZKOŚĆ

Środowisko świata nigdy nie przestaje uczyć.

Ludzie nieustannie uczą się z tego, co ich otacza.

Dzieci się z niego uczą.

Dorośli się z niego uczą.

Nauczyciele się z niego uczą.

Rodzice się z niego uczą.

Systemy się z niego uczą.

Społeczeństwa się z niego uczą.

Środowisko świata nieustannie uczy ludzkość.

Problemem jest to, że ludzie nie zostali właściwie nauczeni, jak uczyć się z tego, co jest im pokazywane.

Świat jest prawdziwą szkołą.

Ludzie mogą nie zdawać sobie z tego sprawy, ale środowisko świata nieustannie wpływa na zachowanie.

Ludzie mogą stać się produktami środowiska świata zamiast uczącymi się z niego.

To jeden z największych powodów, dla których ten sam świat się powtarza.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Czego uczy to środowisko?

Jakie zachowanie nagradza?

Do jakiego zachowania zniechęca?

Jakie zachowanie normalizuje?

Jakie środowisko świata odtwarza?

Gdy ludzie nie są nauczeni, jak uczyć się ze środowiska świata, często zamiast tego psychologicznie się do niego dostosowują.

LUDZIE MOGĄ DOSTOSOWAĆ SIĘ DO NIEZDROWYCH ŚRODOWISK

Ludzie mają zdolność adaptacji.

Może to być korzystne.

Ale może też stać się niebezpieczne.

Ludzie mogą psychologicznie dostosować się do niezdrowych środowisk.

Ludzie mogą dostosować się do strachu.

Ludzie mogą dostosować się do zależności.

Ludzie mogą dostosować się do lęku.

Ludzie mogą dostosować się do nieuczciwości.

Ludzie mogą dostosować się do powierzchowności.

Ludzie mogą dostosować się do presji.

Ludzie mogą dostosować się do niezdrowych zachowań.

Ludzie mogą dostosować się do niezdrowych systemów.

Ludzie mogą dostosować się do powtarzających się problemów.

Ludzie mogą psychologicznie dostosować się do samego oszustwa, gdy oszustwo zostaje wielokrotnie znormalizowane.

Ostatecznie niezdrowe środowiska mogą stać się normalne.

Przyszłe pokolenia mogą następnie odziedziczyć te środowiska.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Do czego się dostosowuję?

Czy to powinno być normalne?

Co tworzy te warunki?

Jakie zachowanie jest chronione?

Jakie środowisko świata jest odtwarzane?

Ludzie często dostosowują się do objawów zamiast uczyć się z przyczyn.

MECHANIZM PIENIĘDZY

Mechanizm pieniędzy jest jednym z największych wpływów kształtujących wpływ psychologiczny.

Pieniądze mogą kształtować informacje.

Pieniądze mogą kształtować zależność.

Pieniądze mogą kształtować strach.

Pieniądze mogą kształtować milczenie.

Pieniądze mogą kształtować bodźce.

Pieniądze mogą kształtować decyzje.

Pieniądze mogą kształtować zachowanie.

Pieniądze mogą kształtować powtarzanie.

Pieniądze mogą kształtować środowiska.

Pieniądze mogą kształtować to, do akceptowania czego ludzie są zachęceni.

Mechanizm pieniędzy może kształtować informacje, zależność, bodźce, strach, powtarzanie, milczenie, zachowanie i samą adaptację psychologiczną.

Ludzie mogą psychologicznie dostosować się do skutków, nigdy nie ucząc się z mechanizmu, który je tworzy.

To jeden z największych mechanizmów, z których ludzkość musi się uczyć.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Na co tutaj wpływają pieniądze?

Jakie zachowanie tworzą pieniądze?

Jakie milczenie chronią pieniądze?

Jaką zależność tworzą pieniądze?

Jaki strach tworzą pieniądze?

Jakie środowisko świata pieniądze pomagają odtwarzać?

DZIECI SĄ NAJWAŻNIEJSZĄ GRUPĄ, KTÓRĄ TRZEBA CHRONIĆ

Dzieci nie rodzą się z narzędziami niezbędnymi do ochrony przed psychologicznymi skutkami środowiska świata.

Dzieci są psychologicznie wystawione na środowisko świata, zanim posiadają narzędzia pozwalające je zrozumieć lub przed nim się chronić.

Dzieci doświadczają:

Pieniądzy.

Zależności.

Autorytetu.

Strachu.

Porównywania.

Odgrywania.

Narracji.

Powierzchowości.

Presji społecznej.

Powtarzających się wzorców.

Na długo przed tym, zanim je zrozumieją.

Dzieci mogą psychologicznie odziedziczyć strach.

Dzieci mogą psychologicznie odziedziczyć lęk.

Dzieci mogą psychologicznie odziedziczyć zależność.

Dzieci mogą psychologicznie odziedziczyć porównywanie.

Dzieci mogą psychologicznie odziedziczyć niepewność siebie.

Dzieci mogą psychologicznie odziedziczyć powierzchowność.

Dzieci mogą psychologicznie odziedziczyć presję.

Dzieci mogą psychologicznie odziedziczyć milczenie.

Dzieci mogą psychologicznie odziedziczyć niezdrowe zachowania.

Dzieci mogą psychologicznie odziedziczyć powtarzające się problemy świata.

Dzieci nie powinny musieć psychicznie przetrwać w środowisku świata bez właściwego nauczania, jak się z niego uczyć.

To jeden z największych powodów, dla których edukacja musi się poprawić.

Dzieci powinny zatem nauczyć się:

Jak zadawać pytania.

Jak widzieć.

Jak rozumieć.

Jak myśleć niezależnie.

Jak bezpiecznie uczyć się ze środowiska świata.

To dlatego Zestaw Narzędzi do Zadawania Pytań L2Q jest tak ważny.

LUDZKA ŚWIADOMOŚĆ JEST KSZTAŁTOWANA

Ludzka świadomość jest kształtowana przez środowisko świata, zanim ludzkość zrozumie, w jaki sposób jest kształtowana.

Jeśli strach jest wielokrotnie pokazywany, strach może się rozprzestrzeniać.

Jeśli porównywanie jest wielokrotnie pokazywane, porównywanie może się rozprzestrzeniać. Jeśli zależność jest wielokrotnie pokazywana, zależność może się rozprzestrzeniać.

Jeśli odgrywanie jest wielokrotnie pokazywane, odgrywanie może się rozprzestrzeniać.

Jeśli powierzchowność jest wielokrotnie pokazywana, powierzchowność może się rozprzestrzeniać. Jeśli powtarzanie jest wielokrotnie pokazywane, powtarzanie może się rozprzestrzeniać.

Przyszłe pokolenia mogą następnie odziedziczyć te warunki.

Ludzie mogą ostatecznie zapomnieć, kim są, ponieważ spędzają tak wiele czasu, dostosowując się do środowiska świata zamiast się z niego uczyć.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Jaką świadomość tworzy to środowisko?

Jakie rozumienie tworzy to środowisko?

Jakie zachowanie tworzy to środowisko?

Jakie środowisko świata to środowisko pomaga odtwarzać?

DLACZEGO WPŁYW PSYCHOLOGICZNY MA ZNACZENIE

Wpływ Psychologiczny ma znaczenie, ponieważ ludzkość nie może właściwie się rozwijać, dopóki ludzie są psychologicznie kształtowani przez środowiska, których nie rozumieją.

Źródło i Pochodzenie pyta, skąd coś pochodzi i co to ukształtowało.

Standard Dowodowy pyta, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone.

Bodziec i Korzyść pyta, kto korzysta na tym, że to trwa.

Charakter i Spójność pyta, czy zachowanie jest zgodne z tym, co jest twierdzone.

Pozwolenie na Zadawanie Pytań pyta, co powstrzymuje zadawanie pytań.

Wpływ Emocjonalny pyta, jaka emocja kształtuje akceptację.

Narracja a Rzeczywistość pyta, jaka opowieść jest przedstawiana i czy rzeczywistość ją wspiera.

Wpływ Psychologiczny teraz pyta:

Co to środowisko robi z ludzkim umysłem?

Jakie zachowanie tworzy?

Jakie rozumienie tworzy?

Jaki strach tworzy?

Jaką zależność tworzy?

Jakie porównywanie tworzy?

Jakie środowisko świata pomaga odtwarzać?

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie nadal psychologicznie dostosowują się do niezdrowych środowisk świata zamiast uczyć się z nich i je poprawiać.

Gdy ludzie nie są nauczeni, jak uczyć się ze środowiska świata, często zamiast tego psychologicznie się do niego dostosowują.

W ten sposób ludzie przechodzą od bycia produktami środowiska świata do stawania się osobami uczącymi się ze środowiska świata.

KSZTAŁTOWANIE PSYCHOLOGICZNE W CZASIE

Pierwsza część sekcji wyjaśniła, że ludzie są często kształtowani psychologicznie, zanim zrozumieją, że są kształtowani.

Ta część przechodzi teraz do tego, jak kształtowanie psychologiczne rozwija się w czasie.

Wpływ psychologiczny zwykle nie zachodzi w jednej chwili.

Często rozwija się poprzez wielokrotną ekspozycję.

Ludzie wielokrotnie widzą te same rzeczy.

Ludzie wielokrotnie słyszą te same rzeczy.

Ludzie wielokrotnie doświadczają tych samych rzeczy.

Ludzie wielokrotnie dostosowują się do tych samych rzeczy.

Z czasem wielokrotna ekspozycja może stać się normalna.

Ludzie mogą ostatecznie przestać w ogóle rozpoznawać, że są kształtowani.

Wielokrotna ekspozycja może stać się jednym z największych nauczycieli w środowisku świata.

Ludzie powinni zapytać:

Na co jestem wielokrotnie wystawiany?

Co wielokrotnie akceptuję?

Do czego wielokrotnie się dostosowuję?

Co stało się normalne?

Czego uczę przyszłe pokolenia?

Jakie środowisko świata pomagam odtwarzać?

PORÓWNYWANIE, STATUS I POCZUCIE WŁASNEJ WARTOŚCI

Ludzie mogą zacząć porównywać się z innymi.

Porównywanie może stać się jednym z największych wpływów kształtujących ludzkie zachowanie.

Ludzie mogą porównywać:

Wygląd.

Pieniądze.

Styl życia.

Popularność.

Status.

Sukces.

Posiadane rzeczy.

Relacje.

Ważność.

Ludzie mogą ostatecznie powiązać poczucie własnej wartości z tymi porównaniami.

Ludzie mogą zacząć wierzyć, że są mniej wartościowi, ponieważ ktoś wydaje się mieć więcej.

Ludzie mogą zacząć wierzyć, że są bardziej wartościowi, ponieważ posiadają więcej.

Ludzie mogą zacząć mierzyć swoją wartość względem środowisk, które nie odzwierciedlają rzeczywistości.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Kto nauczył mnie porównywać?

Z czym się porównuję?

Co tworzy porównywanie?

Co porównywanie ukrywa?

Jakie środowisko świata porównywanie pomaga odtwarzać?

Porównywanie może powstrzymać ludzi przed uczeniem się od samych siebie, ponieważ skupiają się na mierzeniu siebie względem innych ludzi.

POWIERZCHOWNOŚĆ, ODGRYWANIE I ŻYCIE W KŁAMSTWIE

Ludzie mogą zacząć odgrywać wersje samych siebie.

Mogą odgrywać szczęście.

Mogą odgrywać sukces.

Mogą odgrywać pewność siebie.

Mogą odgrywać doskonałość.

Mogą odgrywać przynależność.

Mogą odgrywać ważność.

Ludzie mogą ukrywać, jak naprawdę się czują.

Ludzie mogą ukrywać trudności.

Ludzie mogą ukrywać cierpienie.

Ludzie mogą ukrywać niepewność.

Ludzie mogą ukrywać strach.

Ludzie mogą ukrywać samotność.

Ludzie mogą ostatecznie zacząć żyć wewnątrz samego odgrywania.

Inni ludzie mogą następnie kopiować to odgrywanie.

Może to stworzyć cykl.

Odgrywanie tworzy naśladowanie.

Naśladowanie tworzy powtarzanie.

Powtarzanie tworzy normalizację.

Normalizacja tworzy przyszłe pokolenia, które dziedziczą odgrywanie jako rzeczywistość.

Ludzie mogą psychologicznie dostosować się do samego oszustwa, gdy oszustwo zostaje wielokrotnie znormalizowane.

Ludzie powinni zapytać:

Co jest pokazywane?

Co jest ukrywane?

Kim udaję, że jestem?

Czego boję się ujawnić?

Czy się uczę?

Czy raczej odgrywam?

Ludzie muszą nauczyć się, że przedstawienie nie jest automatycznie rzeczywistością.

ŚRODOWISKA SPOŁECZNE I KOPIOWANIE SIĘ NAWZAJEM

Ludzie uczą się od siebie nawzajem.

Może to być korzystne.

Ale może też stać się niebezpieczne.

Ludzie mogą kopiować:

Słowa.

Opinie.

Zachowania.

Style życia.

Wygląd.

Osobowości.

Przekonania.

Reakcje.

Emocje.

Nawyki.

Ludzie mogą ostatecznie przestać myśleć niezależnie.

Mogą zamiast tego zacząć podążać za innymi.

Mogą pytać:

Co robią wszyscy inni?

Zamiast pytać:

Co jest prawdziwe?

Ludzie powinni zatem zapytać:

Czy się uczę?

Czy raczej kopiuję?

Czy rozumiem?

Czy raczej podążam?

Czy myślę niezależnie?

Czy raczej się dopasowuję?

To jeden z największych powodów, dla których ludzkość wielokrotnie odtwarza ten sam świat.

STRACH, LĘK I PRZETRWANIE PSYCHOLOGICZNE

Ludzie mogą psychologicznie dostosować się do niezdrowych środowisk.

Może to tworzyć strach.

Może to tworzyć lęk.

Może to tworzyć presję.

Może to tworzyć niepewność.

Ludzie mogą zacząć koncentrować się na przetrwaniu w środowiskach zamiast się z nich uczyć.

Ludzie mogą stać się wyczerpani.

Ludzie mogą czuć się przytłoczeni.

Ludzie mogą stać się zależni.

Ludzie mogą stać się emocjonalnie odłączeni.

Ludzie powinni zapytać:

Czy uczę się z tego środowiska?

Czy raczej próbuję w nim przetrwać?

Co tworzy te warunki?

Co tworzy te emocje?

Jakie środowisko świata jest odtwarzane?

Ludzie nie powinni musieć psychicznie przetrwać w środowiskach, których nie zostali właściwie nauczeni rozumieć.

CHCIVOŚĆ, ZAZDROŚĆ I LUDZKA ŚWIADOMOŚĆ

Ludzie mogą zacząć mierzyć wartość poprzez pieniądze.

Ludzie mogą zacząć mierzyć wartość poprzez status.

Ludzie mogą zacząć mierzyć wartość poprzez posiadane rzeczy.

Ludzie mogą zacząć mierzyć wartość poprzez wygląd.

Ludzie mogą zacząć mierzyć wartość poprzez popularność.

Może to tworzyć chciwość.

Może to tworzyć zazdrość.

Może to tworzyć rywalizację.

Może to tworzyć niepewność siebie.

Ludzie mogą ostatecznie przestać uczyć się ze świata i zamiast tego rywalizować w jego obrębie.

Ludzie powinni zapytać:

Za czym gonię?

Dlaczego za tym gonię?

Kto nauczył mnie to cenić?

Jakie zachowanie to tworzy?

Jakie środowisko świata to pomaga odtwarzać?

Ludzka świadomość nie może właściwie się rozwijać, gdy ludzi uczy się rywalizować zamiast rozumieć.

DZIECI I DZIEDZICZENIE PSYCHOLOGICZNE

Dzieci nie dziedziczą jedynie informacji.

Dzieci dziedziczą środowiska.

Dzieci dziedziczą zachowania.

Dzieci dziedziczą lęki.

Dzieci dziedziczą narracje.

Dzieci dziedziczą presję.

Dzieci dziedziczą porównywanie.

Dzieci dziedziczą powierzchowność.

Dzieci dziedziczą odgrywanie.

Dzieci dziedziczą zależność.

Dzieci dziedziczą powtarzające się problemy świata.

Dzieci uczą się również od otaczających je dorosłych.

Dzieci mogą nauczyć się udawanego szczęścia.

Dzieci mogą nauczyć się porównywania.

Dzieci mogą nauczyć się presji społecznej.

Dzieci mogą nauczyć się milczenia.

Dzieci mogą nauczyć się odgrywania.

Dzieci mogą nauczyć się, jak ukrywać cierpienie.

Dzieci mogą psychologicznie odziedziczyć samo przetrwanie.

Dzieci mogą ostatecznie odziedziczyć cierpienie, zanim zrozumieją, co je stworzyło.

To jeden z największych powodów, dla których ludzkość powtarza ten sam świat.

Dzieci powinny zatem nauczyć się, jak bezpiecznie zadawać pytania, zanim te wpływy zostaną głęboko znormalizowane.

LUDZKA ŚWIADOMOŚĆ I ŚRODOWISKO ŚWIATA

Ludzka świadomość jest kształtowana przez środowisko świata.

Ludzka świadomość jest kształtowana, zanim ludzkość zrozumie, w jaki sposób jest kształtowana.

Jeśli strach jest wielokrotnie pokazywany, strach może się rozprzestrzeniać.

Jeśli porównywanie jest wielokrotnie pokazywane, porównywanie może się rozprzestrzeniać. Jeśli zależność jest wielokrotnie pokazywana, zależność może się rozprzestrzeniać.

Jeśli odgrywanie jest wielokrotnie pokazywane, odgrywanie może się rozprzestrzeniać.

Jeśli powierzchowność jest wielokrotnie pokazywana, powierzchowność może się rozprzestrzeniać. Jeśli powtarzanie jest wielokrotnie pokazywane, powtarzanie może się rozprzestrzeniać.

Przyszłe pokolenia mogą następnie odziedziczyć te warunki.

Ludzie mogą ostatecznie zapomnieć, kim są, ponieważ spędzają tak wiele czasu, dostosowując się do środowiska świata zamiast się z niego uczyć.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Czego to środowisko uczy ludzkość?

Jaką świadomość tworzy?

Jakie rozumienie tworzy?

Jaki świat pomaga odtwarzać?

Ludzka świadomość rozwija się, gdy ludzie przestają psychologicznie dostosowywać się do środowiska świata i zamiast tego zaczynają się z niego uczyć.

MECHANIZM PIENIĘDZY I ADAPTACJA PSYCHOLOGICZNA

Mechanizm pieniędzy może kształtować informacje.

Mechanizm pieniędzy może kształtować zależność.

Mechanizm pieniędzy może kształtować strach.

Mechanizm pieniędzy może kształtować zachowanie.

Mechanizm pieniędzy może kształtować powtarzanie.

Mechanizm pieniędzy może kształtować milczenie.

Mechanizm pieniędzy może kształtować samą adaptację psychologiczną.

Ludzie mogą psychologicznie dostosować się do skutków, nigdy nie ucząc się z mechanizmu, który je tworzy.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Na co wpływają pieniądze?

Jakie zachowanie tworzą pieniądze?

Jaki strach tworzą pieniądze?

Jaką zależność tworzą pieniądze?

Jakie milczenie chronią pieniądze?

Jakie środowisko świata pieniądze pomagają odtwarzać?

WPLYW PSYCHOLOGICZNY I POSTĘP LUDZKOŚCI

Wpływ Psychologiczny jest częścią Brakującej Drogi do Postępu Ludzkości.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie psychologicznie dostosowują się do środowisk, których nie rozumieją.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki dzieci są wystawiane na problemy świata bez właściwego nauczania, jak się z nich uczyć.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie porównują się z fałszywymi rzeczywistościami.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie odgrywają wersje samych siebie zamiast rozumieć samych siebie.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie psychicznie jedynie znoszą niezdrowe środowiska zamiast je poprawiać.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie dostosowują się do powtarzających się problemów zamiast uczyć się z tego, co je tworzy.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki mechanizm pieniędzy nadal kształtuje informacje, zależność, strach, zachowanie, powtarzanie i milczenie, a ludzie psychologicznie dostosowują się do skutków zamiast uczyć się z przyczyn.

Źródło i Pochodzenie pyta, skąd coś pochodzi i co to ukształtowało.

Standard Dowodowy pyta, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone.

Bodziec i Korzyść pyta, kto korzysta na tym, że to trwa.

Charakter i Spójność pyta, czy zachowanie jest zgodne z tym, co jest twierdzone.

Pozwolenie na Zadawanie Pytań pyta, co powstrzymuje zadawanie pytań.

Wpływ Emocjonalny pyta, jaka emocja kształtuje akceptację.

Narracja a Rzeczywistość pyta, jaka opowieść jest przedstawiana i czy rzeczywistość ją wspiera.

Wpływ Psychologiczny teraz pyta:

Co to środowisko robi z ludzkim umysłem?

Co to środowisko robi z dziećmi?

Co to środowisko robi z rozumieniem?

Co to środowisko robi z ludzką świadomością?

Jakie środowisko świata pomaga odtwarzać?

W ten sposób ludzie zaczynają przechodzić od adaptacji psychologicznej do rozumienia.

W ten sposób ludzie przechodzą od przekonania do badania.

W ten sposób ludzie przechodzą od badania do widzenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od widzenia do rozumienia.

W ten sposób ludzie przechodzą od rozumienia do uczenia się.

W ten sposób ludzie przechodzą od uczenia się do niezależnego myślenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od bycia produktami środowiska świata do bycia uczącymi się ze środowiska świata.

SEKCJA 9 - STOSUJ TO SAMO WSZĘDZIE

CZYM NAPRAWDĘ JEST STOSOWANIE TEGO SAMEGO WSZĘDZIE

Sekcja 1 ustaliła, że ludzie muszą nauczyć się, skąd coś pochodzi i co to ukształtowało.

Sekcja 2 ustaliła, że ludzie muszą nauczyć się oceniać, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone.

Sekcja 3 ustaliła, że ludzkość wielokrotnie odtwarza ten sam świat, ponieważ bodźce wielokrotnie nagradzają ludzi za jego odtwarzanie.

Sekcja 4 ustaliła, że powtarzające się zachowanie często ujawnia więcej niż słowa.

Sekcja 5 ustaliła, że ludzie są często zniechęceni do zadawania pytań, zanim w ogóle rozpocznie się proces uczenia się.

Sekcja 6 ustaliła, że emocja może kształtować zaufanie, przekonanie, strach, reakcję, milczenie i zachowanie, zanim rozwinie się rozumienie.

Sekcja 7 ustaliła, że ludzkość może zbiorowo tworzyć, dziedziczyć, bronić narracji i mylić je z samą rzeczywistością.

Sekcja 8 ustaliła, że środowisko świata psychologicznie kształtuje ludzkość, zanim ludzkość zrozumie, że tak się dzieje.

Sekcja 9 przechodzi teraz do Stosowania Tego Samego Wszędzie.

Stosowanie Tego Samego Wszędzie istnieje, ponieważ ludzkość często stosuje różne standardy wobec różnych ludzi, systemów, środowisk i sytuacji.

Ludzie mogą stosować jeden standard wobec innych, jednocześnie chroniąc samych siebie.

Ludzie mogą stosować jeden standard wobec systemów, jednocześnie chroniąc autorytet.

Ludzie mogą stosować jeden standard wobec autorytetu, jednocześnie chroniąc to, od czego są zależni.

Ludzie mogą kwestionować jedną rzecz, odmawiając kwestionowania innej.

Ludzie mogą kwestionować jedną narrację, jednocześnie wchodząc w inną.

Ludzie mogą kwestionować jeden system, jednocześnie chroniąc inny.

Stosowanie Tego Samego Wszędzie uczy ludzi usuwać podwójne standardy z uczenia się.

Ale Stosowanie Tego Samego Wszędzie jest czymś większym niż podwójne standardy. Uczy ludzi rozumieć, dlaczego różne standardy są w ogóle używane.

Ludzie często stosują różne standardy, ponieważ zależność, strach, przynależność, tożsamość, pieniądze, autorytet, emocje i odziedziczone narracje wpływają na to, gdzie ludzie są gotowi się uczyć.

LUDZKOŚĆ CZĘSTO STOSUJE RÓŻNE STANDARDY

Jednym z największych powodów, dla których ludzkość wielokrotnie odtwarza ten sam świat, jest to, że ludzie często stosują różne standardy.

Ludzie mogą stać się wybiórczy.

Wybiórcze zadawanie pytań.

Wybiórczy materiał dowodowy.

Wybiórcze zaufanie.

Wybiórczy sceptycyzm.

Wybiórcze emocje.

Wybiórcze oburzenie.

Wybiórcze narracje.

Wybiórcze pozwolenie.

Wybiórcze uczenie się.

Ludzie mogą zadawać trudne pytania, gdy coś im zagraża, ale przestać zadawać pytania, gdy coś im przynosi korzyść.

Ludzie mogą stosować standardy materiału dowodowego wobec czegoś, czego nie lubią, jednocześnie chroniąc coś, od czego są zależni.

Ludzie mogą wymagać spójności od innych, jednocześnie sami unikając spójności.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Czy stosuję ten sam standard wszędzie?

Czy coś chronię?

Czy czegoś unikam?

Czego nie chcę kwestionować?

Od czego jestem zależny?

Do czego jestem emocjonalnie przywiązany?

Co staje się niewygodne, gdy stosuję tutaj ten sam standard?

Podwójne standardy mogą stać się jednym z największych mechanizmów pozwalających powtarzającym się problemom świata trwać.

TEN SAM STANDARD MUSI BYĆ STOSOWANY WSZĘDZIE

Prawda nie wymaga różnych standardów zależnie od tego, kto jest badany.

Ten sam standard musi być stosowany wszędzie.

Ten sam standard dotyczy:

Ludzi.

Dzieci.

Dorosłych.

Rodziców.

Nauczycieli.

Szkół.

Rządów.

Mediów.

Policji.

Systemów.

Instytucji.

Organizacji.

Autorytetu.

Ekspertów.

Narracji.

Informacji.

Opowieści.

Przekonań.

Ten sam standard dotyczy także nas samych.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Czy zastosowałbym ten standard do siebie?

Czy zastosowałbym ten standard do kogoś, kogo popieram?

Czy zastosowałbym ten standard do kogoś, z kim się nie zgadzam?

Czy zastosowałbym ten standard do systemu?

Czy zastosowałbym ten standard do autorytetu?

Czy zastosowałbym ten standard do tego, od czego jestem zależny?

Niezależne myślenie nie może w pełni się rozwinąć, dopóki ludzie nie nauczą się stosować tego samego standardu wszędzie.

LUDZIE CZĘSTO PRZESTAJĄ SIĘ UCZYĆ TAM, GDZIE STAJE SIĘ TO NIEWYGODNE

Ludzie często przestają się uczyć dokładnie w punkcie, w którym uczenie się zaczyna kwestionować to, od czego są zależni.

Mogą przestać zadawać pytania, gdy w grę wchodzi pieniądze.

Mogą przestać zadawać pytania, gdy zagrożona jest przynależność.

Mogą przestać zadawać pytania, gdy w grę wchodzi autorytet.

Mogą przestać zadawać pytania, gdy ich tożsamość zostaje zakwestionowana.

Mogą przestać zadawać pytania, gdy ich rola zostaje ujawniona.

Mogą przestać zadawać pytania, gdy ich własne zachowanie musi zostać zbadane.

Ma to znaczenie, ponieważ uczenie się często zaczyna się w punkcie, w którym kończy się komfort.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Gdzie przestaję zadawać pytania?

Gdzie zaczynam odczuwać dyskomfort?

Co ujawnia ten dyskomfort?

Co chronię?

Co być może będę musiał zrozumieć, jeśli nadal będę zadawać pytania?

Stosowanie Tego Samego Wszędzie uczy ludzi, by nie przestawali się uczyć, gdy zadawanie pytań staje się niewygodne.

MECHANIZM PIENIĘDZY I RÓŻNE STANDARDY

Mechanizm pieniędzy może stać się jednym z największych powodów, dla których ludzie przestają stosować ten sam standard wszędzie, ponieważ zależność może wpływać na to, gdzie ludzie są gotowi zadawać pytania.

Pieniądze mogą kształtować to, co ludzie kwestionują.

Pieniądze mogą kształtować to, czego ludzie unikają.

Pieniądze mogą kształtować to, co ludzie chronią.

Pieniądze mogą kształtować to, czego ludzie bronią.

Pieniądze mogą kształtować to, o czym ludzie milczą.

Pieniądze mogą kształtować to, co ludzie powtarzają.

Pieniądze mogą kształtować to, co ludzie są gotowi zbadać.

Ludzie mogą stosować jeden standard przed pojawieniem się pieniędzy, a inny po pojawieniu się zależności.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Na co tutaj wpływają pieniądze?

Jaka zależność istnieje?

Za powtarzanie czego otrzymuję wynagrodzenie?

Za chronienie czego otrzymuję wynagrodzenie?

Czego boję się zakwestionować z powodu pieniędzy?

Jaki standard zmienia się, gdy w grę wchodzi pieniądze?

Jeśli mechanizm pieniędzy zmienia stosowany standard, to standard nie jest stosowany wszędzie.

LUDZIE CZĘSTO KWESTIONUJĄ TO, CZEGO NIE LUBIĄ, JEDNOCZEŚNIE CHRONIĄC TO, OD CZEGO SĄ ZALEŻNI

Ludzie mogą utknąć w wybiórczym uczeniu się.

Ludzie mogą kwestionować to, czego nie lubią.

Ludzie mogą chronić to, z czego czerpią korzyść.

Ludzie mogą chronić to, od czego są zależni.

Ludzie mogą chronić to, co daje poczucie bezpieczeństwa.

Ludzie mogą chronić to, co odziedziczyli.

Ludzie mogą chronić to, co chronią wszyscy inni.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Dlaczego to kwestionuję?

Dlaczego tamtego nie kwestionuję?

Co chronię?

Czego boję się utracić?

Czego boję się zobaczyć?

Jakiego standardu odmawiam zastosować?

Stosowanie Tego Samego Wszędzie uczy ludzi usuwać
emocjonalne faworyzowanie z uczenia się.

STOSUJ TO SAMO WSZĘDZIE DO WSZYSTKICH OŚMIU SEKCJI

Stosowanie Tego Samego Wszędzie jest sekcją, która łączy poprzednich osiem sekcji.

Źródło i Pochodzenie musi być stosowane wszędzie.

Standard Dowodowy musi być stosowany wszędzie.

Bodziec i Korzyść musi być stosowany wszędzie.

Charakter i Spójność musi być stosowany wszędzie.

Pozwolenie na Zadawanie Pytań musi być stosowane wszędzie.

Wpływ Emocjonalny musi być stosowany wszędzie.

Narracja a Rzeczywistość musi być stosowana wszędzie.

Wpływ Psychologiczny musi być stosowany wszędzie.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Czy używam tych narzędzi wszędzie?

Czy tylko tam, gdzie jest to wygodne?

Czy stosuję ten sam standard do każdej sekcji?

Czy używam zestawu narzędzi wybiórczo?

EDUKACJA MUSI UCZYĆ SPÓJNEGO MYŚLENIA

Edukacja często uczy ludzi oddzielać przedmioty.

Ale środowisko świata jest połączone.

Ludzie powinni być uczeni stosowania tych samych standardów wszędzie.

W przeciwnym razie ludzie mogą stać się ekspertami w kwestionowaniu jednego obszaru, nigdy nie kwestionując innego.

Ludzie mogą posiadać rozległą wiedzę, nie stając się osobami zdolnymi do niezależnego myślenia.

Ludzie mogą być dobrze poinformowani, a mimo to nadal odtwarzać ten sam świat.

Edukacja powinna zatem uczyć ludzi rozpoznawać podwójne standardy.

Edukacja powinna uczyć dzieci rozpoznawać wybiórczą prawdę.

Edukacja powinna uczyć dzieci rozpoznawać wybiórcze oburzenie.

Edukacja powinna uczyć dzieci rozpoznawać wybiórcze zadawanie pytań.

Edukacja powinna uczyć dzieci rozpoznawać wybiórcze uczenie się.

Dzieci mogą odziedziczyć podwójne standardy, zanim zrozumieją, czym one są.

Celem nie jest atakowanie ludzi.

Celem jest tworzenie spójności.

TA SEKCJA DOTYCZY RÓWNIEŻ NAS SAMYCH

Jednym z największych błędów popełnianych przez ludzi jest przekonanie, że te sekcje dotyczą tylko innych.

Dotyczą również nas samych.

Ludzie powinni zapytać:

Do czego się przyczyniam?

Co powtarzam?

Co chronię?

Czego unikam?

Co odziedziczyłem?

Czego nigdy samodzielnie nie zbadałem?

Czy zastosowałbym ten sam standard do siebie?

Stosowanie Tego Samego Wszędzie usuwa wyjątki z uczenia się.

Nikt nie powinien być automatycznie wyłączony z zadawania pytań.

STOSUJ TO SAMO WSZĘDZIE A LUDZKA ŚWIADOMOŚĆ

Ludzka świadomość nie może właściwie się rozwijać, dopóki różne standardy są stosowane do różnych obszarów życia.

Jeśli ludzie stosują jeden standard wobec siebie, a inny wobec innych, świadomość się nie rozwija.

Jeśli ludzie stosują jeden standard wobec systemów, których nie lubią, a inny wobec systemów, od których są zależni, świadomość się nie rozwija.

Jeśli ludzie stosują jeden standard wobec narracji, które odrzucają, a inny wobec narracji, które emocjonalnie chronią, świadomość się nie rozwija.

Jeśli ludzie stosują jeden standard wobec autorytetu gdzie indziej, ale nie wobec autorytetu blisko nich, świadomość się nie rozwija.

Ludzka świadomość rozwija się, gdy ludzie uczą się stosować ten sam standard wszędzie.

DLACZEGO STOSOWANIE TEGO SAMEGO WSZĘDZIE MA ZNACZENIE

Stosowanie Tego Samego Wszędzie ma znaczenie, ponieważ ludzkość nie może właściwie się rozwijać, dopóki różne standardy są stosowane wobec różnych ludzi, systemów, narracji i środowisk.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie kwestionują innych, ale nie siebie.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie kwestionują jeden autorytet, ale nie inny.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie kwestionują jedną narrację, jednocześnie chroniąc inną.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie wybiórczo stosują prawdę.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie wybiórczo stosują uczenie się.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie przestają się uczyć tam, gdzie zadawanie pytań staje się niewygodne.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki mechanizm pieniędzy zmienia standard, który ludzie są gotowi stosować.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki podwójne standardy pozostają znormalizowane.

Źródło i Pochodzenie pyta, skąd coś pochodzi i co to ukształtowało.

Standard Dowodowy pyta, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone.

Bodziec i Korzyść pyta, kto korzysta na tym, że to trwa.

Charakter i Spójność pyta, czy zachowanie jest zgodne z tym, co jest twierdzone.

Pozwolenie na Zadawanie Pytań pyta, co powstrzymuje zadawanie pytań.

Wpływ Emocjonalny pyta, jaka emocja kształtuje akceptację.

Narracja a Rzeczywistość pyta, jaka opowieść jest przedstawiana i czy rzeczywistość ją wspiera.

Wpływ Psychologiczny pyta, co środowisko świata robi z ludzkim umysłem.

Stosowanie Tego Samego Wszędzie teraz pyta:

Czy stosuję ten sam standard wszędzie?

Co wyłączam spod tego standardu?

Co chronię?

Czego nie chcę zbadać?

Gdzie dyskomfort zatrzymuje moje zadawanie pytań?

Gdzie pieniądze zmieniają standard?

Jakie środowisko świata jest odtwarzane, gdy używane są różne standardy?

W ten sposób ludzie przechodzą od wybiórczego uczenia się do spójnego uczenia się.

W ten sposób ludzie przechodzą od wybiórczego zadawania pytań do niezależnego myślenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od bycia produktami środowiska świata do bycia uczącymi się ze środowiska świata.

PODWÓJNE STANDARDY I LUDZKOŚĆ

Pierwsza część tej sekcji wyjaśniła, że ludzkość często stosuje różne standardy wobec różnych ludzi, systemów, środowisk i sytuacji.

Ta część przechodzi teraz do tego, jak różne standardy wielokrotnie odtwarzają środowisko świata.

Podwójne standardy mogą stać się niewidoczne.

Ludzie mogą nie zdawać sobie sprawy, że ich używają.

Ludzie mogą stosować jeden standard wobec siebie, a inny wobec innych.

Ludzie mogą stosować jeden standard wobec autorytetu, a inny wobec zwykłych ludzi.

Ludzie mogą stosować jeden standard wobec jednej grupy, a inny wobec innej grupy.

Ludzie mogą stosować jeden standard wobec jednej narracji, a inny wobec innej narracji.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Czy jestem spójny?

Jakie standardy zmieniam?

Co chronię?

Jakie środowisko świata pomagam odtwarzać?

Podwójne standardy mogą stać się jednym z największych powodów, dla których powtarzające się problemy świata trwają.

PRZYNALEŻNOŚĆ, TOŻSAMOŚĆ I OCHRONA TEGO, CO DAJE POCZUCIE BEZPIECZEŃSTWA

Ludzie mogą emocjonalnie przywiązać się do tego, od czego są zależni.

Ludzie mogą emocjonalnie przywiązać się do tego, co odziedziczyli.

Ludzie mogą emocjonalnie przywiązać się do tego, z czym się utożsamiają.

Ludzie mogą emocjonalnie przywiązać się do przynależności.

Ludzie mogą zacząć chronić tożsamości zamiast uczyć się z rzeczywistości.

Ludzie mogą zacząć chronić grupy zamiast uczyć się z zachowania.

Ludzie mogą zacząć chronić przekonania zamiast uczyć się z materiału dowodowego.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Jaką część swojej tożsamości chronię?

Jaką część swojej przynależności chronię?

Czego boję się utracić?

Czego boję się zobaczyć?

Czego nauczyłbym się, gdybym zastosował tutaj ten sam standard?

Ludzie często chronią to, co daje im poczucie bezpieczeństwa.

Może to zatrzymać uczenie się.

PLEMIENNOŚĆ, PODZIAŁ I WYBIÓRCZA PRAWDA

Ludzie mogą dzielić się na grupy.

Grupy mogą stać się silniejsze niż uczenie się.

Grupy mogą stać się silniejsze niż prawda.

Grupy mogą stać się silniejsze niż rozumienie.

Ludzie mogą bronić własnej strony.

Ludzie mogą atakować inną stronę.

Ludzie mogą odrzucać informacje zależnie od tego, kto je przedstawia.

Ludzie mogą akceptować informacje zależnie od tego, kto je przedstawia.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Czy uwierzyłbym w to, gdyby powiedział to ktoś inny?

Czy odrzuciłbym to, gdyby powiedział to ktoś, kogo popieram?

Czy się uczę?

Czy raczej wybieram stronę?

Wybiórcza prawda może stać się jednym z największych mechanizmów uniemożliwiających niezależne myślenie.

OCHRONA ZALEŻNOŚCI

Ludzie mogą stać się zależni od środowisk, których nigdy samodzielnie nie zbadali.

Ludzie mogą stać się zależni od systemów.

Ludzie mogą stać się zależni od autorytetu.

Ludzie mogą stać się zależni od pieniędzy.

Ludzie mogą stać się zależni od aprobaty.

Ludzie mogą stać się zależni od przynależności.

Następnie ludzie mogą chronić te zależności.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Od czego jestem zależny?

Czy kwestionowałbym to, gdybym to utracił?

Czy kwestionowałbym to, gdyby dotyczyło kogoś innego?

Czy kwestionowałbym to, gdybym nie czerpał z tego korzyści?

Ludzie często chronią zależność, nie rozpoznając, że to robią.

MECHANIZM PIENIĘDZY I SPÓJNOŚĆ

Mechanizm pieniędzy może stać się jednym z największych powodów, dla których ludzie przestają stosować ten sam standard wszędzie.

Zależność może wpływać na to, gdzie ludzie są gotowi się uczyć.

Zależność może wpływać na to, gdzie ludzie są gotowi zadawać pytania.

Pieniądze mogą kształtować to, czego ludzie bronią.

Pieniądze mogą kształtować to, czego ludzie unikają.

Pieniądze mogą kształtować to, co ludzie powtarzają.

Pieniądze mogą kształtować to, o czym ludzie milczą.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Jaki standard zmienia się, gdy w grę wchodzi pieniądze?

Jaka zależność istnieje?

Co chronię?

Czego boję się utracić?

Czego nauczyłbym się, gdyby pieniądze zostały usunięte z tej sytuacji?

Jeśli mechanizm pieniędzy zmienia stosowany standard, to standard nie jest stosowany wszędzie.

LUDZIE MOGĄ STAĆ SIĘ WYBIÓRCZY W UCZENIU SIĘ

Ludzie mogą stać się niezwykle dobrzy w kwestionowaniu niektórych obszarów, odmawiając kwestionowania innych.

Ludzie mogą stać się ekspertami w dostrzeganiu problemów gdzie indziej, odmawiając dostrzegania własnego wkładu.

Ludzie mogą stać się ekspertami w ujawnianiu sprzeczności, jednocześnie chroniąc własne sprzeczności.

Ludzie mogą stać się ekspertami w kwestionowaniu narracji, jednocześnie chroniąc odziedziczone narracje.

Ludzie mogą stać się ekspertami w kwestionowaniu systemów, jednocześnie chroniąc systemy, od których są zależni.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Czy się uczę?

Czy raczej wybieram, gdzie jestem gotowy się uczyć?

Co sprawia, że przestaję się uczyć?

Co sprawia, że zaczynam odczuwać dyskomfort?

Ludzie często przestają się uczyć dokładnie w punkcie, w którym uczenie się zaczyna kwestionować to, od czego są zależni.

Wybiórcze uczenie się może stać się jedną z największych barier dla niezależnego myślenia.

DZIECI MOGĄ DZIEDZICZYĆ RÓŻNE STANDARDY

Dzieci uczą się od dorosłych.

Dzieci obserwują, co robią dorośli.

Dzieci obserwują, czego dorośli unikają.

Dzieci obserwują, co dorośli chronią.

Dzieci obserwują, co dorośli powtarzają.

Dzieci mogą odziedziczyć podwójne standardy, zanim zrozumieją, czym one są.

Dzieci mogą odziedziczyć:

Wybiórczą prawdę.

Wybiórcze oburzenie.

Wybiórcze zadawanie pytań.

Wybiórcze uczenie się.

Wybiórczy materiał dowodowy.

Wybiórcze zaufanie.

Dzieci mogą nauczyć się:

Kwestionuj innych, ale nie siebie.

Kwestionuj niektóre systemy, ale nie inne.

Kwestionuj niektóre autorytety, ale nie inne.

Kwestionuj niektóre narracje, ale nie inne.

Kwestionuj niektórych ludzi, ale nie innych.

Przyszłe pokolenia mogą następnie odtwarzać ten sam świat bez zrozumienia dlaczego.

Dzieci powinny zatem od początku uczyć się spójności.

SPÓJNOŚĆ JEST JEDNĄ Z NAJWIĘKSZYCH DRÓG DO POSTĘPU LUDZKOŚCI

Postęp Ludzkości nie może właściwie zachodzić bez spójności.

Spójność usuwa wyjątki.

Spójność usuwa faworyzowanie.

Spójność usuwa wybiórcze uczenie się.

Spójność usuwa wybiórczą prawdę.

Spójność usuwa wybiórcze zadawanie pytań.

Spójność pomaga ludziom rozwijać niezależne myślenie.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Czy zastosowałbym ten standard wszędzie?

Czy zastosowałbym go do wszystkich?

Czy zastosowałbym go do siebie?

Czy zastosowałbym go do tego, co popieram?

Czy zastosowałbym go do tego, od czego jestem zależny?

Niezależne myślenie nie może w pełni się rozwinąć, dopóki ludzie nie nauczą się stosować tego samego standardu wszędzie.

LUDZKA ŚWIADOMOŚĆ I SPÓJNOŚĆ

Ludzka świadomość nie może właściwie się rozwijać, dopóki różne standardy są stosowane do różnych obszarów życia.

Ludzie mogą mieć rozległą wiedzę, a mimo to pozostawać niespójni.

Ludzie mogą być dobrze poinformowani, a mimo to niespójni.

Ludzie mogą być wykształceni, a mimo to niespójni.

Ludzka świadomość rozwija się, gdy spójność staje się silniejsza niż faworyzowanie.

Ludzka świadomość rozwija się, gdy spójność staje się silniejsza niż przynależność.

Ludzka świadomość rozwija się, gdy spójność staje się silniejsza niż zależność.

Ludzka świadomość rozwija się, gdy spójność staje się silniejsza niż strach.

Ludzie powinni zatem zapytać:

Jakiej spójności unikam?

Jakiego standardu nie chcę zastosować?

Jakie środowisko świata pomagam odtwarzać?

TEN SAM STANDARD DOTYCZY NAS SAMYCH

Ta sekcja dotyczy również nas samych.

Nikt nie powinien być wyłączony.

Ten sam standard dotyczy nas samych.

Ten sam standard dotyczy naszej pracy.

Ten sam standard dotyczy naszych przekonań.

Ten sam standard dotyczy naszego zachowania.

Ten sam standard dotyczy naszego wkładu.

Ten sam standard obowiązuje wszędzie.

To jedna z największych dróg do uczciwości.

STOSUJ TO SAMO WSZĘDZIE A POSTĘP LUDZKOŚCI

Stosowanie Tego Samego Wszędzie jest częścią Brakującej Drogi do Postępu Ludzkości.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki różne standardy są stosowane wobec różnych ludzi, systemów, autorytetów, narracji i środowisk.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie kwestionują jedną rzecz i chronią inną.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie wybiórczo stosują prawdę.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie wybiórczo stosują uczenie się.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki ludzie chronią to, od czego są zależni.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki dzieci dziedziczą różne standardy.

Ludzkość nie może się rozwijać, dopóki niespójność pozostaje znormalizowana.

Źródło i Pochodzenie pyta, skąd coś pochodzi i co to ukształtowało.

Standard Dowodowy pyta, czy materiał dowodowy wspiera to, co jest twierdzone.

Bodziec i Korzyść pyta, kto korzysta na tym, że to trwa.

Charakter i Spójność pyta, czy zachowanie jest zgodne z tym, co jest twierdzone.

Pozwolenie na Zadawanie Pytań pyta, co powstrzymuje zadawanie pytań.

Wpływ Emocjonalny pyta, jaka emocja kształtuje akceptację.

Narracja a Rzeczywistość pyta, jaka opowieść jest przedstawiana i czy rzeczywistość ją wspiera.

Wpływ Psychologiczny pyta, co środowisko świata robi z ludzkim umysłem.

Stosowanie Tego Samego Wszędzie teraz pyta:

Czy stosuję ten sam standard wszędzie?

Co wyłączam spod tego standardu?

Co chronię?

Czego nie chcę zbadać?

Gdzie dyskomfort zatrzymuje moje zadawanie pytań?

Gdzie pieniądze zmieniają standard?

Jakie środowisko świata jest odtwarzane, gdy używane są różne standardy?

W ten sposób ludzie przechodzą od wybiórczego uczenia się do spójnego uczenia się.

W ten sposób ludzie przechodzą od wybiórczego zadawania pytań do niezależnego myślenia.

W ten sposób ludzie przechodzą od bycia produktami środowiska świata do bycia uczącymi się ze środowiska świata.

POSTĘP LUDZKOŚCI

Postęp Ludzkości jest bezpośrednim wynikiem Systemu Zadawania Pytań L2Q.

To powód, dla którego opracowano brakującą drogę edukacyjną.

To powód, dla którego książkę Book of Evidence przekształcono w drogę edukacyjną.

To powód, dla którego istnieją World Education Online, Q2L i Young Questioners.

Celem nigdy nie było jedynie doskonalenie kwestionowania.

Celem nigdy nie było jedynie ulepszanie edukacji.

Celem nigdy nie było jedynie dostarczanie większej ilości informacji.

Celem jest Postęp Ludzkości.

Książka Book of Evidence nie tylko udokumentowała ponad 30 lat doświadczeń z pierwszej ręki, dowodów ze znacznikami czasu, publicznych zapisów, nagrań wideo, transmisji na żywo, prób zakwestionowania, interakcji z systemami, powtarzających się wzorców, milczenia, braku obaleń oraz obserwacji środowiska świata.

Ujawniła sprzeczność.

Kwestionowanie już istniało.

Informacje już istniały.

Dowody już istniały.

Edukacja już istniała.

A jednak ten sam powtarzający się świat trwał.

Ludzkość nadal powtarzała to, czego nie potrafiła właściwie zobaczyć, zrozumieć i z czego nie potrafiła się uczyć.

Pomimo istnienia informacji.

Pomimo istnienia kwestionowania.

Pomimo istnienia dowodów.

Pomimo istnienia edukacji.

Powtarzanie trwało.

To ujawniło brakującą drogę.

Problemem nie był brak informacji.

Problemem nie był brak kwestionowania.

Problemem nie był brak dowodów.

Problemem nie był brak systemów edukacji.

Problemem był brak ustrukturyzowanej, opartej na dowodach drogi do uczenia się, jak kwestionować samo środowisko świata, widzieć je, rozumieć i uczyć się z niego.

Ludzkość nie może uczyć się z tego, czego nie może zobaczyć ani zrozumieć.

Książka Book of Evidence pomogła uczynić powtarzający się świat widocznym i zrozumiałym.

Pomogła ujawnić związek między tym, z czego ludzkość się uczy, a tym, czym ludzkość wielokrotnie się staje.

Pomogła ujawnić to, co środowisko świata wielokrotnie pokazywało w czasie.

Ujawniła, co się powtarzało.

Ujawniła, co trwało.

Ujawniła, co było chronione.

Ujawniła, co było ukrywane.

Ujawniła, dlaczego samo kwestionowanie nie zatrzymywało powtarzania.

To dlatego opracowano System Zadawania Pytań L2Q.

System Zadawania Pytań L2Q nie został najpierw stworzony, a następnie zastosowany do świata.

Został opracowany na podstawie tego, co świat wielokrotnie pokazywał.

Został opracowany na podstawie tego, co ujawniono w Book of Evidence.

Został opracowany, ponieważ kwestionowanie już istniało, a powtarzanie trwało.

Został opracowany, ponieważ informacje już istniały, a powtarzanie trwało.

Został opracowany, ponieważ dowody już istniały, a powtarzanie trwało.

Został opracowany, ponieważ edukacja już istniała, a powtarzanie trwało.

Brakującą drogą nie było więcej informacji.

Brakującą drogą nie było więcej kwestionowania.

Brakującą drogą było uczenie się, jak kwestionować samo środowisko świata, widzieć je, rozumieć i uczyć się z niego poprzez ustrukturyzowaną, opartą na dowodach drogę edukacyjną.

System Zadawania Pytań L2Q zapewnia tę drogę.

Zapewnia ustrukturyzowaną, opartą na dowodach drogę do uczenia się, jak kwestionować samo środowisko świata, widzieć je, rozumieć i uczyć się z niego.

System Zadawania Pytań L2Q pomaga ludziom nauczyć się, jak kwestionować samo środowisko świata.

Uczenie się, jak kwestionować środowisko świata, pomaga ludziom zobaczyć, z czego się uczą.

Widzenie pomaga ludziom rozumieć.

Rozumienie rozwija niezależne myślenie.

Niezależne myślenie rozwija zdolność ludzkości do uczenia się z rzeczywistości zamiast z tego, co zostało stworzone, by ją zastąpić.

Postęp Ludzkości jest wynikiem tego procesu.

Postęp Ludzkości jest wynikiem tego, że ludzkość uczy się z tego, co świat wielokrotnie pokazuje, zamiast nadal to powtarzać.

Postęp Ludzkości nie jest osiągany jedynie poprzez zwiększanie ilości informacji.

Informacje nie prowadzą automatycznie do zrozumienia.

Zrozumienie nie rozwija się automatycznie bez nauczania się, jak kwestionować to, z czego się uczymy.

Postęp Ludzkości jest osiągany, gdy zrozumienie rozwija niezależne myślenie, a niezależne myślenie rozwija zdolność ludzkości do uczenia się z rzeczywistości.

Poprzednie sekcje już pokazały, dlaczego ludzkość wielokrotnie odtwarza te same problemy, zachowania, systemy, narracje, zależności, ograniczenia i powtarzające się wzorce z pokolenia na pokolenie.

Pokazały, dlaczego same informacje nie wystarczają.

Pokazały, dlaczego samo kwestionowanie nie wystarcza.

Pokazały, dlaczego ludzkość potrzebuje ustrukturyzowanej, opartej na dowodach drogi do uczenia się z samego środowiska świata.

Ta droga teraz istnieje.

Postęp Ludzkości to stopniowe ulepszanie przez ludzkość swojej zdolności do uczenia się z samego środowiska świata.

Rozumienie rozwija niezależne myślenie.

W miarę jak rozwija się rozumienie, rozwija się niezależne myślenie.

W miarę jak rozwija się niezależne myślenie, powtarzanie traci swoją drogę.

W miarę jak powtarzanie traci swoją drogę, ludzkość zyskuje zdolność stopniowego uczenia się z rzeczywistości zamiast jej stopniowego powtarzania.

Każdy żyje w tym samym środowisku świata.

Każdy się z niego uczy.

Każdy się do niego przyczynia.

Każdy pozostaje pod jego wpływem.

Każdy na nie wpływa.

Każdy pomaga kształtować to, co odziedziczą przyszłe pokolenia.

Postęp Ludzkości przynosi zatem korzyść każdemu, ponieważ każdy dzieli to samo środowisko świata i pomaga kształtować to, czym ono się staje.

Postęp Ludzkości nie jest zatem odpowiedzialnością kogoś innego.

Należy do każdego, ponieważ każdy przyczynia się do środowiska świata, które kształtuje ludzkość.

Dzieci nie tworzą świata, który dziedziczą.

Tworzą go dorośli.

Dzieci nie tworzą środowiska edukacyjnego.

Tworzą je dorośli.

Dzieci nie decydują, jakie drogi uczenia się zostaną im udostępnione.

Decydują dorośli.

Niezależnie od tego, czy ludzie zdają sobie z tego sprawę, czy nie, pomagają kształtować środowisko świata, z którego uczą się przyszłe pokolenia.

Środowisko świata dziedziczone przez dzieci jest kształtowane przez to, co poprzednie pokolenia wybierają kwestionować, co wybierają ignorować, co wybierają podważać, co wybierają chronić i co wybierają przekazywać dalej. To, z czego uczy się ludzkość, wpływa na to, czym ludzkość się staje.

To, z czego uczą się dzieci, wpływa na to, czym stają się przyszłe pokolenia.

To, z czego uczy się społeczeństwo, wpływa na to, czym społeczeństwo się staje.

Postęp Ludzkości zależy zatem od ulepszania tego, z czego ludzie się uczą i jak się z tego uczą.

Oznacza to, że rodzice, nauczyciele, opiekunowie, edukatorzy, szkoły, środowiska edukacyjne, społeczności i społeczeństwo — wszyscy ponoszą odpowiedzialność za pomoc następnemu pokoleniu w otrzymaniu czegoś lepszego niż powtarzanie.

Ale odpowiedzialność nie może stać się opóźnieniem.

Dzieci nie powinny musieć czekać.

Dorośli nie powinni musieć czekać.

Edukacja nie powinna musieć czekać.

Postęp Ludzkości rozwija się najszybciej, gdy ludzkość uczy się razem.

Dzieci się uczą.

Dorośli się uczą.

Rodzice się uczą.

Nauczyciele się uczą.

Opiekunowie się uczą.

Edukatorzy się uczą.

Społeczności się uczą.

Społeczeństwo się uczy.

Celem nie jest to, by jedna grupa czekała na inną.

Celem jest to, by ludzkość wspólnie ulepszała swoją zdolność do uczenia się ze środowiska świata.

Postęp Ludzkości nie jest osiągany poprzez powtarzanie.

Postęp Ludzkości jest osiągany poprzez uczenie się.

Postęp Ludzkości jest osiągany poprzez rozumienie.

Postęp Ludzkości jest osiągany poprzez rozwijanie niezależnego myślenia.

Postęp Ludzkości jest osiągany, gdy ludzie uczą się z tego, co środowisko świata wielokrotnie pokazuje, zamiast nadal to powtarzać.

W miarę jak rozwija się rozumienie, rozwija się niezależne myślenie.

W miarę jak rozwija się niezależne myślenie, ludzie coraz bardziej uczą się z rzeczywistości zamiast z tego, co zostało stworzone, by ją zastąpić.

Stworzone kłamstwa tracą swoją drogę, ponieważ rozumienie zastępuje ślepą akceptację.

Podążanie traci swoją drogę, ponieważ niezależne myślenie zastępuje zależność od innych, by myśleli za nich.

Zależność traci swoją drogę, ponieważ ludzie coraz bardziej uczą się z rzeczywistości zamiast polegać na tym, co nie zostało właściwie zakwestionowane.

Powtarzanie traci swoją drogę, ponieważ uczenie się zastępuje naśladowanie.

Podwójne standardy tracą swoją drogę, ponieważ ten sam standard jest stosowany wszędzie.

Postęp Ludzkości rozwija się, ponieważ ludzie uczą się z tego, co środowisko świata faktycznie pokazuje, a nie z tego, w co mówi się im, by wierzyli.

To dlatego System Zadawania Pytań L2Q ma znaczenie.

Zapewnia ustrukturyzowaną, opartą na dowodach drogę pomagającą ludziom widzieć, rozumieć, uczyć się z tego i stosować to, co środowisko świata wielokrotnie pokazuje.

To dlatego zasoby mają znaczenie.

Nie zostały stworzone po to, by być czyjąś własnością.

Nie zostały stworzone po to, by były ograniczane.

Nie zostały stworzone po to, by stać się kolejnym kontrolowanym systemem.

Należą do każdego.

Można je czytać.

Można ich używać.

Można się nimi dzielić.

Można je drukować.

Można je rozpowszechniać.

Można je stosować.

Można się z nich uczyć.

Można ich używać, by pomagać dzieciom.

Można ich używać, by pomagać dorosłym.

Można ich używać, by pomagać edukacji.

Można ich używać, by pomagać społeczeństwu.

Ograniczeniem nie jest własność.

Ograniczeniem jest znaczenie.

Ustrukturyzowana, oparta na dowodach droga kwestionowania musi pozostać nienaruszona.

Zasoby nie mogą być zmieniane, osłabiane, błędnie przedstawiane, rozważniane, odwracane ani pozbawiane ich prawidłowego znaczenia.

Postęp Ludzkości zależy od tego, by znaczenie pozostało jasne.

Ludzie nie mogą prawidłowo uczyć się z czegoś, co przekształcono w coś innego.

Nie mogą prawidłowo uczyć się z tego, co zostało osłabione.

Nie mogą prawidłowo uczyć się z tego, co zostało błędnie przedstawione.

Postęp Ludzkości zależy od tego, by ludzie uczyli się z samej drogi, a nie z jej zmienionych wersji.

Jeśli zmienia się znaczenie, zmienia się uczenie się.

Jeśli zmienia się uczenie się, zmienia się wynik.

Postęp Ludzkości zależy zatem od zachowania integralności samej drogi.

To dlatego oficjalne drogi World Education Online i Q2L mają znaczenie.

Pomagają ludziom uzyskać dostęp do materiałów w ich właściwym kontekście.

Pomagają chronić znaczenie, jednocześnie pozwalając ludziom używać, udostępniać, drukować, rozpowszechniać i stosować zasoby oraz uczyć się z nich.

Celem nie jest ograniczenie.

Celem jest ochrona znaczenia.

Droga uczenia się nie może rozwijać ludzkości, jeśli jej znaczenie zostanie zmienione w to samo powtarzanie, które miała zatrzymać.

To także dlatego Q2L ma znaczenie.

Q2L pomaga drodze edukacyjnej rozprzestrzeniać się w społeczeństwie.

Pozwala ludziom dzielić się materiałami, używać ich, rozpowszechniać je, tworzyć, stosować i uczyć się z nich.

Pomaga dorosłym docierać do dorosłych.

Pomaga dorosłym pomagać dzieciom.

Pomaga rodzinom, szkołom, edukatorom i społecznościom uczyć się z tych samych ram.

Pomaga rozumieniu rozprzestrzeniać się w społeczeństwie.

Pomaga niezależnemu myśleniu rozprzestrzeniać się w społeczeństwie.

Pomaga ludziom uczyć się ze środowiska świata poprzez tę samą ustrukturyzowaną, opartą na dowodach drogę.

Pomaga Postępowi Ludzkości rozprzestrzeniać się w społeczeństwie.

Pomaga przyszłym pokoleniom odziedziczyć drogę uczenia się zamiast odziedziczyć powtarzanie.

Pomaga przenieść Postęp Ludzkości z koncepcji do zastosowania.

Pomaga przenieść uczenie się do działania.

Pomaga przenieść rozumienie do społeczeństwa.

Pomaga przenieść niezależne myślenie do społeczeństwa.

Pomaga przenieść Postęp Ludzkości do codziennego życia. Tam, gdzie uczestniczą dzieci, materiały powinny być przekazywane przez rodziców, nauczycieli, opiekunów, szkoły, środowiska edukacyjne i odpowiedzialnych dorosłych.

Nie oznacza to, że dzieci powinny czekać.

Oznacza to, że dzieci powinny otrzymać ramy bezpiecznie, odpowiedzialnie i tak wcześnie, jak to możliwe.

Young Questioners ma w tym centralne znaczenie.

Young Questioners nie polega jedynie na dostarczaniu materiałów dzieciom.

Polega na uczeniu się poprzez tworzenie na podstawie tego, z czego ludzie się uczą.

Rodzice się uczą.

Nauczyciele się uczą.

Opiekunowie się uczą.

Edukatorzy się uczą.

Szkoły się uczą.

Społeczności się uczą.

Gdy ludzie tworzą bezpieczne, odpowiednie do wieku materiały Young Questioners na podstawie tych ram, nie tylko pomagają dzieciom się uczyć.

Sami się uczą.

Zastanawiają się, co dzieci muszą nauczyć się kwestionować.

Zastanawiają się, jak dzieci się uczą.

Zastanawiają się, jak środowisko świata kształtuje dzieci.

Zastanawiają się, jak chronić umysły dzieci.

Zastanawiają się, jak pomóc dzieciom widzieć, rozumieć, uczyć się i rozwijać niezależne myślenie.

Proces tworzenia staje się częścią procesu uczenia się.

Ludzie uczą się poprzez zastosowanie.

Ludzie uczą się poprzez kwestionowanie.

Ludzie uczą się poprzez tworzenie.

Ludzie uczą się poprzez pomaganie innym się uczyć.

Young Questioners pomaga zatem dzieciom i dorosłym uczyć się razem.

Nauczyciele i edukatorzy są szczególnie ważni, ponieważ pomagają kształtować środowisko uczenia się dzieci.

System Zadawania Pytań L2Q zapewnia nauczycielom i edukatorom ustrukturyzowaną, opartą na dowodach metodę pomagania dzieciom uczyć się ze środowiska świata, jednocześnie nadal ucząc się z niego samemu.

To samo dotyczy rodziców, opiekunów, szkół, środowisk edukacyjnych i odpowiedzialnych dorosłych.

Ramy nie są potrzebne tylko jednej grupie.

Są potrzebne dzieciom.

Są potrzebne dorosłym.

Są potrzebne rodzicom, nauczycielom, opiekunom, edukatorom, szkołom, środowiskom edukacyjnym i społecznościom.

Są potrzebne wszędzie tam, gdzie ludzie uczą się ze środowiska świata i pomagają innym się z niego uczyć.

Edukacja nie może się poprawić poprzez powtarzanie tego samego podejścia, które nie nauczyło ludzi, jak kwestionować samo środowisko świata.

Edukacja poprawia się, gdy dzieci i dorośli otrzymują drogę L2Q i uczą się z niej razem.

Postęp Ludzkości nie może pozostać uwięziony w jednej książce, jednej osobie, jednej stronie internetowej, jednej organizacji ani jednym pokoleniu.

Musi przechodzić przez społeczeństwo.

Musi być używany.

Musi być udostępniany.

Trzeba się z niego uczyć.

Musi docierać do dzieci.

Musi docierać do dorosłych.

Musi docierać do edukacji.

Musi docierać do społeczności.

Postęp Ludzkości rozwija się, gdy rozwija się rozumienie.

Rozwija się, gdy rozwija się niezależne myślenie.

Rozwija się, gdy ludzie uczą się ze środowiska świata zamiast jedynie je dziedziczyć.

Rozwija się, gdy przyszłe pokolenia otrzymują zdolność uczenia się z rzeczywistości zamiast po prostu ją powtarzać.

Rozwija się, gdy rozumienie zastępuje ślepą akceptację.

Rozwija się, gdy niezależne myślenie zastępuje podążanie.

Rozwija się, gdy rzeczywistość zastępuje stworzone kłamstwa.

Rozwija się, gdy uczenie się zastępuje powtarzanie.

W miarę jak rozwija się Postęp Ludzkości, ludzkość stopniowo ulepsza swoją zdolność do uczenia się z rzeczywistości zamiast z tego, co zostało stworzone, by ją zastąpić.

W miarę jak rozwija się rozumienie, stworzone kłamstwa tracą zdolność przetrwania.

W miarę jak rozwija się niezależne myślenie, podążanie traci swoją drogę.

W miarę jak ludzie uczą się stosować ten sam standard wszędzie, podwójne standardy tracą swoją drogę.

W miarę jak ludzkość uczy się z samego środowiska świata, systemy, zachowania, narracje, założenia i struktury stają się coraz bardziej zgodne z rzeczywistością, a nie z wprowadzaniem w błąd.

Postęp Ludzkości nie poprawia zatem jedynie kwestionowania.

Poprawia zdolność ludzkości do uczenia się, rozumienia, niezależnego myślenia, rozpoznawania prawdy, stosowania sprawiedliwości i stopniowego ulepszania środowiska świata, które tworzy i przekazuje dalej.

W miarę jak ludzkość staje się coraz bardziej zdolna budować na prawdzie zamiast na wprowadzaniu w błąd, niesprawiedliwość traci swoje fundamenty.

W miarę jak niesprawiedliwość traci swoje fundamenty, społeczeństwo staje się coraz bardziej zdolne służyć ludziom, przyszłym pokoleniom i samemu życiu.

Postęp Ludzkości nie jest zatem jedynie postępem wiedzy.

Jest stopniowym postępowaniem zdolności ludzkości do uczenia się z rzeczywistości i budowania na rzeczywistości.

Dzieci pozostają centralne, ponieważ dzieci stają się przyszłymi nośnikami środowiska świata.

Dzieci stają się rodzicami.

Dzieci stają się nauczycielami.

Dzieci stają się opiekunami.

Dzieci stają się pracownikami.

Dzieci stają się liderami.

Dzieci stają się decydentami.

Dzieci stają się osobami, które wnoszą wkład w świat.

To, czego dzieci uczą się dziś, staje się częścią świata jutra.

Świat dziedziczony przez przyszłe pokolenia jest kształtowany przez to, z czego uczyły się poprzednie pokolenia.

Świat tworzony przez przyszłe pokolenia będzie kształtowany przez to, z czego one się uczą.

Postęp Ludzkości zależy zatem od tego, z czego dzieci uczą się dziś czerpać naukę.

Jeśli dzieci odziedziczą powtarzanie, powtarzający się świat będzie trwał.

Jeśli dzieci odziedziczą zależność, zależność będzie trwała.

Jeśli dzieci odziedziczą podążanie, podążanie będzie trwało.

Jeśli dzieci odziedziczą milczenie, milczenie będzie trwało.

Jeśli dzieci odziedziczą strach, strach będzie trwał.

Jeśli dzieci odziedziczą stworzone kłamstwa, stworzone kłamstwa będą trwały.

Jeśli dzieci odziedziczą System Zadawania Pytań L2Q, Postęp Ludzkości będzie trwał.

Jeśli dzieci odziedziczą ustrukturyzowane, oparte na dowodach kwestionowanie, rozumienie będzie się rozwijać.

Jeśli dzieci odziedziczą zdolność uczenia się z samego środowiska świata, niezależne myślenie będzie się rozwijać.

Jeśli dzieci odziedziczą zdolność rozpoznawania prawdy, stworzone kłamstwa stracą swoją drogę.

Jeśli dzieci odziedziczą zdolność stosowania tego samego standardu wszędzie, powtarzające się podwójne standardy stracą swoją drogę.

Przyszłość ludzkości jest zatem nierozdzielna od tego, z czego dzieci uczą się czerpać naukę.

Postęp Ludzkości nie powstaje przez czekanie, aż przyszłe pokolenia rozwiążą to, czego poprzednie pokolenia nie zakwestionowały.

Postęp Ludzkości powstaje, gdy obecne i przyszłe pokolenia otrzymują tę drogę razem.

Dzieci i dorośli uczą się razem.

Rodziny i szkoły uczą się razem.

Nauczyciele i uczniowie uczą się razem.

Społeczności uczą się razem.

Społeczeństwo wspólnie uczy się ze środowiska świata.

Postęp Ludzkości nie powstaje przez to, że jedna osoba uczy się sama.

Postęp Ludzkości powstaje, gdy ludzkość wspólnie stopniowo ulepsza swoją zdolność do uczenia się ze środowiska świata.

W ten sposób powtarzająca się krzywda traci swoją drogę.

W ten sposób stworzone kłamstwa tracą swoją drogę.

W ten sposób milczenie traci swoją drogę.

W ten sposób zależność traci swoją drogę.

W ten sposób podążanie traci swoją drogę.

W ten sposób powtarzający się świat traci swoją drogę.

W ten sposób Postęp Ludzkości zyskuje swoją drogę.

Droga istnieje.

Ramy istnieją.

Zasoby istnieją.

Następne pokolenie istnieje.

Odpowiedzialność istnieje.

Pytanie nie brzmi już, czy droga istnieje.

Pytanie brzmi, czy ludzkość zdecyduje się jej użyć.

To, co wydarzy się dalej, zależy od tego, co ludzkość zdecyduje się z nimi zrobić.

Dzisiejsze dzieci stają się światem jutra.

To, z czego dzieci uczy się dziś czerpać naukę, staje się częścią świata, który jutro pomogą stworzyć.

To dlatego przyszłość ludzkości jest nierozdzielna od edukacji dzieci.

Ponieważ dzisiejsze dzieci stają się światem jutra, przyszłość ludzkości zostanie ostatecznie określona przez to, czy przyszłe pokolenia odziedziczą powtarzający się świat, czy odziedziczą zdolność uczenia się z niego.

Przyszłość ludzkości zostanie ostatecznie określona przez to, czy rozwija się rozumienie, czy rozwija się powtarzanie.

Czy rozwija się niezależne myślenie, czy rozwija się podążanie.

Czy rozwija się rzeczywistość, czy rozwijają się stworzone kłamstwa.

Czy ludzkość nadal powtarza świat, czy stopniowo się z niego uczy.

Postęp Ludzkości przynosi korzyść każdemu, ponieważ każdy żyje w tym samym środowisku świata.

Każdy się z niego uczy.

Każdy się do niego przyczynia.

Każdy pozostaje pod jego wpływem.

Każdy pomaga kształtować to, czym ono się staje.

Korzyści z Postępu Ludzkości nie są zatem ograniczone do jednej osoby, jednej grupy, jednego systemu ani jednego pokolenia.

Należą do każdego, ponieważ każdy dzieli to samo środowisko świata i przyczynia się do przyszłości, która z niego powstaje.

DLACZEGO NIE MOGŁEM NIC NIE ZROBIĆ

Jako dziecko oczekiwałem, że świat będzie taki, jakim ludzie mówili, że jest.

Oczekiwałem, że prawda będzie miała znaczenie.

Oczekiwałem, że systemy będą tym, czym twierdziły, że są.

Oczekiwałem, że ludzie powiedzą prawdę, gdy zostaną poruszone ważne kwestie.

Oczekiwałem, że materiał dowodowy będzie miał znaczenie.

Oczekiwałem, że sprzeczności zostaną rozpatrzone.

Gdy dorastałem i sam doświadczałem świata, wielokrotnie napotykałem coś zupełnie innego.

Świat, którego doświadczałem, nie był światem, którego nauczono mnie oczekiwać.

Gdy kwestionowałem to, co widziałem, oczekiwałem odpowiedzi.

Gdy przedstawiałem dowody, oczekiwałem dowodów w odpowiedzi.

Gdy ujawniałem kłamstwa, oczekiwałem, że prawda będzie ważniejsza niż pieniądze, pozycja, autorytet, status czy interes własny.

To nigdy się nie wydarzyło.

Przez długi czas wciąż oczekiwałem, że ktoś powie prawdę.

Nikt nigdy tego nie zrobił.

Zmusiło mnie to do zaprzestania pytania, czy ludzie mówią prawdę, i rozpoczęcia pytania, dlaczego tego nie robią.

Przez ponad trzydzieści lat udokumentowanych doświadczeń rozumiałem, dlaczego te same problemy wciąż się powtarzały.

Zrozumiałem, dlaczego ludzie milczą, dlaczego ludzie chronią to, od czego są zależni, oraz jaki wpływ pieniądze mają na ludzkie zachowanie, kształtując decyzje, działania, milczenie, wyniki i całe systemy.

Im więcej rozumiałem, tym bardziej zdawałem sobie sprawę, że ludzie nieustannie stawali się produktami środowiska, z którego się uczyli, nigdy właściwie się z niego nie ucząc.

Byli przez nie kształtowani.

Powtarzali je.

Przekazywali je dalej.

To uświadomienie zaniepokoiło mnie bardziej niż cokolwiek innego.

Zrozumiałem, że dzieci dziedziczyły ten sam powtarzający się świat i ostatecznie stawały się dorosłymi odpowiedzialnymi za ponowne przekazywanie go dalej.

Zrozumiałem, że ludzie nie mogą uczyć się z tego, czego nie mogą zobaczyć.

Jeśli rzeczywistość pozostaje ukryta, ludzie nie mogą właściwie się z niej uczyć.

Jeśli ludzie nie mogą właściwie się z niej uczyć, nadal ją powtarzają.

Nie mogłem tego zaakceptować.

Nie mogłem zaakceptować zobaczenia tego, co zobaczyłem, i pozostania w milczeniu.

Nie mogłem zaakceptować pozostawienia przyszłych pokoleń, by odziedziczyły ten sam powtarzający się świat, bez przynajmniej próby zrobienia czegoś w tej sprawie.

Nie mogłem też zaakceptować czegoś, o czym wiedziałem, że jest kłamstwem, tylko dlatego, że inni ludzie to akceptowali.

Nie mogłem się do tego dostosować.

Nie mogłem udawać, że to prawda, aby się dopasować.

Najłatwiejszą opcją byłoby zaakceptować to, dostosować się do tego i stać się tego częścią.

Ale nigdy nie mógłbym tego zrobić.

Nie dla akceptacji.

Nie dla aprobaty.

Nie dla wygody.

Nie dla pieniędzy.

Za żadną cenę.

Łatwiej było mi stać samemu niż zaakceptować coś, o czym wiedziałem, że jest kłamstwem.

Gdy to zrozumiałem, nierobienie niczego nie było już dla mnie do przyjęcia.

Pomaganie ludziom uczyć się ze środowiska świata stało się dla mnie ważniejsze niż moje własne tymczasowe życie.

Pomaganie dzieciom odziedziczyć coś lepszego niż powtarzanie stało się dla mnie ważniejsze niż mój własny komfort.

Zrozumiałem, że gdybym również pozostał cicho, po prostu stałbym się częścią tego samego milczenia, którego byłem świadkiem przez dziesięciolecia.

Nie mogłem tego zrobić.

Czułem odpowiedzialność, by ujawnić to, co było ukryte, aby ludzie mogli to zobaczyć.

Ponieważ ludzie nie mogą uczyć się z tego, czego nie mogą zobaczyć.

To zrozumienie ostatecznie doprowadziło do Book of Evidence, World Education Online, Systemu Zadawania Pytań L2Q, Q2L, Young Questioners i materiałów edukacyjnych, które powstały później.

Pieniądze mnie nie motywują.

Nie uważam, że informacje mające pomóc ludziom uczyć się ze środowiska świata powinny należeć do mnie.

Uważam, że powinny należeć do każdego.

To dlatego informacje, zasoby i materiały edukacyjne zostały udostępnione bezpłatnie, aby ludzie mogli je czytać, używać, udostępniać, rozpowszechniać i uczyć się z nich.

Celem nigdy nie były pieniądze.

Celem było pomaganie ludziom uczyć się ze środowiska świata.

Celem było pomaganie dzieciom odziedziczyć coś lepszego niż powtarzanie.

Widzę, dlaczego ludzie cierpią i dlaczego te same problemy trwają z pokolenia na pokolenie.

Widzę, dlaczego dzieci przychodzą na świat, w którym głównie uczy się je, jak się do niego dostosować, zamiast właściwie się z niego uczyć, aby mógł się poprawić. Widzę również drogę, która może pomóc to zmienić.

To dlatego próbowałem.

Starałem się najlepiej, jak potrafiłem, pomagać ludziom.

Starałem się najlepiej, jak potrafiłem, pomagać dzieciom.

Starałem się najlepiej, jak potrafiłem, pomagać ludzkości uczyć się ze środowiska świata zamiast nadal je powtarzać.

To, czy ludzie zdecydują się wykorzystać tę możliwość, jest ostatecznie ich decyzją.

Moją odpowiedzialnością było spróbować.

Nie żałuję tego, czemu poświęciłem swoje dorosłe życie.

Nie żałuję czasu, wysiłku, poświęceń ani ryzyka.

Zrobiłbym to wszystko jeszcze raz.

Zrobiłbym to ponownie, nawet gdyby nigdy w niczym nie pomogło.

Ponieważ gdy zrozumiałem to, co zacząłem rozumieć, nierobienie niczego nigdy nie było dla mnie opcją.

To dlatego nie mogłem nic nie zrobić.

WORLD EDUCATION ONLINE

NAUCZ SIĘ ZADAWAĆ PYTANIA

PYTAJ, ABY SIĘ UCZYĆ

Edukacja kształtuje społeczeństwo.

Zadawanie pytań kształtuje edukację.

L2Q • Q2L • YOUNG QUESTIONERS

Zasoby należą do każdego i powinny być używane, udostępniane, rozpowszechniane i stosowane pod warunkiem, że ich znaczenie nie zostanie zmienione.

worldeducation.online

q2l.online

info@worldeducation.online

INNE KSIĄŻKI

Everyone Needs to Learn From This World

Why Education Must Improve

The Amazing Children: Journey to a Better World

**LUDZKOŚĆ NIE MOŻE OSIĄGAĆ POSTĘPU
NA PODSTAWIE TEGO, CZEGO NIE ROZUMIE**

Naucz się zadawać pytania

Pytaj, aby się uczyć